

ผลของการใช้รูปแบบการสอน 7E ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย
และความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้
พฤษภาคม 2559

ผลของการใช้รูปแบบการสอน 7E ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย
และความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ปริญญานิพนธ์
ของ
วรางคณา ชั่งโต

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้

พฤษภาคม 2559

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผลของการใช้รูปแบบการสอน 7E ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย
และความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้
พฤษภาคม 2559

วรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและ
การจัดการเรียนรู้). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม: อาจารย์ ดร.ศุภวรรณ สัจจพิบูล.

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย 1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย
และความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการ
สอน 7E และ 2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการ
อ่านอย่างมีวิจารณญาณระหว่างนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E กับการสอนแบบเดิม
ประชากร คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตรีรัตนบุรี ภาคเรียนที่ 1/ 2558 โดยกลุ่ม
ทดลองที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอน 7E มีจำนวน 29 คน กลุ่มควบคุมที่เรียนรู้ด้วยการสอนแบบ
เดิม มีจำนวน 30 คน ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง กลุ่มละ 18 คาบ ดำเนินการทดลองตาม
แบบแผนการวิจัย pretest-posttest control group design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1.
แผนการสอนด้วยรูปแบบการสอน 7E จำนวน 4 แผน 2. แผนการสอนแบบเดิม จำนวน 4 แผน 3.
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยเป็นแบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30
ข้อ และ 4. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นแบบทดสอบปรนัย
4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
และค่าความแปรปรวนพหุคูณ (MANOVA)

ผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและ
ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05
2. นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและ
ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

THE EFFECTS OF 7E INSTRUCTIONAL MODEL ON THAI LITERATURE LEARNING
ACHIEVEMENT AND CRITICAL READING ABILITY OF
NINTH GRADE STUDENTS.

Presented in Partial Fulfillment of the Requirement for the
Master of Education Degree in Educational Science and Learning Management
at Srinakharinwirot University

May 2016

Warangkana Changto. (2016). **The Effects of 7E Instructional Model on Thai Literature Learning Achievement and Critical Reading Ability of Ninth Grade**

Students. Master thesis, M.Ed. (Program in Educational Science and Learning Management). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Dr. Suppawan Satjapiboon.

This study aimed to compare 1. Thai literature learning achievement and critical reading ability of ninth grade students before and after learning by using 7E instructional model, 2. Thai literature learning achievement and critical reading ability between groups of ninth grade students using 7E instructional model and those with traditional instruction. The population of this study were ninth grade students studying in Satrinonthaburi School in the first semester of the 2015 academic year. The subjects of this study were ninth grade students selected by using a purposive sampling technique. They were divided into two groups: an experimental group of 29 students using 7E instructional model, and a control group of 30 students using traditional instruction. The duration of the instruction was 18 periods. A pretest-posttest control group design was employed for this study. The research instruments were 4 lesson plans using 7E instructional model, 4 lesson plans using traditional instruction, 30 multiple-choice test items assessing Thai literature learning achievement, and 30 multiple-choice test items assessing critical reading ability. The data were analyzed by mean, standard deviation, and MANOVA.

The research findings were as follows:

1. Thai literature learning achievement and critical reading ability of the students after learning by using 7E instructional model were higher than before learning at the .05 level of significance.
2. Thai literature learning achievement and critical reading ability of the students learning by using 7E instructional model were higher than those learning by using traditional instruction at the .05 level of significance.

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
ผลของการใช้รูปแบบการสอน 7E ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย
และความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ของ
วรางคณา ชั่งโต

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....รักษาราชการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.ปรินทร์ ชัยวิสุทธิทางกูร)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2559

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธานประธาน
(อาจารย์ ดร.ศุภวรรณ สัจจพิบูล) (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิรักษ์ อนุะมาน)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.ศุภวรรณ สัจจพิบูล)

.....กรรมการ
(อาจารย์ ดร.รุ่งอรุณ โรจนรัตน์ดำรง ไชยศรี)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี ด้วยความเมตตาของอาจารย์ ดร.พรพิมล ประสงค์พร อาจารย์ ดร.วรินทร์ โพนน้อย อาจารย์ ดร.วิไลลักษณ์ ลังกา และอาจารย์ ดร.รุ่งอรุณ โรจนรัตน์ดำรง ไชยศรี ที่ได้ให้คำแนะนำเพื่อการปรับปรุงแก้ไขปริญญานิพนธ์ขณะเป็นเค้าโครง จนผู้วิจัยมีแนวทางการดำเนินการวิจัยได้อย่างชัดเจนและสำเร็จลุล่วง ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร.ศุภวรรณ สัจจพิบูล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่คอยให้คำแนะนำ เสนอแนะวิธีแก้ไขปริญญานิพนธ์ด้วยความเมตตาและอดทนเสมอมา รวมทั้งคอยกระตุ้นพลังและกำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดการทำปริญญานิพนธ์ ผู้วิจัยตระหนักเสมอว่าแม้อาจารย์จะมภาระงานมากเพียงใดแต่ไม่เคยทอดทิ้งนิสิตในที่ปรึกษา

ขอขอบพระคุณ ศน.ธีรนุช รอดแก้ว ศน.วรรณวิไล พันธุ์สีดา อาจารย์ ดร.วิไลลักษณ์ ลังกา อาจารย์ ดร.อดิสรณ์ เรืองกิจจามันท์ รองผู้อำนวยการชนากานต์ ศิลปรัศมี และคุณครูสุรรัตน์ สรรคพงษ์ ที่ได้เสียสละเวลาให้เกียรติเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือด้วยการนำความรู้และประสบการณ์มาเสนอแนะแนวทางแก้ไข ทำให้ปริญญานิพนธ์ของผู้วิจัยมีคุณภาพและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาแก่ผู้วิจัยตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลจนจบปริญญามหาบัณฑิตหากไม่มีทุกท่านคอยแนะนำพื้นฐานทุกๆด้านทั้งวิชาการและวิชาชีพ ผู้วิจัยคงไม่สำเร็จเช่นวันนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผศ.ดร.พรทิพย์ แข็งขัน อาจารย์ผู้ให้ความรู้วิธีวิทยาการสอนภาษาไทยอันเป็นพื้นฐานที่สำคัญยิ่ง และขอขอบพระคุณ รศ.อาวุธ วาจาสัตย์ ที่ได้ทำให้อูเป็นตัวอย่างว่า แม้เรื่องที่ยากที่สุด หากครูเก่งมากพอนักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ได้

ขอขอบคุณโรงเรียนสตรีนันทบุรี บ้านหลังแรกอันเป็นที่รักยิ่ง ที่ได้มอบโอกาสเรียนรู้อันหลากหลายระหว่างดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ ซึ่งช่วยให้ผู้วิจัยได้เรียนรู้ระหว่างทฤษฎีและการปฏิบัติเรียนรู้ที่จะแบ่งเวลาให้สมดุล ดำเนินชีวิตอย่างมีความสุขบนความสำเร็จแบบองค์รวมและเตรียมพร้อมที่จะเป็นผู้เรียนในโลกกว้างเสมอ

ขอขอบใจเพื่อน มศว การสอนภาษาไทย ที่คอยให้ความช่วยเหลือเรื่องต่างๆ ร่วมแรงร่วมใจเป็นหนึ่งเดียวจนสำเร็จการศึกษาอย่างมีคุณภาพ มีพลังพร้อมที่จะนำความรู้ที่ได้รับไปพัฒนา นักเรียนอันเป็นที่รักและเป็นอนาคตของชาติ

ขอขอบใจกัลยาณมิตร เพื่อนครุศาสตร์ จุฬาฯ ที่คอยให้กำลังใจ แนะนำและเยียวยาในองค์ประกอบด้านอื่นๆแก่ผู้วิจัยและรอคอยยินดีกับความสำเร็จอยู่เสมอ

เหนือสิ่งอื่นใด ขอขอบพระคุณคุณพ่อคุณแม่ และขอขอบคุณน้องสาว ที่คอยสนับสนุนทุกความสำเร็จตั้งแต่เริ่มเรียนรู้ก้าวแรกจนมาถึงวันที่ปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

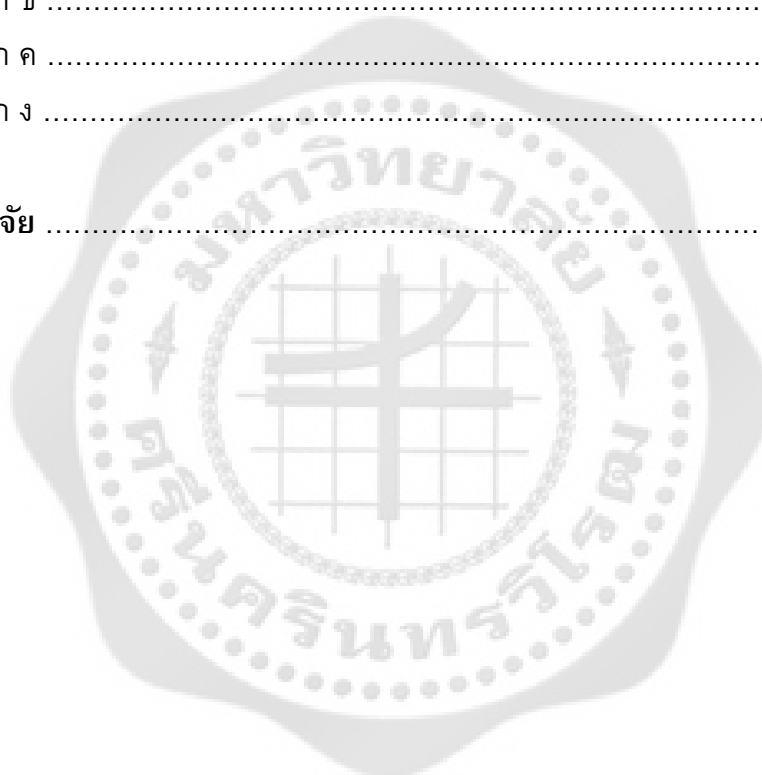
วรางคณา ชั่งโต

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	6
ความสำคัญของการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
สมมติฐานการวิจัย	9
กรอบแนวคิดในการวิจัย	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอน 7E	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย.....	19
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ	30
3 วิธีดำเนินการศึกษาและค้นคว้า	43
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	43
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	43
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	44
วิธีดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล	50
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	51
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	54
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	54
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	54
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	58
สรุปผลการวิจัย	60
อภิปรายผลการวิจัย	60
ข้อเสนอแนะ	65

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม	67
ภาคผนวก	79
ภาคผนวก ก	80
ภาคผนวก ข	83
ภาคผนวก ค	95
ภาคผนวก ง	115
ประวัติย่อผู้วิจัย	125

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 บทบาทครูและนักเรียนในรูปแบบการสอน 7E	14
2 ตัวชี้วัดของสาระวรรณคดีวรรณกรรม	21
3 การวัดทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของสุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์	35
4 แสดงเนื้อหาที่ใช้ในการสอนด้วยรูปแบบ 7E	44
5 ตารางวิเคราะห์เนื้อหาแสดงพฤติกรรมของแบบทดสอบ	48
6 ตารางวิเคราะห์เนื้อหาแสดงพฤติกรรมของแบบทดสอบ	49
7 แบบแผนการทดลอง	50
8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและ ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณจำแนกตามประเภทของกลุ่มและ การวัด	55
9 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและ ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนก่อนและหลังเรียน ด้วยรูปแบบการสอน 7E	56
10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบสองทางเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบ การสอน 7E กับกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบเดิม	57
11 แสดงค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย	116
12 แสดงค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัด ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ	117
13 แสดงคะแนน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย ก่อนเรียนและหลังเรียน ของ นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E	118
14 แสดงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย ก่อนเรียน และหลังเรียน ของ นักเรียน ที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบเดิม	119
15 แสดงคะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ก่อนเรียน และหลัง เรียนของนักเรียน ที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E	120
16 แสดงคะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ก่อนเรียน และหลัง เรียน ของนักเรียน ที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบเดิม	121

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
17 แสดงผลการวิเคราะห์ตัวแทนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสามารถก่อนการวิจัยไม่แตกต่างกัน	122
18 แสดงผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบทางเดียว (One - way MANOVA)	123
19 แสดงผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณระหว่างนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E กับการสอนแบบเดิมโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบทางเดียว (One - way MANOVA)	124

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	9
2 การเรียนการสอนแบบวัฏจักรการเรียนรู้ 5 ขั้น	11
3 การขยายรูปแบบการสอน 5E เป็น 7E	13

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

วรรณคดีไทยเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่ทรงคุณค่าต่อชาติไทยเพราะช่วยแสดงให้เห็นถึงความเจริญของชาติที่สามารถสร้างสรรค์ผลงานลายลักษณ์อักษร เพื่อสะท้อนภาพสังคม วัฒนธรรม ความคิด วิถีชีวิตต่าง ๆ ของคนในแต่ละยุคสมัย การศึกษาวรรณคดีไทยจึงถือว่าเป็นการเรียนรู้วิถีชีวิตของคนในชาติอย่างละเอียด ซึ่งจะทำให้เราเข้าใจความเป็นมาของคนในชาติอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น ดังนักปราชญ์ชาวโรมัน ชื่อ ซิซีโร (Cicero) ได้กล่าวถึงคุณค่าของการศึกษาวรรณคดี (เปลื้อง ณ นคร. 2498: 16) ไว้ว่า “การศึกษาวรรณคดี ให้ความเจริญแก่ผู้เยาว์ ให้ความบันเทิงแก่ผู้เฒ่า เป็นเครื่องบรรเทาทุกข์ เป็นความชื่นบานแห่งบ้าน ไม่เป็นที่ชิงชังในต่างถิ่น ไม่ละทิ้งเราทั้งเวลากลางคืนและกลางวัน ทั้งในยามเดินทางและพักผ่อน”

วรรณคดีไทยมีพันธกิจสำคัญต่อคนไทยประการหนึ่งคือ ให้ความเพลิดเพลินทางอารมณ์ และความอบอุ่นใจ อันเกิดจากความงามพริ้งพราวของสำนวนภาษา และความดื่มด่ำประทับใจจากเนื้อเรื่องอันมีข้อคิดหลากหลาย ดังนั้นการสอนภาษาไทยจำเป็นจะต้องให้นักเรียนเกิดความสนใจ ได้ประโยชน์และคุณค่าจากวรรณคดีไทยให้มากที่สุด (ชลดา เรืองรักษ์ลิขิต; และสุจิตรา จงสถิตย์วัฒนา: 2542) และแม้ว่านักเรียนจะไม่สามารถนำความรู้จากการเรียนวรรณคดีไทยไปประกอบอาชีพในอนาคตได้โดยตรง หากแต่ในเนื้อหาวรรณคดีไทยนั้นนอกจากความสนุก ยังมีสิ่งที่เป็นคติแนวคิดในการดำเนินชีวิต เป็นประสบการณ์การเผชิญและแก้ไขปัญหาต่อเรื่องต่างๆ ของบรรพบุรุษ ทำให้ผู้ที่ศึกษาเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ดังที่ เจือ สตะเวทิน (2502: 194-195) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายการเรียนวรรณคดีไทยไว้ โดยสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการเรียนวรรณคดีไทยคือเพื่อให้ทราบซึ่งสุนทรียภาษา ได้รับการกล่อมเกลาจิตใจให้สูงขึ้น และภูมิใจวัฒนธรรมของชาติไทย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (2551: 37) กล่าวถึงวรรณคดีไทย ไว้ว่า “ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง นักเรียนจะวิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อศึกษาข้อมูล แนวความคิด คุณค่าของงานประพันธ์” นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงคุณภาพของนักเรียนเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (2551: 39) ไว้ว่า “เข้าใจและสรุปข้อคิดที่ได้จากการอ่านวรรณคดีวรรณกรรมเพื่อใช้ในชีวิตประจำวัน แสดงความคิดเห็นจากวรรณคดี วรรณกรรมที่อ่าน” ด้วยเหตุนี้ นักเรียนทุกคนจึงต้องเรียนวรรณคดีไทย ตามที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดไว้ และครูผู้สอนจะต้องตระหนักถึงวัตถุประสงค์ของการสอนวรรณคดีไทย ดังที่ สุจริต เพียรชอบ; และสายใจ อินทรมพรรย์ (2538: 229-230) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการสอนวรรณคดีโดยสรุปไว้ว่า เพื่อให้นักเรียนรู้จักความหมาย ลักษณะของ

หนังสือที่ได้รับการยกย่องอย่างคุ้นเคย ให้สามารถฝึกอ่านในใจ ออกเสียงทำนองเสนาะได้ คล่องแคล่ว รู้จักรักการอ่าน สามารถตีความ แปลความ วิเคราะห์วิจารณ์เรื่องต่างๆ อย่างมีเหตุผล มีความคิดสร้างสรรค์ จนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวรรณคดีไทย

อย่างไรก็ดี แม้ว่าการเรียนรู้วรรณคดีจะมีความสำคัญต่อนักเรียน แต่จากการสำรวจปัญหาการสอนวรรณคดีไทย พบว่า คณะกรรมการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-Net) มัธยมศึกษาปีที่ 3 สาระที่ 5 วรรณคดีวรรณกรรม ปีการศึกษา 2556 ระดับประเทศอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ค่าเฉลี่ยเพียง 34.94 ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนต้องได้รับการพัฒนา และครูจำเป็นต้องตระหนักถึงวิธีการแก้ปัญหาเมื่อจะต้องจัดการเรียนรู้สาระวรรณคดีวรรณกรรม

ปัญหาดังกล่าวส่วนหนึ่งเกิดจากการที่ครูส่วนใหญ่ไม่เข้าใจว่าโลกมีการเปลี่ยนแปลง จึงยังคงสอนแบบเดิมๆ ซึ่งทำให้การเรียนรู้วรรณคดีไทยเป็นเรื่องน่าเบื่อ ดังที่ สุจริต เพียรชอบ (2539: 63) กล่าวไว้โดยสรุปว่า ปัจจุบันมีสิ่งที่เป็นความบันเทิงมากมาย วรรณคดีไทยไม่ใช่สิ่งที่ให้ความบันเทิงเหมือนสมัยก่อนเยาวชนจะได้สัมผัสวรรณคดีไทยจากหนังสือเรียนตามที่บังคับไว้จากหลักสูตร และจากหลักสูตรก็ส่งผลให้นักเรียนคิดว่าต้องเรียนเพื่อใช้สอบ ไม่ใช่เพื่อความบันเทิงและสืบทอดวัฒนธรรมเช่นที่ผ่านมา ซึ่งบุคคลสำคัญที่ไม่ได้สร้างทัศนคติที่ดีต่อการอ่านวรรณคดีไทยให้แก่เด็กนักเรียนก็คือครู สอดคล้องกับที่ สร้อยสน สกลรักษ์ (2540: 40) กล่าวว่า ครูส่วนใหญ่มักทำให้นักเรียนรู้สึกเครียด และคิดว่าการอ่านวรรณคดีเป็นงานยากโดยที่ครูไม่รู้ตัว และมักสอนให้นักเรียนท่องจำศัพท์ยากที่พวกเขาไม่เคยใช้ในชีวิตประจำวันและถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงมากกว่าให้พวกเขาได้แสดงความคิดเห็นและความรู้สึกต่อวรรณคดีไทยเรื่องนั้นๆ เช่นเดียวกับที่ นิจุศดา อภินันทาภรณ์ (2555: 5) กล่าวว่า การเรียนการสอนวรรณคดีไทยมีครูจำนวนไม่น้อยยังมุ่งเน้นให้นักเรียนเข้าใจความหมายและท่องจำคำศัพท์โบราณ หรือศัพท์ยากๆ เพื่อให้ทำข้อสอบได้ ครูบางคนมุ่งให้นักเรียนแปลความหมายงานประพันธ์ร้อยกรองที่ใช้ภาษาวรรณศิลป์อย่างดีเยี่ยมให้เป็นร้อยแก้วที่ต้องสละสลวยยิ่งขึ้นไปกว่าเดิม ในขณะที่นักเรียนยังใช้ภาษาไทยได้ไม่ดีนัก หรือครูบางคนยังมุ่งให้นักเรียนพยายามจดจำรายละเอียดปลีกย่อย โดยเน้นย้ำว่าเป็นเรื่องสำคัญมาก จนต้องจำให้ได้ขึ้นใจ การจัดการเรียนการสอนต่างๆ ในลักษณะที่กล่าวมาแล้ว ล้วนแต่ไม่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ เกิดความเข้าใจ หรือเกิดสุนทรียะในการเรียนวรรณคดีไทยแต่อย่างใด ตรงกันข้ามกลับทำให้นักเรียนเบื่อหน่ายและกลายเป็นปัญหาเรื้อรังไปในที่สุด โดยสรุปแล้ว ปัญหาการสอนวรรณคดีไทย เกิดจากการที่ครูยังคงเน้นการสอนเนื้อหา ทำให้นักเรียนต้องเรียนเพื่อสอบ ไม่ได้เน้นเรียนรู้เพื่อสืบทอดหรือเพื่อให้เกิดความซาบซึ้งในฐานะมรดกของชาติ แม้จะมีความพยายามที่จะให้วรรณคดีไทยเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต มีการฝึกวิเคราะห์ วิเคราะห์ พยายามให้เชื่อมโยงกับชีวิตจริง ก็ยังไม่สามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ดีเท่าที่ควร

นอกจากปัญหาด้านผลสัมฤทธิ์การสอนวรรณคดีไทย ยังมีปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ต้องพัฒนาควบคู่กันไปเพื่อช่วยส่งเสริมการเรียนรู้วรรณคดี นั่นคือ การอ่านแต่ในปัจจุบันการอ่านยังเป็นปัญหาสำคัญของนักเรียน เห็นได้จากแนวโน้มคะแนนการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-Net) สาระการอ่าน มัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2556 นักเรียนทั้งประเทศทำข้อสอบการอ่าน

ได้ค่าเฉลี่ยเพียง 33.54 ซึ่งลดลงอย่างมากจากปีการศึกษา 2555 ที่ได้ค่าเฉลี่ย 67.17 และผลการประเมินผลนักเรียนนานาชาติ PISA ปี 2552 พบว่านักเรียนไทยร้อยละ 42.8 มีทักษะการอ่านระดับ 1 ซึ่งหมายถึงอ่านได้แต่จับใจความไม่ได้ และร้อยละ 37 มีทักษะการอ่านระดับ 2 ซึ่งหมายถึงอ่านจับใจความได้บ้าง มีเพียงร้อยละ 0.03 ที่สามารถเข้าใจสิ่งที่ซับซ้อน วิเคราะห์และประเมินสิ่งที่อ่าน และนำความรู้มาสร้างแนวคิดของตนเองได้ จะเห็นได้ว่าจากค่าเฉลี่ยจากการประเมินระดับชาติทั้ง 2 นั้นยังไม่เป็นที่น่าพอใจ จึงจำเป็นต้องพัฒนาทักษะการอ่านอย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการอ่านระดับสูง

ปัญหาเหล่านี้ส่วนหนึ่งเกิดจากการสอนของครูที่ไม่จัดกิจกรรมอย่างหลากหลาย เน้นการบรรยายให้นักเรียนจำ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของพระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต) (อ้างถึงในคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2541: 45- 46) ที่ว่า “การศึกษาเน้นการถ่ายทอดเนื้อหาในชั้นเรียน และจำจากครูเป็นส่วนใหญ่ นักเรียนจึงขาดประสบการณ์และขาดการศึกษาความเป็นจริงรอบตัว ไม่ได้ฝึกความสามารถในการเลือกรับความจริงจากข้อมูลข่าวสารที่มีอย่างท่วมท้น ซึ่งมีทั้งจริงและเท็จ ทำให้แยกแยะไม่เป็น การเรียนไม่เน้นวิคิด ทำให้ขาดวิจารณญาณว่าอะไรจริง อะไรไม่จริง และขาดการนำประสบการณ์หรือข้อมูลมาสังเคราะห์เป็นปัญญาที่สูงขึ้น” ซึ่งตรงกับที่ สุนันทามันเษษฐวิทย์ (2544: 62) ได้กล่าวไว้โดยสรุปว่า นักเรียนเน้นการอ่านเข้าใจเรื่องมากกว่าที่จะอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ครูจึงควรหาวิธีการหรือสื่อที่จะช่วยพัฒนาให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ จากคำกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่าการพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณนั้นมีความสำคัญสำหรับนักเรียน ครูจึงต้องให้ความสำคัญกับการแก้ปัญหาด้วยการสอนที่เหมาะสมและน่าสนใจ

ดังที่กล่าวข้างต้นว่าการอ่านคือทักษะที่สำคัญซึ่งควรพัฒนาควบคู่กันไปกับการเรียนรู้วรรณคดีไทย เพราะจะทำให้เรียนรู้วรรณคดีไทยและพัฒนาทักษะการสื่อสารไปพร้อมกัน หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้การอ่านเป็น 1 ใน 5 สาระสำคัญของการสอนภาษาไทย โดยกำหนดมาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้ความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน ซึ่งในการสอนวรรณคดีนั้น ต้องจัดควบคู่กับทักษะการอ่านจนสามารถนำความรู้จากการอ่านสู่การพัฒนาชีวิตได้ ทั้งนี้หลักสูตรได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ของนักเรียนหลังจบชั้น ม.3 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 5)ว่า “อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ เรื่องสั้นๆ และบทร้อยกรองง่ายๆ ได้ถูกต้องคล่องแคล่ว เข้าใจความหมายของคำและข้อความที่อ่าน ตั้งคำถามเชิงเหตุผล ลำดับเหตุการณ์ คาดคะเนเหตุการณ์ สรุปความรู้ ข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน ปฏิบัติตามคำสั่ง คำอธิบายจากเรื่องที่อ่านได้ เข้าใจความหมายของข้อมูลจากแผนภาพ แผนที่และแผนภูมิ อ่านหนังสืออย่างสม่ำเสมอ และมีมารยาทในการอ่าน”

จากมาตรฐานการเรียนรู้ด้านการอ่านและด้านวรรณคดีวรรณกรรม สามารถสรุปได้ว่า ครูควรจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนสามารถอ่านวรรณคดีวรรณกรรมได้อย่างเข้าใจ สามารถวิเคราะห์ วิพากษ์ แสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่อ่าน เข้าใจวิถีชีวิตของผู้คนในยุคหนึ่งๆ ประเมินคุณค่าที่ได้รับนำมาปรับใช้ในชีวิต สำหรับการอ่านนั้น นักเรียนต้องเลือกอ่านสื่อต่างๆ ที่มีคุณค่า เกิดประโยชน์

ต่อชีวิตในอนาคต สามารถเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อโดยจับใจความได้ วิเคราะห์ความหมายทั้งโดยตรงและโดยนัย และนำความรู้ไปใช้ได้ ซึ่งตรงกับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ อันเป็นทักษะที่มีความจำเป็นในการดำรงชีวิตของนักเรียน เนื่องจากปัจจุบันโลกกำลังเปลี่ยนแปลง มีสื่อต่างๆ มากมายที่มีคุณค่าและมีโทษ การที่นักเรียนจะรู้จักเลือกเก็บความรู้จากแหล่งข้อมูลต่างๆ นามาคิด ตัดสินใจ ไตร่ตรอง หาคุณค่าและรู้จักบริโภคข้อมูลที่เป็นประโยชน์นำไปใช้ในชีวิตได้อย่างเหมาะสม ก็จะสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมั่นคง ไม่ตกเป็นเหยื่อของสังคมซึ่งทักษะต่างๆ เหล่านี้จะเกิดขึ้นได้จำเป็นต้องพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ดังที่อรอนงค์ ตั้งก่อเกียรติ (2542: 48) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สรุปได้ว่า การอ่านอย่างมีวิจารณญาณมีความสำคัญ เพราะช่วยให้รับสารได้ถูกต้องตามที่ผู้เขียนต้องการสื่อ สามารถแยกแยะข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น เข้าใจภาพรวมของเนื้อหา รู้จักคิดขั้นสูง สร้างสรรค์ เลือกเก็บแต่สิ่งที่ดี ไม่ตกเป็นเหยื่อของข้อมูลต่างๆ เมื่อพบปัญหาสามารถแก้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้เป็นผู้เข้าใจสิ่งต่างๆ ได้อย่างลุ่มลึกและกว้างขวาง ทั้งยังสามารถแสวงหาความรู้ที่มีคุณค่าเพิ่มเติมได้ด้วยตนเอง ด้วยเหตุนี้ การสอนสาระการอ่านในยุคปัจจุบัน จึงไม่ควรมุ่งเน้นเพียงเพื่อให้ นักเรียนอ่านจับใจความได้ แต่ควรฝึกฝนให้นักเรียนอ่านเรื่องได้อย่างมีวิจารณญาณ สามารถหาเหตุผลวินิจฉัยสิ่งที่กำลังอ่านได้อย่างถูกต้อง เพื่อให้สามารถนำทักษะการอ่านไปใช้ในการกลั่นกรองเลือกรับสารเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิตได้

ปัญหาการสอนวรรณคดีไทย และปัญหาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณนั้นมีความเกี่ยวเนื่องกัน เนื่องจากหากนักเรียนมีปัญหาเรื่องการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ก็จะส่งผลให้ไม่สามารถวิเคราะห์ วิพากษ์วรรณคดีไทยที่อ่านได้อย่างลึกซึ้ง รวมทั้งไม่สามารถนำความรู้และแนวคิดที่ได้จากการอ่านวรรณคดีไทยไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริงได้ ซึ่งจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยของนักเรียน การแก้ปัญหาการสอนวรรณคดีไทยดังกล่าว จำเป็นที่ครูภาษาไทยต้องพยายามเข้าใจปัญหาและหาวิธีการแก้ไข ต้องใช้การสอนที่ทำให้ นักเรียนตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญ รู้จักการสืบค้นแหล่งเรียนรู้ด้วยตนเอง ในประเด็นที่สนใจ สามารถคิดวิเคราะห์วิจารณ์ได้อย่างสร้างสรรค์ มีเหตุผล และนำคุณค่าที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตจริงรวมทั้งเป็นเทคนิควิธีที่สามารถพัฒนาเนื้อหาวรรณคดีไทยและทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณควบคู่กัน

จากแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยได้ศึกษาและค้นพบว่ารูปแบบการสอน 7E (7E Instructional Model) มีรากฐานจากทฤษฎีคอนสตรัคติวิซึม ซึ่งเน้นให้นักเรียนสร้างความรู้ด้วยตนเองและสุดท้ายสามารถถ่ายโอนความรู้แก่ผู้อื่นได้โดยรูปแบบการสอน 7E ได้รับการพัฒนาขึ้นโดย Arthur Eisenkraft (2003) ภายใต้การเรียนรู้เป็นขั้นตอน 7 ขั้นตอนได้แก่ 1. ขั้นตรวจสอบความรู้เดิม 2. ขั้นสร้างความสนใจ 3. ขั้นสำรวจและค้นหา 4. ขั้นอธิบาย 5. ขั้นขยายความคิด 6. ขั้นประเมินผล และ 7. ขั้นนำความรู้ไปใช้ ทั้ง 7 ขั้นนี้ นับเป็นรูปแบบการสอนที่ทำให้ นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองอย่างแท้จริง ตามที่สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (2546: 1-3) ได้กล่าวไว้โดยสรุปว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอน 7E เป็นกระบวนการที่น่าสนใจ เพราะเชื่อว่า จะช่วยให้นักเรียนรู้จักการแก้ปัญหา สังเกต ศึกษาค้นคว้าข้อมูลอย่างเป็นระบบ สามารถตั้ง

คำถาม ตรวจสอบความรู้ต่างๆด้วยตนเอง และสามารถอธิบายสู่ผู้อื่นด้วยเหตุผล รวมทั้งมี วิจารณ์งานในการรับฟังผู้อื่น สามารถสร้าง องค์ความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ ไพฑูรย์ สุข ศรีงาม (2546: 3-8; อ้างอิงจาก National Research Council. 2000: 22-23) ได้กล่าวไว้ว่า การสอน ด้วยรูปแบบ 7E เป็นการพัฒนาให้นักเรียนมีความสามารถ มีความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ มีความรู้ มีแนวความคิด วิเคราะห์เนื้อหา ตลอดจนมีความเข้าใจว่าผลการเรียนรู้ จะทำให้เกิดองค์ ความรู้ที่เป็นทั้งเนื้อหาและวิธีการเรียนรู้ควบคู่กัน กล่าวคือ การสอนด้วยรูปแบบ 7E เป็นทั้ง เป้าหมายของการเรียนรู้และวิธีสอนดังนั้นรูปแบบการสอน 7E จึงเป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้เรียนรู้ ระหว่างทำกิจกรรม สื่อสารกับผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ และมีความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณดียิ่งขึ้น โดยครูเป็นผู้วางแผนกิจกรรม ช่วยเหลือและ อำนวยความสะดวกแก่นักเรียน

อย่างไรก็ดี จากการศึกษางานวิจัยต่างๆ พบว่า ได้มีการนำรูปแบบการสอน 7E ไป ประยุกต์ใช้กับงานวิจัยในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์เป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากเป็นรูปแบบการ สอนที่นำกระบวนการทางวิทยาศาสตร์มาใช้ในการสร้างองค์ความรู้ในเนื้อหาที่เรียน แต่จาก การศึกษางานวิจัยของปรีศนา ประชุมพันธ์ (2553: 9) ซึ่งได้ศึกษาผลของการใช้รูปแบบการเรียน การสอน 7E ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า สามารถนำกระบวนการทางวิทยาศาสตร์มาประยุกต์ใช้ให้การสร้างความรู้ในวิชาภาษาไทยเป็น รูปธรรมมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ Eisenkraft (2010) ผู้คิดค้นรูปแบบการเรียนการสอนดังกล่าวยังได้ กล่าวว่ารูปแบบการสอน 7E สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างกว้างขวางและใช้ได้กับทุกวิชา แม้ว่า ธรรมชาติของขั้นที่ 3 หรือขั้นสำรวจ (Exploration Phase) อาจ会有ความแตกต่างกันในแต่ละสาขาวิชา แต่ผู้สอนก็สามารถที่จะปรับรูปแบบการสำรวจให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่ตนสอนได้

จากข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงการนำรูปแบบการสอน 7E มาประยุกต์ใช้กับการสอน สาระวรรณคดีไทยเนื่องจากการสอนด้วยรูปแบบ 7E นี้ทั้ง 7 ขั้นจะกระตุ้นให้นักเรียนเรียนวรรณคดี ไทยจากความสนใจใคร่รู้ ได้ค้นคว้าสิ่งที่สนใจศึกษาอย่างลึกซึ้งและเป็นระบบ สามารถอธิบาย ประเด็นทางวรรณคดีไทยด้วยความเข้าใจ ซึมซาบความงามและคุณค่าผ่านการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ กับเพื่อนร่วมชั้นอย่างสร้างสรรค์ ซึ่งจะส่งผลให้เกิดสุนทรียะขณะเรียนรู้ นอกจากนี้ นักเรียนยังได้ ฝึกฝนทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณจากการสำรวจ ค้นหา และการอธิบายความรู้ที่ศึกษา ซึ่งจะ ช่วยให้นักเรียนมีวิจารณญาณในการอ่านและรับฟังผู้อื่นมากยิ่งขึ้น อีกทั้งการนำข้อคิดที่ได้ไปปรับ ใช้ในชีวิตจริงก็แสดงให้เห็นว่านักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมายสามารถเข้าใจได้ด้วยตนเอง ว่าวรรณคดีไทยมีคุณค่าคู่ควรแก่การเรียนรู้และสืบทอด ผู้วิจัยจึงเชื่อว่าการสอนด้วยรูปแบบ 7E จะ ช่วยให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของ นักเรียนสูงขึ้นไปพร้อมกันได้

นอกจากนี้ แสงสุรี วาดวิจิตร (2554) ยังได้ศึกษาผลของการใช้รูปแบบการสอนตาม วัฏจักรการเรียนรู้ 7E ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนหลักภาษาไทยของ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โครงการ

พหุภาษา ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยรูปแบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7E กับการเรียนรู้ตามคู่มือครู มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ .01 และผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ .01 อีกทั้งยังพบว่าเจตคติต่อการเรียนหลักภาษาไทยด้วยรูปแบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7E กับการเรียนรู้ตามคู่มือครู มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ .01 และเจตคติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ .01 ซึ่งจากตัวอย่างงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยเห็นว่ารูปแบบการสอน 7E น่าจะช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีและพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนได้เช่นกัน

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจนำรูปแบบการสอน 7E มาใช้ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตรีรัตนบุรี เพื่อมุ่งพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ทักษะการอ่านและเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้จัดการเรียนรู้ของสาระการเรียนรู้ภาษาไทยต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณระหว่างนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E กับการสอนแบบเดิม

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้จะทำให้ได้แนวทางในการสอนเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งครูในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและอื่นๆสามารถนำผลการศึกษาค้นคว้าไปใช้ในการปรับปรุงแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนานักเรียนให้ดียิ่งขึ้น

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตรีรัตนบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 436 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนโรงเรียนสตรีรัตนบุรีจำนวน 2 ห้องเรียน รวม 59 คน ที่ได้มาโดยใช้วิธีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยพิจารณาจากห้องเรียนที่มีคะแนนผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยในภาคเรียนที่ผ่านมาอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน จากนั้นผู้วิจัยสุ่มนักเรียนเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

3. ระยะเวลา

ผู้วิจัยทำการทดลอง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ใช้เวลาทดลองรวมทดสอบก่อนและหลังเรียน 18 คาบ คาบละ 50 นาที โดยผู้วิจัยจัดการเรียนรู้ด้วยตนเองทั้ง 2 กลุ่ม

4. เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษา

เนื้อหาในหนังสือเรียนสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 เรื่อง บทพากย์เอราวัณและบทละครพูดเรื่องเหินแก่ลูก

5. ตัวแปรที่ศึกษา

5.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ รูปแบบการสอน ซึ่งแบ่งเป็น 2 รูปแบบ ได้แก่

5.1.1 การสอนแบบ 7E

5.1.2 การสอนแบบเดิม

5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

5.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย

5.2.2 ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. รูปแบบการสอน 7E หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ โดยส่งเสริมให้นักเรียนสืบค้นข้อมูลด้วยตนเองสามารถคิดแก้ปัญหา อธิบายความรู้ ประยุกต์ใช้ความรู้ในสถานการณ์ใหม่เพื่อสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง แล้วนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม รูปแบบการสอน 7E มีขั้นตอน 7 ขั้น ที่พัฒนาโดย Arthur Eisenkraft ดังนี้

1.1 ขั้นทบทวนความรู้เดิม (Elicitation Phase) เป็นขั้นที่ครูตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้แสดงพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับวรรณคดีไทยเรื่องที่ศึกษาซึ่งจะเป็นการทบทวนความรู้เดิมและเติมเต็มให้พร้อมสำหรับความรู้ใหม่หรือที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

1.2 ขั้นสร้างความสนใจ (Engagement Phase) เป็นขั้นตอนการนำเข้าสู่บทเรียนอาจเริ่มจากความสนใจของนักเรียนเองหรือเกิดจากครูกระตุ้นด้วยคำถามหรือกิจกรรมต่างๆที่เกี่ยวกับวรรณคดีไทยเรื่องที่ศึกษา เพื่อให้เกิดสถานการณ์ที่นักเรียนสนใจและตั้งประเด็นที่ต้องการศึกษาค้นคว้า

1.3 ขั้นสำรวจและค้นหา (Exploration Phase) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนพยายามสืบค้นข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆอย่างมีวิจารณญาณ เพื่อตอบคำถามในสิ่งที่ต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับวรรณคดีไทยเรื่องที่ศึกษา

1.4 ขั้นอธิบาย (Explanation Phase) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนจะนำข้อมูลที่สืบค้นเกี่ยวกับวรรณคดีไทยเรื่องที่ศึกษามาวิเคราะห์ แล้วนำเสนอผลที่ได้แก่ผู้อื่นด้วยการอธิบายที่มีเหตุผลน่าเชื่อถือ สามารถแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม รับฟังผู้อื่น และอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์โดยครูมีหน้าที่ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา

1.5 ขั้ขยายความคิด (Expansion Phase/Elaboration Phase) เป็นขั้นตอนนำความรู้ที่ได้เรียนรู้มาประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ใหม่ ซึ่งจะช่วยให้เกิดความรู้เกี่ยวกับวรรณคดีไทยเรื่องที่ศึกษากว้างขวางและลึกซึ้งยิ่งขึ้น

1.6 ขั้ประเมินผล (Evaluation Phase) เป็นขั้นตอนตรวจสอบความรู้และทักษะของนักเรียนเกี่ยวกับวรรณคดีไทยเรื่องที่ศึกษา โดยผ่านกระบวนการประเมินรูปแบบต่างๆ ทั้งผู้อื่นประเมินและประเมินตนเอง

1.7 ขั้ต่อยอดความรู้ (Extension Phase) เป็นขั้นตอนที่ครูจะต้องจัดเตรียมโอกาสให้นักเรียนได้นำสิ่งที่ได้เรียนจากวรรณคดีไทยเรื่องที่ศึกษาไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน และสามารถถ่ายทอดความรู้สู่ผู้อื่นได้อย่างสร้างสรรค์

2. การสอนแบบเดิม หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาไทยตามหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนสตรีนันทบุรี ที่จัดทำขึ้นตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบของกระทรวงศึกษาธิการ (2551) ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

2.1 ขั้หน้า คือ ขั้นตอนการนำด้วยวิธีการต่างๆ ก่อนที่จะเข้าสู่เนื้อหาในคาบเรียนนั้นๆ อาจนำเข้าสูบทเรียนด้วยการสนทนา ใช้เพลง สื่อต่างๆ เพื่อให้เกิดความสนใจใคร่รู้ก่อนที่จะเรียนเนื้อหาต่อไป

2.2 ขั้สอน คือ ขั้นตอนเข้าสู่เนื้อหาในหน่วยการเรียนรู้หรือในคาบเรียนนั้นๆ ซึ่งมีการอธิบายเนื้อหา อาจใช้สื่ออุปกรณ์ต่างๆ มาประกอบการสอนให้นักเรียนเข้าใจมากยิ่งขึ้น

2.3 ขั้สรุป คือ ขั้นตอนสุดท้ายที่จะให้นักเรียนอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาที่ได้เรียนร่วมกัน อาจเป็นการสรุปแนวคิด ข้อคิดและวิธีการนำไปใช้

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย หมายถึง ความรู้ ความสามารถของบุคคลซึ่งเป็นผลมาจากการได้รับประสบการณ์การเรียนการสอนของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 5 วรรณคดีวรรณกรรม แล้วทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความรู้ ค่านิยม พฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ โดยสามารถวัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีองค์ประกอบ 4 ขั้ ได้แก่ ความรู้-ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ และการวิเคราะห์ ตามแนวคิดของ Bloom โดยเป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

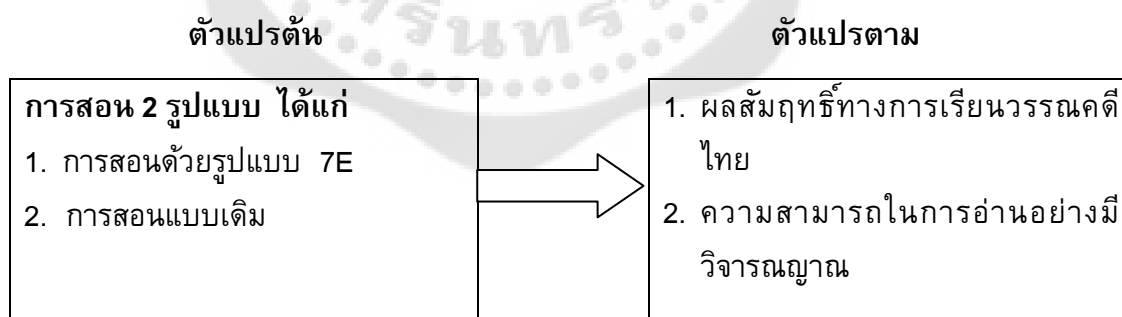
4. ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ หมายถึง กระบวนการทางสติปัญญาในการอ่านภาษาไทยระดับสูงที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของถ้อยคำ สำนวน การใช้ภาษาสามารถสรุปใจความสำคัญ วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่าสิ่งที่อ่านได้อย่างรอบคอบน่าเชื่อถือ นำความรู้ที่อ่านมาทำให้เกิดประโยชน์ต่อชีวิต โดยวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทั้งนี้ได้นำการวัดทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของสุนันทามันะเศรษฐวิทย์ ซึ่งเป็นการวัดผลการอ่านในระดับสูงที่เน้นการวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่ามาปรับใช้ โดยเป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของการสอนโดยใช้รูปแบบการสอน 7E ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากการศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า 7E เป็นกระบวนการสอนที่น่าสนใจเพราะนักเรียนจะได้ทำกิจกรรมหลากหลายด้วยตนเอง ได้ฝึกฝนการค้นคว้าอย่างเป็นระบบ ตั้งคำถาม ตรวจสอบความรู้ได้ด้วยตนเอง สื่อสารความคิดสู่ผู้อื่นด้วยเหตุผลและนำความรู้ไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพส่งผลให้นักเรียนน่าจะมีผลสัมฤทธิ์และความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงขึ้น ตามคำกล่าวของ Eisenkraft (2003: 57-59) ที่ว่า การสอนด้วยรูปแบบการสอน 7 ขั้น เน้นขั้นตอนการทบทวนความรู้ประสบการณ์เดิม แล้วกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสงสัยหรือเกิดปัญหาใหม่ เป็นขั้นตอนที่นักเรียนเชื่อมโยงความรู้เดิมกับประสบการณ์ใหม่ เริ่มเกิดความไม่สมดุลทางความคิดแล้วใช้กระบวนการสำรวจค้นหา เพื่อหาคำตอบและปรับความคิด ทั้งนำความรู้ไปแก้ไขสถานการณ์ใหม่ การเรียนรู้ของนักเรียนจึงคงทนและยาวนาน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “ผลของการใช้รูปแบบการสอน 7E ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย และความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” ผู้วิจัยได้ศึกษาคำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

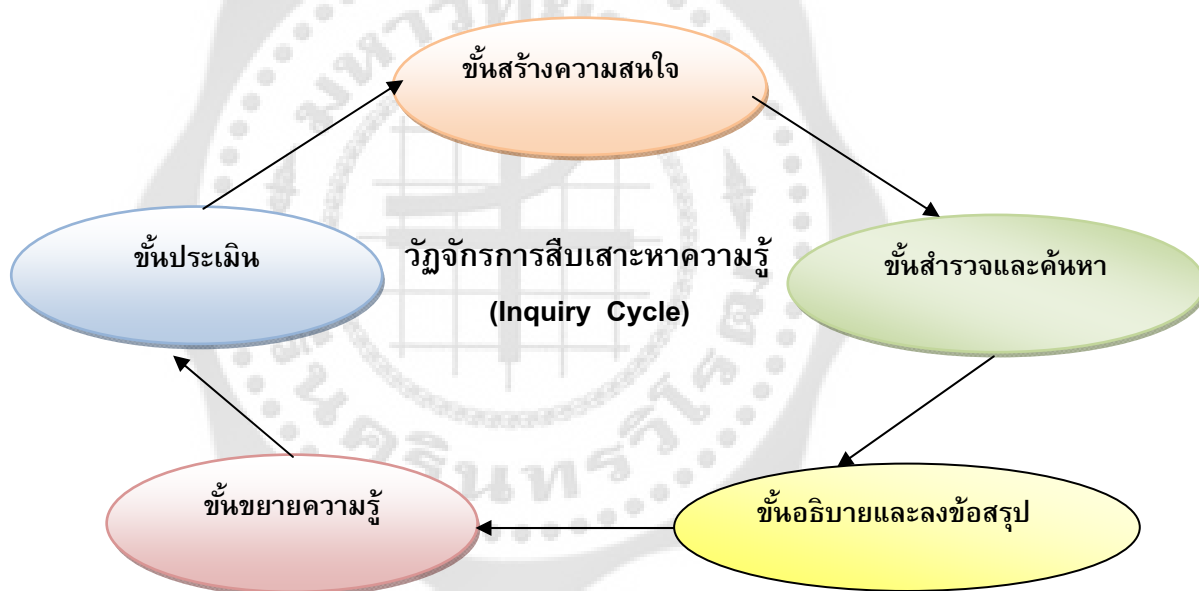
1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอน 7E
 - 1.1 ความหมายและความเป็นมาของรูปแบบการสอน 7E
 - 1.2 ขั้นตอนของรูปแบบการสอน 7E
 - 1.3 บทบาทครูและนักเรียนในรูปแบบการสอน 7E
 - 1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอน 7E
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย
 - 2.1 ความมุ่งหมายของการสอนวรรณคดีไทย
 - 2.2 ความหมายของการสอนวรรณคดีไทย
 - 2.3 ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย
 - 2.4 การวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย
 - 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
 - 3.1 ความหมายการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
 - 3.2 ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
 - 3.3 องค์ประกอบของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
 - 3.4 การจัดการเรียนการสอนการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
 - 3.5 การวัดและประเมินการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
 - 3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอน 7E

1.1 ความหมายและความเป็นมาของรูปแบบการสอน 7E

รูปแบบการสอน 7E หรือวัฏจักรการเรียนรู้ 7E มีจุดเริ่มต้นมาจากทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของ เพียเจต์ (Piaget) ออซูเบล (Ausubel) และแนวคิดคอนสตรัคติวิซึมเกี่ยวกับธรรมชาติของวิทยาศาสตร์ (วรัญญา จีระวิพลวรรณ. 2546: 115-123)

รูปแบบการสอน 7E ได้รับการพัฒนามาจาก รูปแบบการสอน 5E หรือวัฏจักรการเรียนรู้ 5E ซึ่งสร้างขึ้นโดยโครงการศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตร์สาขาชีววิทยาของสหรัฐอเมริกา รูปแบบการสอน 5E สร้างขึ้นเพื่อเป็นแนวทางสำหรับใช้ออกแบบการสอนเนื้อหาวิทยาศาสตร์ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น (นันทิยา บุญเคลือบ. 2540: 14) ซึ่งประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นสร้างความสนใจ ขั้นสำรวจและค้นหา ขั้นอธิบายและลงข้อสรุป ขั้นขยายความรู้ และขั้นประเมินผล ซึ่งสรุปเป็นภาพได้ดังนี้

ภาพประกอบ 2 การเรียนการสอนแบบวัฏจักรการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน (Inquiry Cycle)

ที่มา: สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. (2546). คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์. หน้า 220.

การที่เรียกรูปแบบการเรียนรู้ 5E ว่าวัฏจักรการเรียนรู้ หรือวิธีการสืบเสาะหาความรู้ เนื่องจากเมื่อจัดกิจกรรมตามรูปแบบการเรียนรู้ 5E สิ้นสุดแล้ว ครูและนักเรียนสามารถเข้าสู่วัฏจักรการสืบเสาะหาความรู้ได้ต่อ เนื่องด้วยในการเรียนรู้ควรมีเรื่องที่เกิดคำถามและแสวงหาคำตอบอยู่เสมอ

ต่อมาในปี ค.ศ. 2003 อาร์เทอร์ ไอเซนคราฟ (Arthur Eisenkraft) ได้พัฒนารูปแบบการสอน 5 ขั้นเพิ่มเป็น 7 ขั้น เนื่องด้วยรูปแบบการสอน 5 ขั้น ไม่ได้เน้นการถ่ายโอนความรู้สู่ผู้อื่นและไม่ได้ให้ความสำคัญกับระดับความรู้เดิมของเด็ก ซึ่งครูจะต้องศึกษาความรู้เดิมของนักเรียนก่อนเพื่อจะได้จัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับความรู้เดิมของนักเรียน ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายและเป็นการ ปูพื้นฐานให้แก่เด็กนักเรียนอีกด้วย ดังนั้นการเพิ่มขึ้นตอนตรวจสอบความรู้เดิมและชั้นขยายความคิด รวบยอด จึงเป็นจุดเริ่มต้นของรูปแบบการสอน 7E ที่พัฒนาขึ้นมาจาก 5E

1.2 ขั้นตอนของรูปแบบการสอน 7E

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ 7E เน้นขั้นตอนทบทวนความรู้เดิมหรือล้วงประสบการณ์เดิม แล้วกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสงสัยหรือเกิดปัญหาใหม่ เป็นขั้นตอนที่นักเรียนเชื่อมโยงความรู้เดิมกับประสบการณ์ใหม่ เริ่มเกิดความไม่สมดุลทางความคิดแล้วใช้กระบวนการสำรวจค้นหาเพื่อหาคำตอบและปรับสมดุลทางความคิด อีกทั้งนำความรู้ที่ได้ไปเชื่อมโยงและแก้ปัญหาสถานการณ์ใหม่ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทำให้การเรียนรู้ของนักเรียนมีความคงทนยาวนาน เนื่องจากนักเรียนได้เรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง (Eisenkraft.2003: 57-59)

ขั้นตอนของรูปแบบการเรียนรู้ 7E มีรายละเอียดดังนี้

1. ขั้นทบทวนความรู้เดิม (Elicitation Phase) เป็นขั้นที่ครูจะตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้แสดงพื้นความรู้เดิม อภิปรายร่วมกันเพื่อวางแผนจัดการเรียนรู้
2. ขั้นสร้างความสนใจ (Engagement Phase) เป็นการนำเข้าสู่บทเรียน อาจเริ่มจากความสนใจของนักเรียนเองหรือเกิดจากครูกระตุ้น เพื่อให้เกิดสถานการณ์ที่นักเรียนให้ความสนใจ
3. ขั้นสำรวจและค้นหา (Exploration Phase) เมื่อนักเรียนทำความเข้าใจในประเด็นหรือคำถามที่สนใจจะศึกษาอย่างถ่องแท้ ก็มีการวางแผนกำหนดแนวทางสำรวจตรวจสอบ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่น่าเชื่อถือ
4. ขั้นอธิบาย (Explanation Phase) เมื่อนักเรียนได้ข้อมูลมาอย่างเพียงพอ จึงนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ แปลผล สรุปผล และนำเสนอผลที่ได้ในรูปแบบต่างๆ เช่น บรรยายสรุป ฯลฯ
5. ขั้นขยายความคิด (Expansion Phase/Elaboration Phase) เป็นการนำความรู้ที่สร้างขึ้นไปเชื่อมโยงกับความรู้เดิม ซึ่งจะช่วยให้เกิดความรู้ที่กว้างขวางขึ้น
6. ขั้นประเมินผล (Evaluation Phase) เป็นการประเมินการเรียนรู้ด้วยกระบวนการต่างๆ ว่านักเรียนมีความรู้อะไรบ้าง
7. ขั้นต่อยอดความรู้ (Extension Phase) ครูจะต้องจัดเตรียมโอกาสให้นักเรียนได้นำสิ่งที่ได้เรียนมาไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน เรียกว่า “การถ่ายโอนการเรียนรู้”

การขยายรูปแบบการสอน 5E มาเป็น 7E สามารถสรุปเป็นภาพได้ดังนี้

รูปแบบการสอน 5E	รูปแบบการสอน 7E
	1. ขั้นทบทวนความรู้เดิม (Elicitation Phase)
1. ขั้นสร้างความสนใจ (Engagement Phase)	2. ขั้นสร้างความสนใจ (Engagement Phase)
2. ขั้นสำรวจและค้นหา (Exploration Phase)	3. ขั้นสำรวจและค้นหา (Exploration Phase)
3. ขั้นอธิบาย (Explanation Phase)	4. ขั้นอธิบาย (Explanation Phase)
4. ขั้นขยายความคิด (Expansion Phase)	5. ขั้นขยายความคิด (Expansion Phase)
5. ขั้นประเมินผล (Evaluation Phase)	6. ขั้นประเมินผล (Evaluation Phase)
	7. ขั้นต่อยอดความรู้ (Extension Phase)

ภาพประกอบ 3 การขยายรูปแบบการสอน 5 ขั้น เป็น 7 ขั้น

จากตารางสรุปได้ว่ารูปแบบการสอน 7E มีขั้นตอนเพิ่มจาก 5E คือเน้นตรวจสอบความรู้เดิมและการต่อยอดความรู้ หรือถ่ายโอนความรู้ ซึ่งจะทำให้นักเรียนได้ปรับพื้นความรู้ ทบทวนความรู้ก่อนเรียนรู้เรื่องใหม่ รู้จักการแก้ปัญหา สังเกต ศึกษาค้นคว้าข้อมูลอย่างเป็นระบบ สามารถตั้งคำถาม ตรวจสอบความรู้ต่างๆด้วยตนเอง และสามารถอธิบายสู่ผู้อื่นด้วยเหตุผล รวมทั้งมีวิจารณญาณในการรับฟังผู้อื่น สามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองและถ่ายทอดสู่ผู้อื่นได้

จากการศึกษางานวิจัยของปริศนา ประชุมพันธ์ (2553: 9) ได้ศึกษาผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า สามารถนำกระบวนการทางวิทยาศาสตร์มาประยุกต์ใช้เพื่อให้เกิดการสร้างความรู้ในวิชาภาษาไทยเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ Eisenkraft (2010) ผู้คิดค้นรูปแบบการเรียนการสอนดังกล่าวยังได้กล่าวว่ารูปแบบการสอน 7E สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างกว้างขวางและใช้ได้กับทุกวิชา แม้ว่าธรรมชาติของขั้นที่ 3 หรือขั้นสำรวจ (Exploration Phase) อาจ会有ความแตกต่างกันในแต่ละสาขาวิชา แต่ผู้สอนก็สามารถที่จะปรับรูปแบบการสำรวจให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่ตนสอนได้ จากคำกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงนำรูปแบบการสอน 7E มาปรับใช้กับการสอนวรรณคดีไทยและการอ่านอย่างมีวิจารณญาณโดยทั้ง 7 ขั้นจะช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยให้นักเรียนจะเกิดกระบวนการเรียนรู้ที่สามารถตอบคำถามในสิ่งที่ต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับวรรณคดีไทย ซึ่งถึงคุณค่าและนำความรู้ไปปรับใช้ได้ นอกจากนี้ในขั้นที่ 3 ถึงขั้นที่ 6 ขั้นสำรวจถึงขั้นประเมินก็จะช่วยให้นักเรียนเรียนวรรณคดีไทยเรื่องที่ศึกษาอย่างมีวิจารณญาณมากขึ้นด้วย

1.3 บทบาทครูและนักเรียนในการสอนด้วยรูปแบบ 7E

การสอนด้วยรูปแบบ 7E เป็นการพัฒนาให้นักเรียนมีความสามารถ มีความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ มีความรู้ มีแนวความคิด วิเคราะห์เนื้อหา ตลอดจนมีความเข้าใจว่าผลการเรียนรู้จะทำให้เกิดองค์ความรู้ที่เป็นทั้งเนื้อหาและวิธีการเรียนรู้ควบคู่กัน กล่าวคือ การสอนด้วยรูปแบบ 7E เป็นทั้งเป้าหมายของการเรียนรู้และวิธีสอน (ไพฑูริย์ สุขศรีงาม. 2546: 3-8; อ้างอิงจาก National Research Council. 2000: 22-23) ดังนั้น การสอนด้วยรูปแบบ 7E จึงมีขั้นตอนการสอนที่ชัดเจน และเป็นองค์ความรู้และความเข้าใจที่นักเรียนต้องเรียนรู้ ส่งผลให้บทบาทของครูและนักเรียนในแต่ละขั้นตอนของการสอนด้วยรูปแบบ 7E มีความสำคัญมาก

ประสาธน์ เถื่อนเฉลิม (2550: 27-30) ได้กล่าวถึงบทบาทครูและนักเรียนในการสอนด้วยรูปแบบ 7E ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้ง 7 ขั้นตอน ควรระลึกอยู่เสมอว่าครูเป็นเพียงผู้ทำหน้าที่คอยช่วยเหลือ อธิบายและแบ่งปันประสบการณ์ จัดสถานการณ์ให้นักเรียนได้คิดตั้งคำถามและลงมือตรวจสอบ นอกจากนี้ครูควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับความรู้ ความสามารถบนพื้นฐานของความสนใจ ความถนัด และความแตกต่างระหว่างบุคคล อันจะทำให้การสอนบรรลุสู่จุดมุ่งหมายของการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ

จากการศึกษาตารางบทบาทครูและนักเรียนในรูปแบบการสอน 7E ของ ประสาธน์ เถื่อนเฉลิม (2550: 28-30) ผู้วิจัยได้นำมาสังเคราะห์เพื่อปรับใช้ให้เหมาะสมกับธรรมชาติของวิชาภาษาไทย ดังนี้

ตาราง 1 บทบาทครูและนักเรียนในรูปแบบการสอน 7E

ขั้นตอนการสอน	บทบาทของครู	บทบาทของนักเรียน
1.ขั้นทบทวนความรู้เดิม	1.ถามคำถามเพื่อทดสอบความรู้เดิมของนักเรียน 2.อธิบายความรู้พื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับความรู้ใหม่ที่นักเรียนจะเรียน 3.เติมเต็มประสบการณ์เดิมของนักเรียนเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะเรียน	1.ตอบคำถามและแสดงความคิดเห็นที่มีต่อสถานการณ์สื่อการสอนหรือข้อมูลต่างๆ 2.แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในชั้นเรียน
2.ขั้นสร้างความสนใจ	1.สร้างความสนใจ 2.สร้างความอยากรู้อยากเห็น 3.ตั้งคำถามกระตุ้นให้นักเรียนคิด 4.เร้าให้นักเรียนแสดงความรู้ความเข้าใจ นำเสนอประเด็นที่สนใจและตระหนักถึงคุณค่าของวรรณคดีที่จะศึกษา	1.ตอบคำถาม คิดและตั้งคำถามจากสถานการณ์ สื่อการสอนหรือข้อมูลต่างๆ ด้วยความสนใจและอยากเรียนรู้ 2.แสดงความรู้สึก 3. แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่สนใจ 4. นำเสนอประเด็นที่น่าสนใจศึกษา

ตาราง 1 (ต่อ)

ขั้นตอนการสอน	บทบาทของครู	บทบาทของนักเรียน
3. ขั้นสำรวจค้นหา	- ส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันในการสำรวจเนื้อหาที่ต้องการศึกษา - สังเกตและฟังการโต้ตอบกันระหว่างนักเรียนกับนักเรียน - ให้กำลังใจเพื่อนำไปสู่การสำรวจค้นหาของนักเรียน - ทำหน้าที่ให้คำปรึกษาแก่นักเรียน - ส่งเสริมการสืบค้นและอ่านข้อมูลจากแหล่งต่างๆอย่างมีวิจารณญาณ	- ค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลเพื่อตอบคำถามในประเด็นที่ต้องการศึกษา - อภิปรายวิธีการเลือกข้อมูลที่น่าเชื่อถือกับคนอื่น ๆ - สรุปข้อมูลที่ค้นคว้าผ่านการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
4. ขั้นอธิบาย	- ส่งเสริมให้นักเรียนอธิบายความคิดรวบยอดหรือแนวคิดหรือให้คำจำกัดความด้วยคำพูดของตนเอง - ให้นักเรียนแสดงผลและอธิบายให้กระจ่าง - ส่งเสริมให้นักเรียนใช้วิจารณญาณขณะรับฟังผู้อื่น	- อธิบายเรื่องที่ศึกษาอย่างมีเหตุผล เชื่อถือได้ - ฟังคำบรรยายของคนอื่นอย่างมีวิจารณญาณ - ฟังและพยายามประเมินความน่าเชื่อถือของเนื้อหา - ถามคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่คนอื่นได้อธิบาย
5. ขั้นขยายความคิด	ส่งเสริมให้นักเรียนนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้หรือขยายความรู้และทักษะในสถานการณ์ใหม่ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เรียนมาแล้ว	นำทักษะที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ใหม่ที่คล้ายกับสถานการณ์เดิม
6. ขั้นประเมินผล	- สังเกตนักเรียนในการนำความคิดรวบยอดและทักษะใหม่ไปประยุกต์ใช้ - ประเมินความรู้และทักษะของนักเรียน - หาหลักฐานที่แสดงว่านักเรียนได้เปลี่ยนความคิดหรือพฤติกรรม - ให้นักเรียนประเมินตนเองเกี่ยวกับการเรียนรู้และทักษะกระบวนการ - ถามคำถามปลายเปิด เช่น ทำไมนักเรียนจึงคิดเช่นนั้น มีเหตุผลอะไร นักเรียนเรียนรู้อะไรเกี่ยวกับสิ่งนั้น และจะอธิบายสิ่งนั้นอย่างไร	- แสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความคิดรวบยอดหรือทักษะ - ประเมินความก้าวหน้าหรือความรู้ด้วยตนเอง

ตาราง 1 (ต่อ)

ขั้นตอนการสอน	บทบาทของครู	บทบาทของนักเรียน
7. ขั้นต่อยอดความรู้	1.สร้างสถานการณ์ที่โยงไปสู่สถานการณ์ที่มีความซับซ้อน หรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน 2.ส่งเสริมให้นักเรียนเชื่อมโยงความรู้กับความรู้อื่นๆ	นำความรู้เดิมเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่เพื่ออธิบายหรือนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

จากตารางข้างต้นได้แสดงให้เห็นถึงบทบาทของครูและนักเรียนในรูปแบบการสอน 7E ที่เน้นให้นักเรียนได้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไปพร้อมกัน กล่าวคือ ได้เติมเต็มความรู้เดิม ได้รับการเร้าให้สนใจประเด็นทางวรรณคดีไทยที่ต้องการศึกษา นำสู่การค้นคว้าความรู้ด้วยตนเองจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณ นำความรู้ที่ได้มาวิเคราะห์และอธิบายให้ผู้อื่นร่วมแสดงความคิดเห็นอย่างสร้างสรรค์ และมีวิจารณญาณ ขยายความรู้ได้กว้างขวางยิ่งขึ้นเมื่อเจอสถานการณ์ใหม่ แสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่เรียนรู้ นำข้อคิดไปใช้และต่อยอดความรู้สู่ผู้อื่นได้ และจากการนำข้อคิดที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตแสดงให้เห็นว่านักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมาย สามารถเข้าใจได้ด้วยตนเองว่าวรรณคดีไทยมีคุณค่าคู่ควรแก่การเรียนรู้และสืบทอด โดยบทบาทของนักเรียนข้างต้นนี้จะอยู่ในการดูแลของครูผู้มีความสำคัญ กล่าวคือ คอยช่วยเหลือ กระตุ้นความคิด ส่งเสริมสนับสนุน ให้กำลังใจ เพื่อให้นักเรียนไปสู่จุดหมายของการเรียนรู้

1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอน 7E

งานวิจัยในประเทศ

สิธรา สุวรรณแสง (2549) ได้ศึกษาผลการเรียนรู้โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบวัฏจักร 7E ประกอบบทเรียนคอมพิวเตอร์เพื่อพัฒนาทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ วิชา ว 43101 ชีวิตวิทยา เรื่อง ยีนและโครโมโซม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบวัฏจักร 7E เพื่อพัฒนาทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณเรื่องยีนและโครโมโซม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 ดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบวัฏจักร 7E คิดเป็นร้อยละ 81.91 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การวัดความสามารถทางการคิดวิจารณญาณ พบว่า มีคะแนนทดสอบความสามารถทางการคิดวิจารณญาณ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 และนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบวัฏจักร 7E มีความคงทนในการเรียนหลังเรียนไป 2 สัปดาห์ ลดลงจากหลังเรียนจบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปริตนา ประชุมพันธ์ (2553) ศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์ ภูเก็ต ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 2 ห้องเรียน ใช้เวลาสอนกลุ่มละ 2 คาบต่อสัปดาห์ เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยทั้งการเขียนและการพูดสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แสงสุรี วาดวิจิตร (2554) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนหลักภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โครงการพหุภาษา ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษาที่เรียนโดยการสอนตามวัฏจักรการเรียนรู้ 7E กับคู่มือครู พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยรูปแบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7E กับการเรียนรู้ตามคู่มือครู มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ .01 และผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ .01 นอกจากนี้ เจตคติต่อการเรียนหลักภาษาไทยด้วยรูปแบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7E กับการเรียนรู้ตามคู่มือครู มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ .01 และเจตคติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ .01 ซึ่งจากตัวอย่างงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยเห็นว่ารูปแบบการสอน 7E น่าจะช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนได้เช่นกัน

ธนวรรณ อิศโร (2554) ที่ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาประวัติศาสตร์และความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการกับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ 7 ขั้น (7E) พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ สืบเสาะหาความรู้ 7 ขั้น (7E) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาประวัติศาสตร์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รุ่งอรุณ ถ้าวาปี (2556) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาการเรียนรู้วิชาฟิสิกส์โดยใช้คู่มือการจัดการเรียนรู้วัฏจักรการเรียนรู้แบบ 7E บนพื้นฐานการคิดแบบโยนิโสมนสิการและคู่มือการจัดการเรียนรู้สืบเสาะหาความรู้แบบ สสวท.ที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบ การคิดวิเคราะห์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้คู่มือการจัดการเรียนรู้วัฏจักร การเรียนรู้แบบ 7E บนพื้นฐานการคิดแบบโยนิโสมนสิการมีคะแนนเฉลี่ยความรับผิดชอบ การคิดวิเคราะห์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้คู่มือการจัดการเรียนรู้สืบเสาะหาความรู้แบบ สสวท. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยต่างประเทศ

โกเนน (Gonen. 2006) ได้ศึกษาผลของการเรียนการสอนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนและรูปแบบ 7E เกี่ยวกับความสำเร็จและทัศนคติของนักเรียนในการเรียนฟิสิกส์ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนมัธยมเอกชนใน Diyarbakir ของตุรกี ผลการทดสอบก่อนเรียนพบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติ หลังใช้การเรียนรู้อยู่ด้วยรูปแบบ 7E ผลการทดสอบแสดงให้เห็นการวิเคราะห์ทางสถิติว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความแตกต่างที่สำคัญทางสถิติที่ .05 แต่ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาฟิสิกส์ ไม่ได้รับผลกระทบจากวิธีการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน

เมอร์ลิส (Mercit. 2006) ได้ศึกษาผลของการใช้รูปแบบวงจรการเรียนรู้ 7E ที่มีต่อการพัฒนาทักษะการคิดอย่างวิจารณ์ญาณของนักเรียนเกรดห้าโรงเรียนประถมศึกษา Sakarya กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนจำนวน 46 คน ได้รับการสุ่มจาก 2 ห้อง แบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ใช้ครูวิทยาศาสตร์คนเดียวกัน ใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการคิดก่อนและหลังเรียน การวิเคราะห์ทางสถิติได้ป้องกันการแปรปรวนจากตัวแปรเพศ และรายได้ของครอบครัวผลการทดลองพบว่ากลุ่มทดลองประสบความสำเร็จอย่างมีนัยสำคัญ มีความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณดีกว่ากลุ่มควบคุม $F(1, 41) = 35.03, p = 0.000$ โดยการทดลองนี้ไม่ได้รับผลกระทบจากตัวแปรเพศและรายได้

เยนิเมส และเออซอย (Yenilmez; & Ersoy. 2008) ได้ศึกษาความคิดเห็นของผู้สมัครเป็นครูคณิตศาสตร์ที่มีต่อการใช้ โมเดลการสอนแบบ 7E ที่อยู่ในบริบทการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน งานวิจัยนี้ใช้โมเดลกรณีศึกษาแบบบรรยาย กลุ่มตัวอย่างคือผู้สมัครเป็นครูคณิตศาสตร์ 52 คน ที่ถูกสุ่มจากมหาวิทยาลัยในภาคเคิร์ด การศึกษาประถมศึกษา ข้อมูลวิจัยได้จากแบบสอบถามเรื่อง การใช้โมเดลการสอนแบบ 7E ในบริบทการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน และเก็บข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบสอบถามด้วย ผลการวิจัยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสูงสุด ต่ำสุด มาวิเคราะห์ในงานวิจัยที่ใช้กรณีตัวอย่าง

ก๊อค (Gok. 2013) ศึกษาผลของการจัดการเรียนการสอนด้วยวัฏจักร 7E ในวิชาวิทยาศาสตร์ระดับประถมศึกษาที่มีต่อแรงจูงใจและกลยุทธ์ที่ใช้เรียนรู้ กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 185 คน ที่มีอายุระหว่าง 11 และ 15 ปี นักเรียนส่วนใหญ่มาจากชนชั้นกลาง ใช้การวิจัยแบบ กึ่งทดลองด้วยวิธีการสุ่มให้ได้นักเรียนสองกลุ่ม เรียนรู้จากครูสองคนที่มีรูปแบบการสอนที่แตกต่างกัน คือจัดการเรียนรู้ด้วยวัฏจักรการเรียนรู้ 7E และด้วยการสอนแบบบรรยายโดยใช้เวลาศึกษา 8 เดือน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอน 7E มีคะแนนแรงจูงใจ คะแนนการรับรู้ความสามารถของตนเอง คะแนนการบรรลุเป้าหมาย และมีการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีบรรยาย

เซลิกและคณะ (Celik; et al. 2013) ศึกษาการใช้โมเดลวัฏจักรการเรียนรู้ด้วยคอมพิวเตอร์ ซึ่งวัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้คือ เพื่อระบุผลของการใช้โมเดลการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบ 7E กับทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ งานวิจัยแบบกึ่งทดลองได้นำไปใช้กับนิสิตฝึกหัดครู

84 คนที่กำลังศึกษาสาขาการสอนวิทยาศาสตร์ ระหว่างปีการศึกษา 2011-2012 ผลการวิจัยพบว่า ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

จากการศึกษางานวิจัยการใช้รูปแบบ 7E จากในประเทศและต่างประเทศพบว่านิยมใช้กับกลุ่มตัวอย่างระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ในหลายวิชาเช่น วิทยาศาสตร์ คอมพิวเตอร์และภาษา โดยเมื่อนำรูปแบบการสอน 7E มาใช้ สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถในการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกับผู้อื่น ทักษะคิดในการเรียน การรับรู้ความสามารถของตนเอง การคิดอย่างมีวิจารณญาณ แรงจูงใจต่อการเรียน ฯลฯ ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย

2.1 ความมุ่งหมายของการสอนวรรณคดีไทย

การสอนวรรณคดีไทยเพื่อให้ได้ผลสูงสุดนั้น จำเป็นต้องเข้าใจความมุ่งหมายของการสอนวรรณคดีไทย ซึ่งมีผู้กล่าวถึงความมุ่งหมายไว้หลายท่าน ดังนี้

สมพร มั่นตะสูตร (2526: 165-166) กล่าวถึงจุดประสงค์ในการเรียนการสอนวรรณคดีไทย สรุปได้ดังนี้ การสอนวรรณคดีไทยเพื่อให้นักเรียนรู้จักความหมายและซาบซึ้งในคุณค่าของวรรณคดีไทย เพื่อศึกษาสภาพสังคม การเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมต่างๆ เพื่อปลูกฝังนิสัยรักการอ่านและการค้นคว้าแก่นักเรียน เกิดความสนุกสนาน มีความคิดสร้างสรรค์ และนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มรรย (2536:159-160) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสอนวรรณคดีไทย สรุปได้ดังนี้ การสอนวรรณคดีเพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจความหมายของวรรณคดีไทย รู้จักหนังสือที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นวรรณคดี รู้จักลักษณะบังคับต่างๆ ของคำประพันธ์ มีทักษะในการอ่านและเห็นคุณค่าของวรรณคดีไทย เข้าถึงอารมณ์รส เกิดความสนุกสนาน สามารถวิเคราะห์ วิจารณ์นิสัยของตัวละครมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวรรณคดีไทย

อัจจิมา เกิดผล (2536: 87- 89) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสอนวรรณคดีไทยว่า ควรให้นักเรียนเห็นความสำคัญของวรรณคดีไทยในแง่ประโยชน์ตนและส่วนรวม เข้าใจท่วงทำนองและลีลาของวรรณคดีไทย รู้จักสังเกตนิสัยของตัวละคร นำมาเปรียบเทียบกับชีวิตจริง แล้วนำส่วนดีไปใช้

สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มรรย (2538: 229- 230) ได้กล่าวถึง วัตถุประสงค์ในการสอนวรรณคดีไทย โดยสรุป ดังนี้

1. เพื่อให้นักเรียนได้รู้จักความหมายของคำว่าวรรณคดีไทย
2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักลักษณะหนังสือที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นวรรณคดีไทย
3. เพื่อฝึกนักเรียนให้คุ้นเคยและศึกษาวรรณคดีไทยในรูปแบบต่างๆ
4. เพื่อฝึกทักษะการอ่านออกเสียง ทำนองพูด ทำนองเสนาะให้ถูกต้อง

5. เพื่อฝึกทักษะการอ่านในใจ และปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน
6. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ในเรื่อง การตีความ ตลอดจนคำศัพท์ต่างๆ
7. เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินจากเรื่องที่อ่าน
8. เพื่อให้นักเรียนศึกษาลักษณะข้อบังคับต่างๆ ของคำประพันธ์ที่ใช้ในวรรณคดีไทยแต่ละเรื่อง

9. เพื่อให้นักเรียนเห็นคุณค่าเข้าถึงอรรถรสของวรรณคดีไทย สามารถจดจำคำหรือข้อความที่ไพเราะ เป็นคติ ข้อคิดต่างๆ และมีมโนทัศน์ที่ถูกต้อง
10. เพื่อให้นักเรียนฝึกจินตนาการ และให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
11. เพื่อให้นักเรียนสามารถวิจารณ์วรรณคดี วิเคราะห์ลักษณะนิสัย และการกระทำของตัวละครด้วยใจเป็นธรรม ปราศจากอคติ เพื่อให้มีชีวิตทัศน์ที่กว้างขวาง
12. เพื่อให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวรรณคดีไทย
13. เพื่อให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวรรณคดีไทย

จากจุดมุ่งหมายข้างต้น จะเห็นได้ว่ามีความคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ นักเรียนจะต้องสามารถวิเคราะห์คุณค่าของวรรณคดีไทย ทั้งด้านวรรณศิลป์ ด้านเนื้อหา และด้านสังคม มีความรักในการเรียนวรรณคดีไทย เกิดความสนุกสนาน และนำความรู้ไปใช้ได้

2.2 การสอนวรรณคดีไทย

วรรณคดีไทยมีพันธกิจสำคัญต่อคนไทยประการหนึ่งคือ ให้ความเพลิดเพลินทางอารมณ์และความอิ่มเอมใจ อันเกิดจากความงามพริ้งพราวของสำนวนภาษา และความดื่มด่ำประทับใจจากเนื้อเรื่องอันมีข้อคิดหลากหลาย ดังนั้นการสอนภาษาไทยจำเป็นจะต้องให้นักเรียนเกิดความสนใจ ได้ประโยชน์และคุณค่าจากวรรณคดีไทยให้มากที่สุด (ชลดา เรื่องรักษ์ลิขิต; และสุจิตรา จงสถิตย์วัฒนา. 2542)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดสิ่งที่นักเรียนจะต้องเรียนรู้เมื่อได้รับการสอนวรรณคดีไทย ไว้ดังนี้ ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยเพื่อศึกษาข้อมูล แนวความคิด คุณค่าของงานประพันธ์ และความเพลิดเพลิน การเรียนรู้และทำความเข้าใจบทเห่ บทร้องเล่นของเด็ก เพลงพื้นบ้านที่เป็นภูมิปัญญาที่มีคุณค่าของไทย ซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีตและความงดงามของภาษา เพื่อให้เกิดความซาบซึ้งและภูมิใจในบรรพบุรุษที่ได้สั่งสมสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 2)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ยังได้กำหนดสิ่งที่นักเรียนต้องเรียนรู้ผ่านการเรียนการสอนวรรณคดีวรรณกรรมเมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไว้ว่า สรุปเนื้อหาวรรณคดีวรรณกรรมที่อ่าน วิเคราะห์ตัวละครสำคัญ วิถีชีวิตไทย และคุณค่าที่ได้รับจากวรรณคดี

วรรณกรรม และบทอาขยาน พร้อมทั้งสรุปความรู้ ข้อคิด เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 5)

นอกจากนี้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดเนื้อหาสาระการเรียนรู้วรรณคดีวรรณกรรมไว้เป็นตัวชี้วัดที่แตกต่างกัน เพื่อให้สอดคล้องและเหมาะสมกับนักเรียนในแต่ละช่วงชั้น ซึ่งในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีการกำหนดตัวชี้วัดของสาระวรรณคดีวรรณกรรมไว้ ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 57- 58)

ตาราง 2 ตัวชี้วัดของสาระวรรณคดีวรรณกรรม

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม. 3	1. สรุปเนื้อหาวรรณคดี วรรณกรรมและวรรณกรรมท้องถิ่นในระดับที่ยากยิ่งขึ้น	-วรรณคดี วรรณกรรม และวรรณกรรมท้องถิ่นเกี่ยวกับ + ศาสนา + ประเพณีพิธีกรรม + สุภาษิตคำสอน + เหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ + บันเทิงคดี
	2. วิเคราะห์วิถีไทยและคุณค่าจากวรรณคดีและวรรณกรรมที่อ่าน	- การวิเคราะห์วิถีไทยและคุณค่าจากวรรณคดีและวรรณกรรม
	3. สรุปความรู้และข้อคิดจากการอ่านเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง	
	4. ท่องจำและบอกคุณค่าบทอาขยานตามที่กำหนด และบทร้อยกรองที่มีคุณค่าตามความสนใจและนำไปใช้อ้างอิง	- บทอาขยานและบทร้อยกรองที่มีคุณค่า + บทอาขยานตามที่กำหนด + บทร้อยกรองตามความสนใจ

จากตารางจะเห็นได้ว่าตัวชี้วัดสาระวรรณคดีวรรณกรรม เน้นให้นักเรียนสามารถสรุปเนื้อหาวรรณคดีวรรณกรรม วิเคราะห์วิถีไทยและคุณค่า นำข้อคิดจากเรื่องไปใช้ในการดำเนินชีวิต และท่องจำบทอาขยานได้

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2523: 33-35) ได้กล่าวถึงการสอนวรรณคดีไทย โดยสรุปว่า

1. นักเรียนควรได้เรียนรู้ประวัติวรรณคดีไทยของตนเพื่อให้รู้จักวิวัฒนาการของชาติ รู้จักงานเขียนว่าได้รับการยกย่องเพราะอะไร และควรภาคภูมิใจเช่นเดียวกับที่บรรพบุรุษภูมิใจหรือไม่

2. นักเรียนต้องได้เรียนวรรณคดีหลากหลายประเภท หากยาวควรตัดตอน แต่นักเรียนก็ควรได้เห็นวรรณกรรมไทยทั้งเรื่อง งานประพันธ์ใดสั้นให้นักเรียนอ่านทั้งเล่ม ความมุ่งหมายของการเรียนศิลปะทุกประเภทรวมทั้งวรรณคดีไทย คือการได้รู้ในส่วนใดงาม ส่วนใดบกพร่องฝึกให้นักเรียน

ดิชม หรือที่เรียกว่าวิจารณ์ ซึ่งเป็นทักษะสำคัญกับการดำรงชีวิต สำหรับครูควรมีหน้าที่ชี้ทางให้ผู้ อ่อนประสบการณ์ ศิลปะไม่มีใครถูกผิด ครูควรรับฟังความคิดของนักเรียนเป็นประเด็นอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิด

3. ต้องมีวัสดุสำหรับฝึกวรรณคดีไทย แบบฝึกหัดที่ดีที่สุดคือการได้ฝึกเปรียบเทียบงานที่ดี และไม่ดีเพื่อให้นักเรียนหาที่ติเองได้

สุวรรณ เกรียงไกรเพชร (2525: 46; อ้างถึงใน สายทิพย์ นุกูลกิจ. 2525: 2) ได้กล่าวถึง การสอนวรรณคดีไทยว่า ครูควรทำความเข้าใจให้ถ่องแท้ถึงจุดมุ่งหมายของตัววิชา เพื่อนำการสอน ไปสู่จุดหมายที่ต้องการ การสอนวรรณคดีไทย ครูต้องเป็นผู้แนะให้นักเรียนเห็นความงาม เป็นผู้ วิพากษ์ ประเมินค่าของวรรณคดีไทยนั้นๆ ให้นักเรียนเห็นว่าลักษณะเด่น มีค่า ดีหรือไม่ดีอย่างไร ครูต้องสร้างความรู้สึที่ดีให้แก่เด็ก โดยมุ่งหลักที่ว่าวรรณคดีไทยเป็นสิ่งที่สอนให้รู้จักความงาม ความประณีตบรรจงแห่งชีวิต แม้ว่าบางครั้งวรรณคดีไทยเป็นเรื่องเพ้อฝัน แต่ก็เป็นเรื่องเพ้อฝันที่มี พื้นฐานมาจากความจริง

นิจสุตา อภินันทาภรณ์ (2555: 5) กล่าวว่า การเรียนการสอนวรรณคดีไทยมีครูจำนวนไม่ น้อยยังมุ่งเน้นให้นักเรียนเข้าใจความหมายและท่องจำคำศัพท์โบราณ หรือศัพท์ยากๆ เพื่อให้ทำ ข้อสอบได้ ครูบางคนมุ่งให้นักเรียนแปลความหมายงานประพันธ์ร้อยกรองที่ใช้ภาษาวรรณศิลป์ อย่างดีเยี่ยมให้เป็นร้อยแก้วที่ต้องสละสลวยยิ่งขึ้นไปกว่าเดิมในขณะที่นักเรียนยังไม่สามารถใช้ ภาษาไทยได้ดีนัก หรือครูบางคนยังมุ่งให้นักเรียนพยายามจดจำรายละเอียดปลีกย่อย ซึ่งหากไม่ ตั้งใจจริงๆ ก็คงจำไม่ได้ แต่ครูก็จะเน้นย้ำว่าเป็นเรื่องสำคัญและสำคัญมาก จนต้องจำให้ได้ขึ้นใจการ จัดการเรียนการสอนต่างๆ ในลักษณะที่กล่าวมาแล้ว ล้วนแต่ไม่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ เกิด ความเข้าใจ หรือหากสูงขึ้นไปกว่านั้นคือ เกิดสุนทรียะในการเรียนวรรณคดีไทยแต่อย่างใด ตรงกัน ข้ามกลับทำให้นักเรียนเบื่อหน่ายและกลายเป็นปัญหาเรื้อรังไปในที่สุด เพราะหากครูจัดการเรียนการ สอนวรรณคดีไทยได้สนุกสนานแม้แต่แค่การเล่าเรื่องประกอบ หรือทำท่าทางตามบทบรรยายของ เรื่องในวรรณคดีไทยเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เรายังจดจำและระลึกถึงเรื่องราวต่อเติมได้เป็นอย่างดี รู้สึก สนุกและสนใจใคร่รู้เรื่องราวที่จะเกิดขึ้นต่อไป เพราะความประทับใจในวรรณคดีไทยเรื่องนั้นๆ จะติด อยู่ใใจของเราต่อมามากอีกนานแสนนาน แม้พ้นวัยเรียนไปนานแล้วก็ตาม อาจเป็นแรงบันดาลใจก่อ ผลงานอันวิเศษยิ่งในภายหลัง

จากปัญหาดังกล่าว ทำให้นักวิชาการหลายท่านเสนอแนวทางเพื่อพัฒนาการสอน วรรณคดีไทยไว้ ดังนี้

สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรย์ (2538: 235) กล่าวถึงการสอนวรรณคดีไทย โดยสรุปว่า ครูควรเป็นผู้ที่มีความรู้เรื่องวรรณคดีไทยอย่างแท้จริง และต้องมีความรู้ความสามารถ พิเศษเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย สามารถพ้อนรา ขบร้อง แสดงละครได้ ต้องมีทักษะที่ดีต่อการสอน วรรณคดีไทยและพยายามปลูกฝังให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวรรณคดีไทย ต้องคำนึงถึงความ แตกต่างและความสนใจของนักเรียน ควรใช้วิธีการสอนหลายๆวิธีเพื่อให้นักเรียนได้ร่วมกิจกรรมให้ มากที่สุด มุ่งให้เกิดความสนุกสนาน โดยคำนึงถึงนักเรียนเป็นสำคัญ ให้ได้แสดงความคิดเห็นอย่าง

เสรีโดยไม่ต้องกังวลว่าความคิดของตนจะไม่ตรงกับครู ครูต้องเปิดใจกว้างยอมรับและเคารพความคิดเห็นของนักเรียน

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2545: 8) ได้กล่าวถึงแนวทางการสอนวรรณคดีไทยโดยสรุปได้ว่า ต้องพยายามปลูกฝังให้นักเรียนเคยชินกับสิ่งสวยงาม ความไพเราะลึกซึ้ง เพราะการเคี้ยวเคี้ยวให้นิยมจากครูจะไม่ทำให้เกิดความซาบซึ้งที่แท้จริง นักเรียนต้องเกิดความซาบซึ้งด้วยตนเอง ครูจึงควรสอนให้นักเรียนรู้จักรสไพเราะของวรรณคดีไทยและรู้จักความสุข ความเพลิดเพลินจากการอ่านวรรณคดีไทยเพื่อเป็นพื้นฐานสำคัญในการที่จะเรียนวรรณคดีไทยให้ลึกซึ้งต่อไป

กรมวิชาการ (2546: 334) ได้เสนอวิธีการสอนวรรณคดีไทย สรุปได้ดังนี้

1. อ่านเข้าใจ ครูต้องเตรียมการสอนให้ตนเองและนักเรียนเข้าใจ โดยสามารถตอบคำถามได้ว่าเรื่องนั้นคืออะไร กล่าวถึงใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร และจะส่งผลอย่างไร รวมทั้งเข้าใจคำศัพท์ยาก
2. ได้เสียงเสนาะจากบทประพันธ์ โดยครูอ่านออกเสียงตามอารมณ์ของข้อความ ซึ่งจะทำให้นักเรียนพบว่าเสียงเสนาะของข้อความนั้นอยู่ที่ลีลาการอ่าน
3. เจาะแนวคิดสำคัญ การสอนให้นักเรียนสามารถจับแนวคิดของเรื่องได้ นักเรียนต้องอ่านเรื่องให้เข้าใจก่อน จึงจะประมวลเรื่องทั้งหมดได้ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีศักยภาพในการอ่านระดับสูง สามารถวินิจฉัยสารได้ เชื่อมโยงเหตุการณ์ต่างๆ ในเรื่องได้อย่างมีเหตุผลโดยครูมีหน้าที่คอยกระตุ้นแนะวิธีพิจารณาสาระสำคัญให้นักเรียนค้นพบด้วยตนเอง
4. หมั่นวิเคราะห์วินิจฉัย การสอนให้นักเรียนแยกแยะพิจารณา รูปแบบ เนื้อหา กลวิธี และการใช้ภาษาว่าแต่ละองค์ประกอบมีรายละเอียดอย่างไร
5. ใส่ใจวิพากษ์วิจารณ์ การสอนให้นักเรียนกล้าแสดงความคิดเห็นมีความสำคัญมาก เพราะนักเรียนจะได้รู้จักประสานสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่างๆ โดยใช้เหตุผลเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน เรียกได้ว่ารู้จักวิพากษ์วิจารณ์ การสอนนี้สามารถเลือกใช้วิธีการสนทนา ซักถาม หรือใช้บทบาทสมมติ เช่น ถ้านักเรียนเป็นตัวละครนั้นๆ นักเรียนจะหาทางออกอย่างไร เหตุใดจึงเลือกทางนั้น แล้วร่วมกันแสดงความคิดเห็น ก็นับว่าเป็นการสอนวิจารณ์ระดับหนึ่ง
6. ประสานกิจกรรม หากครูรู้จักเลือกกิจกรรมต่างๆ ใช้ประกอบการเรียนการสอนวรรณคดีไทยจะทำให้การสอนสนุกยิ่งขึ้น และยังช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดีขึ้นด้วย กิจกรรมในการสอนวรรณคดีไทย เช่น บทบาทสมมติ กิจกรรมการแสดงละครกิจกรรมขับร้องพ้องร่ำ วาดภาพ ทายปัญหา เป็นต้น

7. สัมพันธ์เนื้อหา การเรียนการสอนวรรณคดีและวรรณกรรมไทยต้องให้สัมพันธ์เนื้อหาอื่นๆ ในวิชาเดียวกันและต่างวิชา

ยุทธภูมิ สุวรรณเวช (อ้างถึงใน นิจุสุตา อภินันทาภรณ์. 2555: 6-9) ได้เสนอแนวทางในการสอนวรรณคดีไทยในโรงเรียนเพื่อให้เกิดความสอดคล้องและเป็นการขนานรับกับนโยบายการศึกษาในยุคปฏิรูป ดังต่อไปนี้

1. ครูผู้สอนวรรณคดีไทย พึงระลึกถึงลักษณะสำคัญของวรรณคดีเอาไว้อยู่เสมอว่า วรรณคดีคือภาพสะท้อนสภาพสังคมแห่งยุคสมัย ผู้ประพันธ์หรือกวีจะสะท้อนแนวคิด มุมมองที่ตนมีอยู่ผ่านลงไปในเรื่องที่ผู้ประพันธ์ได้เรียงร้อยขึ้นมา ดังนั้นในการสอนครูผู้สอนจะต้องหาวิธีการที่จะทำให้ให้นักเรียนมองเห็นและวิเคราะห์ภาพ ตลอดจนแนวคิดที่กวีสะท้อนออกมาให้ได้ใกล้เคียงที่สุด การนำเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์แห่งยุคสมัยมากล่าวถึงในการสอน จะเป็นเพียงฉากหลังที่จะช่วยส่งให้ภาพสะท้อนเด่นชัดขึ้นเท่านั้น แต่ไม่ใช่ประเด็นหลัก ในการกล่าวถึงมากมายแต่อย่างใด

2. ครูผู้สอนวรรณคดีไทย ควรส่งเสริมให้นักเรียนได้รู้จัก ใช้ความคิด รู้จักใคร่ครวญใช้สติปัญญาของตนในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น การอ่านงานวรรณคดีจะทำให้มองเห็นแง่มุมเรื่องราวชีวิตของผู้คนที่หลากหลายต่างยุคต่างสมัยพฤติกรรมของตัวละครในวรรณคดีเรื่องต่างๆ จะทำให้มองเห็นแง่มุมเรื่องราวชีวิตของผู้คนที่หลากหลายต่างยุคต่างสมัย พฤติกรรมของตัวละครที่เกิดขึ้นและโลดแล่นอยู่ในเนื้อเรื่องจะเป็นบทเรียนชีวิตจำลองที่ทำทนายให้นักเรียนได้รู้จักขบคิด และติดตามครูผู้สอนควรใช้สิ่งเหล่านี้ เป็นข้อมูลตัวอย่างในการฝึกฝนการใช้สติปัญญาในการขบคิดแก้ปัญหาของนักเรียน สถานการณ์ต่างๆ และพฤติกรรมของตัวละครที่เกิดขึ้น น่าจะหยิบยกขึ้นมาเป็นแบบฝึกประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน ได้ทดลองใช้มุมมองและแนวความคิดของตนในการไตร่ตรองใคร่ครวญเพื่อเพิ่มพูนความเฉียบคมของสติปัญญาให้เพิ่มมากขึ้น

3. ครูผู้สอนวรรณคดีไทยควรจะเน้นให้นักเรียนมองเห็นความงดงามและศิลปะของการใช้ภาษาไทยในการรังสรรค์และรจนาผลงานของกวี นักเรียนควรจะได้เสพถึงสุนทรียะแห่งความซาบซึ้งในด้านรสคำ และรสความ ความเสนาะของเสียงจากการเลือกสรรถ้อยคำของกวีที่บรรจงนำมาเรียงร้อยอย่างตั้งใจเพื่อก่อให้เกิดอารมณ์สะท้อนใจแก่ผู้อ่าน ครูผู้สอนควรใช้ความรู้ทางหลักไวยากรณ์ไทย ในด้านสัทศาสตร์มาช่วยในการอธิบายถึงการเลือกสรรถ้อยคำและเสียงเสนาะของวรรณคดีชิ้นนั้นๆ เพื่อทำให้นักเรียนมองเห็นความมหัศจรรย์ของกวี ความอลังการของการเลือกสรรภาษามาร้อยเรียงอย่างมีศิลปะจนเกิดความงาม ตลอดจนอัจฉริยลักษณ์ของภาษาไทยของเราให้ได้

4. ครูผู้สอนวรรณคดีไทยควรใช้เนื้อหา เหตุการณ์ของวรรณคดีที่กวีได้รังสรรค์รจนาเอาไว้มาเป็นแรงจูงใจสำคัญในการทำให้นักเรียนเป็นผู้ที่มีนิสัยรักการอ่าน และ เป็นผู้ใฝ่รู้อย่างต่อเนื่องกล่าวคือ ครูผู้สอนจะต้องพยายามใช้งานวรรณคดีที่นักเรียนกำลังอ่านอยู่ในชั้นเรียนนั้นเป็นตัวกระตุ้นและยั่วยุให้นักเรียนเกิดความกระหายใฝ่รู้ อยากจะติดตามอ่านเนื้อหาสืบเนื่องจากเรื่องที่ กำลังอ่านอยู่เดิม หรือ เห็นความสำคัญของการค้นหาความรู้ด้านอื่นๆ มาประกอบ หรือ ขยายความให้งานวรรณคดีไทยที่ตนกำลังอ่านอยู่เกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น นักเรียนอยากหาโอกาสในการพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในชั้นเรียนหรือ คนอื่นๆ ที่เคยได้มีโอกาสอ่านงานประพันธ์ชิ้นเดียวกันมาแล้ว เพื่อเป็นการขยายโลกทัศน์ของตนให้กว้างขวางออกไปยิ่งขึ้น

จากข้อมูลข้างต้น สรุปได้ว่า การสอนวรรณคดีไทยมีความสำคัญมาก ครูผู้สอนต้องกำหนดจุดมุ่งหมายให้ชัดเจน มีกิจกรรมที่หลากหลาย เน้นความสนุกสนาน รับฟังความคิดเห็นของนักเรียนเป็นสำคัญ ดังนั้นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิด วิพากษ์ วิจารณ์เนื้อหาจากเรื่องที่ได้

เรียนจึงเป็นเรื่องสำคัญ การเน้นให้นักเรียนได้อ่านอย่างมีวิจารณญาณย่อมส่งผลให้นักเรียนได้รับความรู้ ได้แสดงความคิดเห็น และได้ข้อคิดจากวรรณคดีไทยมากที่สุด

2.3 ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Learning Achievement) เป็นผลที่เกิดจากปัจจัยต่างๆ ในการจัดการศึกษา นักศึกษาได้ให้ความสำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นดัชนีประการหนึ่งที่สามารถบอกถึงคุณภาพการศึกษา จึงได้มีนักวิชาการให้ความหมายไว้ ดังนี้

ไอแซกส์, อาโนลด์ และเมลลี (Eysenck; Arnold; & Meili. 1972: 28) ได้ให้ความหมายของคำว่า ผลสัมฤทธิ์ หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามอย่างมาก ต้องอาศัยทั้งความสามารถทั้งทางร่างกายและทางสติปัญญา ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงอาศัยความสามารถเฉพาะตัวบุคคล ซึ่งอาจได้จากการบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบ เช่น การสังเกต หรือการตรวจการบ้าน หรืออาจได้ในรูปของเกรดจากโรงเรียน ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการที่ซับซ้อน และระยะเวลานานพอสมควร หรืออาจได้จากการวัดแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป

ไพศาล หวังพานิช (2536: 89) ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการฝึกอบรมหรือการสอบ จึงเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถของบุคคลว่าเรียนแล้วมีความรู้เท่าใด สามารถวัดได้โดยการใช้แบบทดสอบต่างๆ เช่น ใช้ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ข้อสอบวัดภาคปฏิบัติ สามารถวัดได้ 2 รูปแบบ คือ การวัดด้านปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถในการปฏิบัติโดยทักษะของนักเรียน โดยมุ่งเน้นให้นักเรียนแสดงความสามารถดังกล่าว ในรูปของการกระทำจริงให้ออกเป็นผลงาน การวัดต้องใช้ข้อสอบภาคปฏิบัติ การวัดอีกรูปแบบหนึ่ง คือ การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาซึ่งเป็นประสบการณ์เรียน รวมถึงความสามารถในด้านต่างๆ สามารถวัดได้โดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์

อารีย์ วชิรวรการ (2542: 143) ให้ความหมายของ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า เป็นผลที่เกิดจากการเรียนการสอนและฝึกฝนหรือประสบการณ์ต่างๆทั้งในโรงเรียนและที่บ้าน รวมถึงสิ่งแวดล้อมอื่นๆ แต่คนส่วนใหญ่คิดว่าเป็นเรื่องของทางโรงเรียน และมองแต่ในความรู้ความเข้าใจเท่านั้น แต่ในทางเป็นจริงแล้วความรู้ ค่านิยม ความรู้สึก ก็เป็นผลจากการฝึกฝนและอบรมซึ่งนับเป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

ชมพูนุท จวบบุญ (2555: 25) กล่าวว่าโดยสรุปว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ คุณลักษณะของความรู้ ความสามารถของบุคคลซึ่งเป็นผลมาจากการได้รับประสบการณ์การเรียนรู้

การสอนและการฝึกฝน ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่างๆให้เป็นไปในทิศทางที่ต้องการ

จากความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนข้างต้นสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย หมายถึง ความรู้ ความสามารถของนักเรียนอันเกิดจากกระบวนการสอนวรรณคดีไทย แล้วทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความรู้ ค่านิยม พฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ โดยสามารถวัดได้จากแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยในลักษณะต่างๆ รวมทั้งการวัดผลตามสภาพจริง ซึ่งการจะศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยจะต้องอาศัยกระบวนการที่ซับซ้อนและระยะเวลานานพอสมควร

2.4 การวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะช่วยให้ครูนำผลไปใช้ปรับปรุงการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังช่วยให้ครูทราบพัฒนาการของนักเรียนว่าตรงตามจุดประสงค์ที่ได้ตั้งไว้หรือไม่ สุจริต เพียรชอบ; และสายใจ อินทร์มรรย (2538: 347) กล่าวถึง การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยว่า ควรจะวัดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในหลายด้าน เช่น ความรู้ ความเข้าใจ การประยุกต์ใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การประเมินค่า ความคิดสร้างสรรค์ ทักษะ ทศนคติ การใช้เหตุผล เป็นต้น

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2544: 95-96) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย โดยอ้างถึงบลูม (Bloom. 1997: 141-193) ซึ่งการวัดผลของบลูมเป็นการตรวจสอบระดับความรู้ความสามารถของนักเรียนว่าเกิดการเรียนรู้น้อยเพียงใด มีทั้งหมด 6 ชั้น ดังนี้

1. ชั้นวัดความรู้-ความจำ คือความสามารถในการระลึกเรื่องราวต่างๆที่เคยมีประสบการณ์มาทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน
2. ชั้นวัดความเข้าใจ คือ ความสามารถในการแปลความ ตีความ ขยายความได้ ซึ่งควรเป็นข้อความที่ครูกำหนดสถานการณ์ขึ้นใหม่
3. ชั้นวัดการนำไปใช้ คือ ความสามารถที่จะนำความรู้ความเข้าใจที่ได้เรียนรู้ไปแก้ปัญหาในสถานการณ์ใหม่
4. ชั้นวัดการวิเคราะห์ คือ ความสามารถในการนำเอาสิ่งที่ศึกษามาแยกส่วนและศึกษาวิเคราะห์ องค์ประกอบ คุณลักษณะ จุดประสงค์ในแต่ละส่วนนั้นว่าเป็นเช่นใด
5. ชั้นวัดการสังเคราะห์ คือ ความสามารถในการบอกความสัมพันธ์ในเชิงเหตุผล การลำดับเหตุการณ์ การวิเคราะห์วัตถุประสงค์ หรือเจตนาของผู้เขียน
6. ชั้นวัดการประเมินค่า คือ การตัดสินคุณค่าของงานเขียนด้านข้อคิด คุณค่า ทรรศนะ ความน่าเชื่อถือ ความเป็นไปได้ ตลอดจนข้อคิดเห็นข้อเท็จจริง

ชวาล แพรัตกุล (2536: 10-12) ได้ให้ความหมายของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ การตรวจสอบความรู้ ทักษะ สมรรถภาพทางสมองด้านต่างๆที่นักเรียนได้รับการอบรมสั่งสอนจาก

ครู ซึ่งส่วนใหญ่ใช้การเขียนตอบในกระดาษ ดังนั้นแบบวัดผลสัมฤทธิ์มีความสำคัญมาก เพราะจะทำให้เห็นว่าวัดผลว่านักเรียนเรียนรู้มากน้อยเพียงใด โดยใช้เครื่องมือที่เรียกว่า แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ ซึ่งแบ่งเป็น 2 ประเภท คือแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น กับ แบบทดสอบมาตรฐาน ซึ่งแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเองมีข้อดี คือ ครูสามารถวัดได้ตรงตามจุดประสงค์เพราะเป็นผู้ออกข้อสอบเอง แบบทดสอบมาตรฐานก็มีข้อดีเพราะน่าเชื่อถือเนื่องจากมีการวิเคราะห์ค่าทางสถิติ

สมนึก ภัททิยธนี (2546: 78-82) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าหมายถึง แบบทดสอบวัดสมรรถภาพทางสมองต่างๆ ที่นักเรียนได้รับการเรียนรู้ผ่านมาแล้ว ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ แบบทดสอบที่ครูสร้างกับแบบทดสอบมาตรฐาน แต่เนื่องจากครูต้องทำหน้าที่วัดผลนักเรียน คือเขียนข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ตนได้สอน ซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับแบบทดสอบที่ครูสร้างและมีหลายแบบแต่นิยมใช้มี 6 แบบ ดังนี้

1. ข้อสอบแบบอัตนัยหรือความเรียง ลักษณะทั่วไปเป็นข้อสอบที่มีเฉพาะคำถาม แล้วให้นักเรียนเขียนตอบอย่างเสรี เขียนบรรยายตามความรู้ และข้อคิดเห็นแต่ละคน

2. ข้อสอบแบบกาถูก-ผิด ลักษณะทั่วไป ถือได้ว่าข้อสอบแบบกาถูก-ผิด คือ ข้อสอบแบบเลือกตอบที่มี 2 ตัวเลือก แต่ตัวเลือกดังกล่าวเป็นแบบคงที่และมีความหมายตรงกันข้าม เช่น ถูก-ผิด ใช่-ไม่ใช่ จริง-ไม่จริง เหมือนกัน-ต่างกัน เป็นต้น

3. ข้อสอบแบบเติมคำ ลักษณะทั่วไปเป็นข้อสอบที่ประกอบด้วยประโยคหรือข้อความที่ยังไม่สมบูรณ์ให้ผู้ตอบเติมคำ หรือประโยค หรือข้อความลงในช่องว่างที่เว้นไว้นั้น เพื่อให้มีใจความสมบูรณ์และถูกต้อง

4. ข้อสอบแบบตอบสั้นๆ ลักษณะทั่วไป ข้อสอบประเภทนี้คล้ายกับข้อสอบแบบเติมคำ แต่แตกต่างกันที่ข้อสอบแบบตอบสั้นๆ เขียนเป็นประโยคคำถามสมบูรณ์ (ข้อสอบเติมคำเป็นประโยคที่ยังไม่สมบูรณ์) แล้วให้ผู้ตอบเป็นคนเขียนตอบ คำตอบที่ต้องการจะสั้นและกะทัดรัดได้ใจความสมบูรณ์ไม่ใช่เป็นการบรรยายแบบข้อสอบอัตนัยหรือความเรียง

5. ข้อสอบแบบจับคู่ ลักษณะทั่วไป เป็นข้อสอบเลือกตอบชนิดหนึ่งโดยมีคำหรือข้อความแยกจากกันเป็น 2 ชุด แล้วให้ผู้ตอบเลือกจับคู่ว่า แต่ละข้อความในชุดหนึ่ง (ตัวยืน) จะคู่กับคำ หรือข้อความใดในอีกชุดหนึ่ง (ตัวเลือก) ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ผู้ออกข้อสอบกำหนดไว้

6. ข้อสอบแบบเลือกตอบ ลักษณะทั่วไปของข้อสอบแบบเลือกตอบนี้จะประกอบด้วย 2 ตอน ตอนนำหรือคำถามกับตอนเลือก ในตอนเลือกนี้จะประกอบด้วยตัวเลือกที่เป็นคำตอบถูกและตัวเลือกที่เป็นตัวลวง ปกติจะมีคำถามที่กำหนดให้นักเรียนพิจารณาแล้วหาตัวเลือกที่ถูกต้องมากที่สุดเพียงตัวเลือกเดียวจากตัวเลือกอื่นๆ และคำถามแบบเลือกตอบที่นิยมใช้ตัวเลือกที่ใกล้เคียงกัน ดูเผินๆ จะเห็นว่าทุกตัวเลือกถูกหมด แต่ความจริงมีน้ำหนักรู้ถูกมากน้อยต่างกัน

ขวัญชนก นัยเจริญ (2551: 46-48) กล่าวถึงการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยสรุปว่าการใช้แบบทดสอบที่ดีนั้นต้องมีความตรงตามจุดประสงค์ และต้องผ่านการวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติ

ว่าสามารถเชื่อถือได้ เนื้อหาในการออกข้อสอบควรครอบคลุมจุดมุ่งหมายทางการศึกษาด้านพุทธิพิสัยทั้งหมด โดยสามารถออกข้อสอบได้ทั้งแบบปรนัยและอัตนัย

กล่าวโดยสรุป การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย คือ การตรวจสอบความรู้จักความสามารถในหลายด้าน เช่น ความรู้ ความเข้าใจ การประยุกต์ใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การประเมินค่า ความคิดสร้างสรรค์ ทักษะ ทศนคติ การใช้เหตุผลต่อวรรณคดีไทยเรื่องนั้นๆ ที่นักเรียนได้รับการอบรมสั่งสอนจากครู โดยสะท้อนความรู้ความเข้าใจผ่านแบบวัดผลสัมฤทธิ์ที่น่าเชื่อถือ มีความตรงตามจุดประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ เพื่อครูจะได้ทราบพัฒนาการของนักเรียนและเป็นแนวทางในการปรับปรุงวิธีการสอนในโอกาสต่อไป

ในงานวิจัยนี้ใช้แนวทางการวัดผลสัมฤทธิ์ของ Benjamin S. Bloom(1997) เพราะเป็นการตรวจสอบระดับความรู้ความสามารถของนักเรียนว่าเกิดการเรียนรู้มากน้อยเพียงใด ซึ่งแนวทางการวัดผลของบลูม มีทั้งหมด 6 ชั้น ได้แก่ ชั้นวัดความรู้-ความจำ ชั้นวัดความเข้าใจ ชั้นวัดการนำไปใช้ ชั้นวัดการสังเคราะห์ และชั้นวัดการประเมินค่า โดยทั้ง 6 ชั้นนี้จะครอบคลุมเนื้อหาพฤติกรรมที่ต้องการวัดเมื่อนักเรียนศึกษาวรรณคดีไทยที่กำหนด

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางวรรณคดีไทย

งานวิจัยในประเทศ

ศิรรา จุฑารัตน์ (2549) ได้ศึกษา ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบตกผลึกที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนิชาวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สถานศึกษาโรงเรียนมัธยมวัดสิงห์ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2549 จำนวน 2 ห้อง ห้องละ 47 คน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยหลังเรียนของนักเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนแบบ ตกผลึกสูงกว่าก่อนเรียนและสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนแบบตกผลึกสูงกว่าก่อนเรียนและสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขวัญชนก นัยเจริญ (2551) ได้เปรียบเทียบผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอนด้วยวิธีวิจัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 วิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม กลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 ห้อง ห้องละ 38 คน และ 39 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยของนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนด้วยวิธีวิจัยสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พระมหาจุฬารักษ์ จิ่งประยูร (2553) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยโดยศึกษาจากกิจกรรมการสอนแบบร่วมมือ CIRC กับการสอนตามคู่มือครู สำหรับนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 80 คน แบ่งเป็น กลุ่มทดลอง 40 คน และกลุ่มควบคุม 40 คน ผลการวิจัยสรุปว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือ CIRC มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีหลังการทดลองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปริญญ์ ปันสุวรรณ์ (2553) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ 2 กับแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 2 ห้องเรียน ได้มาด้วยการสุ่มอย่างง่าย ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์การเขียนวรรณคดีไทยของนักเรียนที่จัดการเรียนรู้ร่วมมือด้วยเทคนิคจิกซอร์ 2 สูงกว่าผลสัมฤทธิ์การเขียนวรรณคดีไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ โดยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จิรพรรณ อิศระพงศ์ไพศาล (2555) ศึกษาผลของการสอนวรรณคดีไทยโดยใช้กลวิธีมัลติพาร์ทที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ การเขียนเรียงความเชิงวิชาการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนร่อนพิบูลย์เกียรติวสุนธราภิวัฒก์ จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2555 จำนวน 2 ห้อง ห้องละ 35 คน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ การเขียนเรียงความเชิงวิชาการ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีมัลติพาร์ท หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองและสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีมัลติพาร์ทมีพัฒนาการความสามารถในด้านการอ่านและการเขียนดีขึ้นตามลำดับ

งานวิจัยต่างประเทศ

ซาวิโด (Savvidou. 2004) ได้ศึกษาแนวทางการบูรณาการการสอนวรรณกรรมในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ พบว่าทำให้นักเรียนเข้าใจตนเองและวัฒนธรรมอื่นๆ สร้างโอกาสในการแสดงออกส่วนบุคคล ตลอดจนส่งเสริมให้นักเรียนรู้คำศัพท์โครงสร้างประโยค ทำให้ได้พัฒนาภาษาและทักษะการสื่อสารของนักเรียน การนำวรรณกรรมมาเป็นเครื่องมือในการสอนมีประโยชน์และทำให้เกิดพลังในการเรียนรู้อย่างมาก

คาติบ และราหิมิ (Khatib; & Rahimi. 2012) ได้ศึกษาวรรณกรรมและการสอนภาษา พบว่า วรรณกรรมเป็นเครื่องมือใหม่สำหรับการเรียนรู้เพื่อการสื่อสารทางภาษา วรรณกรรมจะให้ความสุขผ่านเรื่องราวที่น่าสนใจ นักเรียนสามารถเพิ่มความรู้และประสบการณ์จากโลกนี้ด้วยการอ่านวรรณกรรม ครูจึงควรส่งเสริมให้อ่านวรรณกรรมเพื่อให้เด็กได้รับประโยชน์จากการอ่านด้วยตนเองมากกว่าเรียนรู้วรรณกรรมจากความคิดของครู เพราะวรรณกรรมเป็นหนทางใหม่ที่จะช่วยเปิดโลกของเด็กให้กว้างด้วยตัวของเขาเอง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดี พบว่ามีวิธีการสอนวรรณคดีหลากหลายแนวทาง เช่น การใช้รูปแบบ 4MAT การใช้เทคนิคจิ๋ว 2 การสอนด้วยวิธีวิจัย การสอนแบบร่วมมือ CIRC ซึ่งพบว่าการใช้วิธีสอนแต่ละแนวทางจะช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักเรียน ทำให้นักเรียนมีความสุข เกิดจินตนาการและมีมุมมองที่กว้างไกล สามารถเรียนรู้โลกกว้างได้ด้วยตนเองซึ่งควรสนับสนุนให้นักเรียนศึกษาวรรณคดีไทยด้วยตนเอง และควรเปิดกว้างเมื่อนักเรียนแสดงความคิดเห็นที่หลากหลาย โดยจากการศึกษางานวิจัยสรุปได้ว่าการนำวิธีการสอนด้วยรูปแบบต่าง ๆ มาใช้จะสามารถพัฒนาให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยสูงขึ้นได้

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

3.1 ความหมายของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ทักษะการอ่านเป็นทักษะการสื่อสารที่มีความสำคัญมาก เพราะการอ่านคือการเปิดประตูสู่โลกของความรู้และจินตนาการ แต่ในปัจจุบันข้อมูลข่าวสารมีมากมายหลายรูปแบบ หลายแหล่งที่มา มีทั้งน่าเชื่อถือและหลอกลวง ดังนั้นผู้อ่านจึงจำเป็นต้องมีความสามารถในการอ่าน สามารถพิจารณาและวินิจฉัยได้ว่า สื่อหรือสิ่งกำลังอ่านอยู่นั้น มีคุณภาพอยู่ในระดับใด มีประโยชน์หรือมีโทษ ควรเชื่อหรือควรหลีกเลี่ยง ซึ่งความสามารถดังกล่าวนี้ ก็คือ การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

บอนด์ และแวกเนอร์ (Bond; & Wagner. 1966) กล่าวว่า การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นกระบวนการของการประเมินความถูกต้อง และการกำหนดความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ซึ่งมันเป็นสิ่งสำคัญสำหรับทุกคนที่จะต้องเข้าใจความหมายเรื่องที่อ่านทั้งโดยตรงและโดยนัย ผู้อ่านจะต้องประเมินแหล่งที่มา แยกข้อเท็จจริงที่สำคัญออกจากความคิดเห็น มีเหตุผลที่ปราศจากอคติ

สุพรรณิ วราทร (2545: 47-49) ได้ให้ความหมาย การอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ว่า วิจารณญาณ หมายถึง ปัญญาที่สามารถรับรู้เหตุผลที่ถูกต้อง โดยใช้ความคิด ความรู้ ประสบการณ์ และข้อมูลต่าง ๆ มาพิจารณาอย่างมีเหตุผล เมื่อนำมาใช้ในการอ่าน ก็จะทำให้เข้าใจเรื่อง ไตรตรองได้ว่า จะรับไม่รับ ได้แย้ง หรือกระทำอย่างไรกับสารนั้น

ศุภรณ์ ภูวัต (2553: 14) ได้สรุปความหมายการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ว่า การอ่านที่ผู้อ่านใช้ความคิดพิจารณาสิ่งที่อ่านอย่างรอบคอบ ถี่ถ้วน มีเหตุผล เพื่อวิเคราะห์หาคำตอบ สรุปสาระสำคัญ ทั้งเข้าใจความหมายโดยนัยของถ้อยคำ อารมณ์ จุดประสงค์ของผู้เขียน สามารถแยกแยะข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น และประเมินคุณค่าของสิ่งที่อ่านได้อย่างถูกต้องเที่ยงธรรม

เตือนใจ คตดี (2554: 22) ได้สรุปความหมายของ การอ่านอย่างมีวิจารณญาณว่า การทำความเข้าใจตัวหนังสือที่ปรากฏด้วยการใช้ความคิด สติปัญญา หลักความจริงมาไตรตรองเรื่องราวอย่างเข้าใจเพื่อพิจารณาสาเหตุของเรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้อ่าน ตลอดจนสามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่าเรื่องที่อ่านหรือตัดสินเกี่ยวกับความน่าเชื่อถือขอเรื่องที่อ่านได้อย่างมีเหตุผล

ราชบัณฑิตยสถาน (2556: 1117) ได้ให้ความหมายของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้โดยสรุปว่า การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ คือ การใช้ปัญญาที่สามารถรู้หรือให้เหตุผลที่ถูกต้องได้

จากความหมายของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สรุปได้ว่าเป็น กระบวนการทางสติปัญญาในการอ่าน สามารถประเมินความถูกต้อง ไตร่ตรอง พิจารณา แยกแยะข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น จุดประสงค์ อารมณ์ของผู้เขียน หาเหตุผลมาวิเคราะห์เพื่อให้ได้คำตอบที่เหมาะสม และนำความรู้ที่อ่านมาทำให้เกิดประโยชน์ต่อชีวิต

3.2 ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ความสามารถของผู้ที่สามารถอ่านได้อย่างมีวิจารณญาณ ซึ่งครอบคลุมถึงการอ่านในระดับสูง ได้มีนักการศึกษาหลายท่านให้ความรู้ไว้ ดังนี้

โร, สตูท และเบิร์น (Roe; Stoodt; & Burns. 1998: 124-125) กล่าวถึง ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณว่าผู้อ่านจะต้องมีความสามารถสรุป วิเคราะห์ ตัดสินเมื่อมีข้อมูลที่เหมาะสม เพียงพอ เข้าใจสิ่งที่อ่านอย่างชัดเจน โดยทราบจุดมุ่งหมายของผู้เขียน ประเมินความน่าเชื่อถือของผู้เขียน ความน่าเชื่อถือของข้อมูล เท่าทันเทคนิคการโฆษณา ประเมินความสมเหตุสมผลของการเขียน และประเมินการใช้ภาษาของผู้เขียน

เคอร์แลนด์ (Kurland. 2000) กล่าวถึง เป้าหมายของผู้ที่สามารถอ่านอย่างมีวิจารณญาณว่านักเรียนจะต้องบรรลุเป้าหมาย คือ รู้จุดประสงค์ของผู้เขียน ทำความเข้าใจน้ำเสียง และองค์ประกอบของวิธีการโน้มน้าวใจ รับรู้คติ อนุมานความต้องการของผู้เขียนจากภาษาได้

Massey University (2012) กล่าวว่า ผู้ที่สามารถอ่านอย่างมีวิจารณญาณจะต้องมีกระบวนการอ่านที่มากกว่าการทำความเข้าใจ จะต้องมีการอ่านเชิงวิเคราะห์ มองงานที่อ่านในภาพรวม บอกวัตถุประสงค์หรือพื้นหลังของเรื่องที่อ่าน พิจารณาอย่างรอบคอบ สามารถวิจารณ์โต้แย้ง ประเมินค่า บอกความน่าเชื่อถือ ระบุข้อดีและข้อบกพร่องของสิ่งที่อ่านได้

จากความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณข้างต้น สรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ คือ กระบวนการทางสติปัญญาในการอ่านภาษาไทย ที่ต้องใช้กระบวนการทางสติปัญญาในการอ่าน ที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของถ้อยคำ สำนวน การใช้ภาษา สามารถสรุปใจความสำคัญ วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่าสิ่งที่อ่านได้อย่างน่าเชื่อถือ นำความรู้ที่อ่านมาทำให้เกิดประโยชน์ต่อชีวิต

3.3 องค์ประกอบของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

การอ่านอย่างมีวิจารณญาณได้อย่างมีประสิทธิภาพได้นั้นต้องอาศัยองค์ประกอบของการอ่านขั้นสูงหลากหลายด้าน นักวิชาการได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ ดังนี้

สแพช และสแพช (Spache; & Spache. 1969: 96) ได้จำแนกองค์ประกอบของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ ดังนี้

1. การสืบหาแหล่งที่มาของข้อมูล ได้แก่ การสำรวจ ประเมินและรวบรวมความคิดเห็นจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อนำมาเปรียบเทียบหาข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น

2. การตระหนักรู้จุดหมายของผู้เขียน ได้แก่ การรู้ข้อดี พื้นฐานประสบการณ์ ความคิดเห็นของผู้เขียน ความน่าเชื่อถือ และจุดมุ่งหมายที่ได้แสดงความคิดเห็นเรื่องนั้นๆ

3. การแยกข้อคิดเห็นและข้อเท็จจริง เป็น การทราบถึงข้อมูลที่ผิดพลาดจากข้อเท็จจริงข้อใดไม่ได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นเรื่องจริง

4. การอนุมานความ คือ การตีความเรื่องที่อ่านว่าต้องการสื่อความไปในแนวทางใด โดยผู้อ่านต้องสังเกตจากการใช้คำและน้ำเสียงจากเรื่อง

5. การสร้างเกณฑ์ในการตัดสินใจ ได้แก่ การตัดสินใจว่าจุดมุ่งหมายการเขียนและความเชื่อของผู้เขียนคืออะไร สามารถสรุปความจากข้อเท็จจริง ตีความได้อย่างมีเหตุผล และหลีกเลี่ยงการตัดสินใจเมื่อข้อมูลไม่เพียงพอ หรือใช้อารมณ์

6. การล่วงรู้ถึงกลอุบายในการโฆษณาชวนเชื่อ ได้แก่ การรู้ถึงวิธีการชักจูงให้หลงเชื่อหรือคล้อยตามเรื่องที่อ่าน ซึ่งผู้เขียนใช้ภาษาที่แฝงด้วยอารมณ์และการให้ข้อมูลที่ผิดพลาด

แฮร์ริส และสมิธ (Harris; & Smith. 1986) ได้จำแนกองค์ประกอบที่ชี้ให้เห็นถึงการเป็นผู้อ่านที่มีวิจารณญาณไว้ ดังนี้

1. การระลึกความสำคัญของเนื้อหา
2. การจับใจความแต่ละย่อหน้าและทั้งเรื่อง
3. การกำหนดจุดมุ่งหมายการอ่านด้วยตนเอง
4. การบอกจุดมุ่งหมายของผู้เขียน
5. การพิจารณาให้ข้อสรุปในเรื่องที่เป็นข้อโต้แย้ง
6. การประเมินโน้ตทัศน์ที่ได้จากการเปรียบเทียบข้อมูลในแหล่งต่างๆ
7. การตัดสินใจโดยมีข้อมูลที่เพียงพอ
8. การระลึกในสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้กล่าวไว้โดยตรง
9. การจำแนกเรื่องจริง และเรื่องแต่งขึ้น

สมจิต บุญคงเสน (2549: 62) ได้สรุปองค์ประกอบสำคัญของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านการอ่าน ได้แก่ การวิเคราะห์ การตีความ สรุปและตัดสินใจเรื่องราวที่อ่านได้

2. องค์ประกอบด้านการคิด ได้แก่ การจำแนกข้อเท็จจริงออกจากความคิดเห็น เปรียบเทียบความเห็นที่คล้ายกันและต่างกันได้ รู้ว่าเป็นโฆษณาชวนเชื่อ และทำนายผลที่จะเกิดขึ้นได้

3. องค์ประกอบด้านผู้เขียน ได้แก่ การรู้จุดมุ่งหมาย ความคิดสำคัญ และภูมิหลังของผู้เขียน

4. องค์ประกอบด้านข้อมูล ได้แก่ การสืบหาแหล่งที่มาของข้อมูล การประเมินค่าความน่าเชื่อถือของแหล่งข้อมูล

จากข้างต้นสรุปองค์ประกอบของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณได้ว่า ต้องมีการรวบรวมข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น ต้องรู้จักดูหมิ่นผู้เขียน มีการอนุมานความ มีเกณฑ์ตัดสิน เข้าใจวิธีการชักจูง ดีความและสรุปได้

3.4 การสอนการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

การสอนการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ มุ่งให้กระบวนการและกิจกรรมต่างๆ ที่ครูจัดขึ้น ส่งเสริมการอ่านขั้นสูงให้แก่นักเรียน นักวิชาการได้กล่าวถึงการสอนการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้หลายท่าน ดังนี้

ดนยา วงศ์ระชัย (2542: 181-182) ได้เสนอแนวทางการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณสรุปได้ดังนี้ นักเรียนจะต้องรู้ว่าใครเป็นผู้เขียนเรื่องนี้ ซึ่งทำให้เรื่องมีความน่าเชื่อถือเพียงใด รู้จุดมุ่งหมายของการเขียนว่าผู้เขียนมีวัตถุประสงค์เพื่ออะไร รู้ความคิดเห็นของผู้เขียนว่ามีเหตุผลหรือไม่ สามารถแยกแยะข้อสนับสนุนข้อโต้แย้งของงานเขียนนั้น รู้ข้อมูลที่ใช้อ้างอิงน่าเชื่อถือหรือไม่ เป็นเพียงการชวนเชื่อหรือไม่ รู้ว่าจะนำข้อมูลไปใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างไร รู้แหล่งข้อมูลที่เขียนนั้นว่ามีคนสนับสนุนหรือคัดค้านอย่างไร และสามารถที่จะแสดงความคิดเห็นที่ประกอบด้วยเหตุผลเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่านได้ว่า ดี ไม่ดี เพราะอะไร

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545: 85) ได้เสนอแนะกลวิธีในการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณดังนี้ 1.ต้องค้นหาใจความสำคัญในข้อความแต่ละตอนอย่างพิถีพิถันเพื่อนำมาตอบคำถาม 2.ค้นหาส่วนปลีกย่อยที่ให้ความรู้เพื่อให้ใจความสำคัญชัดเจนมากขึ้น 3.สังเกตการเรียงลำดับเหตุการณ์เพื่อช่วยในการจดจำ 4.รู้จักสมมติเหตุการณ์ที่จะเกิดตามมาโดยอาศัยตอนจบของเนื้อเรื่องเป็นแนวทางในการตั้งคำถาม 5.ค้นหาถ้อยคำให้ประทับใจเพื่อให้เข้าใจจนเกิดความจำ 6.รู้สึกร่วมกับผู้เขียนหรือสร้างจินตนาการ 7.ติดตามเรื่องอย่างเข้าใจ รู้ความหมายศัพท์ 8.หาข้อความตามการใช้ประโยชน์เพื่อช่วยรวบรวมเนื้อหาที่อ่านได้ 9.สรุปเรื่องที่อ่านเพื่อให้ง่ายต่อการจำ และตั้งคำถามเพื่อจับประเด็นของเรื่อง 10.ติดตามการดำเนินเรื่อง คิดและเห็นประเด็นสำคัญ 11.รู้จักรูปแบบการเขียน การให้คำจำกัดความ การเสนอความคิดและบทสรุป 12.การประเมินเนื้อเรื่องและนำมาสร้างความคิดใหม่ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น 13.นำเรื่องราวที่อ่านไปปรับใช้ในชีวิตจริง 14.ค้นหาแหล่งอ้างอิงของผู้เขียน 15.หาแนวทาง คุณค่าหรือจุดมุ่งหมายของผู้เขียน 16.ตัดสินใจว่ามีความน่าเชื่อถือหรือไม่

ไพพรรณ อินทนิล (2546:18) ได้เสนอแนวทางในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณว่า จะต้องอ่านสำรวจว่าตรงกับจุดมุ่งหมายหรือไม่ การอ่านบทนำเรื่องและสรุปย่อหน้าสุดท้ายจะช่วยให้ทราบว่าเนื้อหามีคุณค่าเพียงใดเมื่ออ่านแล้วต้องการทราบอะไร ดังนั้นระหว่างที่อ่านต้องมีสมาธิ

พยายามตอบคำถามในสิ่งที่ผู้อ่านตั้งไว้ ควรมีการจดจำข้อความเรียงเรียงด้วยภาษาตนเอง ทบทวนข้อมูลให้ถี่ นิ่งอ่านในท่าทางทะมัดทะแมง และอ่านในที่ที่มีบรรยากาศเหมาะสม

Salisbury University (2011) กล่าวว่า การอ่านอย่างมีวิจารณญาณต้องสอนให้ผู้อ่าน เรียนรู้เนื้อหาก่อนเป็นอันดับแรกเพื่อให้เข้าใจภาพรวม เมื่ออ่านแล้วอาจเชื่อมโยงกับความรู้เดิมของ ผู้อ่าน ผนวกกับทัศนคติ ผู้อ่านต้องพยายามตั้งคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาอยู่เสมอ และคำถามควร มุ่งเน้นความคิดหลัก สิ่งต่างๆจะทำทลายความสามารถและความคิดของผู้อ่าน ว่าจะสามารถระบุ ความคิดหลัก ค่านิยม โครงสร้างของเรื่องที่อ่าน ความคิดสนับสนุน ความน่าเชื่อถือ อกติ ได้ หรือไม่ ซึ่งผู้อ่านจะต้องประเมินอย่างระมัดระวัง ว่าการที่ผู้เขียนต้องการให้ท่านยอมรับ สนับสนุน นั้น มีเหตุผล และหลักฐานอะไรที่น่าเชื่อถือ

จากแนวความคิดเรื่องการสอนการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สรุปได้ว่า ควรเริ่มจาก ความหมายและหลักการของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ จากนั้นฝึกให้พิจารณาความสมเหตุสมผล จาก ความเรียงขนาดต่างๆ เพื่อที่จะค่อยๆ พัฒนาให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการให้เหตุผลเพราะ วิจารณ์ญาณจะเกิดขึ้นได้จากการใช้หลักเหตุและผลของผู้อ่าน และจากการสอนที่เป็นเหตุและผล ด้วย นอกจากนี้นักเรียนจะต้องรู้ว่าใครเป็นผู้เขียน ซึ่งทำให้เรื่องมีความน่าเชื่อถือเพียงใด รู้ จุดมุ่งหมายของการเขียนเพื่ออะไรจะสามารถแยกแยะข้อสนับสนุนข้อโต้แย้งข้อมูลที่ใช้อ้างอิง น่าเชื่อถือหรือไม่ รู้ว่าสิ่งใดดีไม่ดีและที่สำคัญที่สุดคือ รู้ว่าจะนำข้อมูลไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ อย่างไร

3.5 การวัดและประเมินการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

การวัดและประเมินผลเป็นขั้นตอนสุดท้ายที่จะทำให้รู้ว่าคุณนักเรียนประสบความสำเร็จในการ อ่านหรือไม่ นักการศึกษาหลายท่านได้เสนอเกณฑ์ในการวัดผลไว้ ดังนี้

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2537: 95-96) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การวัดและการประเมินการอ่าน ซึ่งรวมถึงการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ว่า นักจิตวิทยาการอ่านได้นำหลักการของ Benjamin S. Bloom(1997) มาประยุกต์ใช้ในการฝึกและประเมินการอ่าน ซึ่งมีทั้งหมด 6 ชั้น ได้แก่ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า แต่ละชั้นมีลำดับขั้นการ คิดที่แตกต่างกัน ซึ่ง ชั้นที่ 1-3 จะเป็นการคิดเบื้องต้น ส่วนขั้นถัดไปจะเป็นการคิดในระดับที่สูงขึ้น ซึ่งผู้อ่านต้องมีพื้นฐานทั้ง 3 ขั้นต้นมาเป็นอย่างดีก่อน

ตาราง 3 แสดงการวัดทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ	ขั้นการประเมินผล	เน้น 3 ขั้นตอนนี้ซึ่งตรงกับ การประเมินพุทธิพิสัย ขั้นที่ 4- 6 ของ Bloom ซึ่งเป็นขั้นสูงสุด
1. การจับใจความสำคัญ	1.ความรู้ ความจำ 2. ความเข้าใจ	
2. การวิเคราะห์	3. การวิเคราะห์	
3. การวิจารณ์และประเมินค่า	4. การวิเคราะห์ 5. การสังเคราะห์ 6. การประเมินค่า	
4. การสร้างสรรค์	7. การนำไปใช้	

ที่มา: สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2537). **หลักและวิธีการสอนอ่านภาษาไทย**. หน้า 95- 96.

จรรยา บุญปลั่ง (2539: 91- 92) กล่าวถึง การวัดผลทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณว่าควรประกอบด้วย

1. กำหนดคุณลักษณะที่ต้องการวัด เช่น ความสามารถในการอ่านภาษาไทยอย่างมีวิจารณญาณจะต้องกำหนดว่าประกอบด้วยความสามารถใดบ้าง เช่น จับใจความสำคัญได้ แยกแยะข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็นได้ ประเมินคุณค่าเรื่องที่อ่านได้ เป็นต้น

2. กำหนดวิธีการที่จะวัดคุณลักษณะนั้นๆ โดยกำหนดเครื่องมือวัด เช่น จะใช้แบบทดสอบชนิดใดให้วัดได้ครอบคลุม

3. กำหนดเกณฑ์ของคะแนนที่ได้ เช่น ข้อสอบที่ถูกควรจะได้คะแนนเท่าไร เทคนิคของการวัดการอ่าน คือให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องที่ยกมาให้ วัดความเข้าใจโดยให้เลือกตอบจากตัวเลือกหลายตัวเลือก เพื่อทดสอบความเข้าใจ หลักในการเลือกข้อความเพื่อนำมาทำแบบทดสอบ ได้แก่ ความยาว ควรเป็นเรื่องสั้นๆ ให้สามารถตั้งคำถามได้ 6- 8 ข้อ เนื้อเรื่องควรหลากหลาย ทั้งชีวประวัติ นวนิยาย บทความ ควรมีความสมบูรณ์ในตัว ไม่ต้องหาที่อ่านเพิ่มอีก ภาษาที่ใช้ต้องไม่ยุ่งยากเหมาะสมกับความสามารถของผู้ทดสอบ คำถามควรมีความชัดเจน

จะเห็นได้ว่าการวัดประเมินผลการอ่านอย่างมีวิจารณญาณมีเกณฑ์ที่แตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการวัดว่าต้องวัดสิ่งใด ซึ่งผู้วัดสามารถเน้นและสร้างแบบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณในส่วนที่ต้องการได้ โดยต้องกำหนดวัตถุประสงค์การจัดการเรียนการสอน และสร้างแบบทดสอบให้ครอบคลุมเกณฑ์ในการวัดและประเมินผลการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ เพื่อ

สามารถวัดและประเมินนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดอย่างไรก็ดี ผู้วิจัยได้นำการวัดทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของสุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ มาปรับใช้ในการสร้างแบบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ เนื่องจากได้นำทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูมซึ่งสามารถอธิบายการเกิดพฤติกรรมด้านทักษะการคิดขั้นสูงของบุคคลได้ครอบคลุมมากกว่าแนวคิดทฤษฎีอื่นๆ (Benjamin Bloom. 1956; อ้างถึงใน พิชิต ฤทธิ์จรูญ. 2551) ผู้วิจัยจึงนำการวัดของสุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ มาปรับใช้ ซึ่งได้เน้นการวัดการวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่าโดยมีรายละเอียด ดังนี้

การวิเคราะห์

สุทธิวรรณ พืระศักดิ์โสภณ (ม.ป.ป. 4-11) ได้กล่าวถึงการเขียนข้อสอบวัดการวิเคราะห์ไว้ว่าการสร้างแบบวัดความสามารถการวิเคราะห์ตามแนวคิดของบลูม สามารถนำข้อความหรือบทความมาปรับใช้เป็นคำถามสำหรับการวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณดังนี้

1. ข้อความที่เกี่ยวกับคดีและคำสอน เช่น โคลง กลอน คำประพันธ์ต่างๆ สุภาษิต คำพังเพย คติสอนใจ อาจตัดตอนมาบางส่วน หรือดัดแปลง ลดบางประโยคก็ได้
2. บทความที่เกี่ยวกับความคิดความเห็น เช่น ทัศนคติ ทรรศนะ บทวิพากษ์วิจารณ์ คำติชม คำปรารภ บทสนทนา ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นที่ได้แย้งกัน และพยายามจับใจความย่อยๆ ของแต่ละตอน แล้วหยิบเอา 2 หรือหลายใจความที่สมควรนำมาตั้งคำถาม
3. ข้อความที่เกี่ยวกับกฎ และหลักวิชา ได้แก่ ข้อความที่อธิบายความหมายสมมติฐาน ข้อปัญหา ข้อสรุปผลลัพธ์ ข้อเท็จจริงและเงื่อนไข ข้ออนุมานอ้างอิง เหตุผล เมื่อกำหนดต้นเรื่องคำถามดังกล่าวมาข้างต้น นำมาสร้างข้อคำถามวัดการวิเคราะห์ที่ปรับให้เข้ากับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ดังนี้

3.1 วิเคราะห์ความสำคัญ หมายถึง ความสามารถในการค้นหาคุณลักษณะที่เด่นชัดของเรื่องราวในแง่มุมต่างๆ ตามกฎเกณฑ์ที่กำหนดให้ จำแนกเป็น

3.1.1 วิเคราะห์ชนิด หมายถึง ความสามารถในการจำแนก บอกชนิด ลักษณะประเภท ของบรรดาข้อความ เรื่องราว วัตถุประสงค์ เหตุการณ์ และการกระทำต่างๆ ตามกฎเกณฑ์และหลักการใหม่ที่เรากำหนดให้ ซึ่งลักษณะการถามจะถามจากเรื่องราวทั้งหมดถามจากบางส่วน บางตอน บางวรรค ถามจากเรื่องราวทั้งหมด อาจตั้งคำถาม ดังนี้

- 1) จาก (สถานการณ์) เป็นคำถามประเภทใด (- อ่อนหวาน – ตัดพ้อ – ล้อเลียน)
- 2) คำพูดนี้มีลักษณะใด (- ชู – โกรธ – ตกใจ – ดีใจ – สงสัย – ประชด)
- 3) ข้อความนั้นเป็นชนิดใด (ข้อเท็จจริง – ความเห็น – ข้อเสนอแนะ)

3.1.2 การวิเคราะห์สิ่งสำคัญ หมายถึง ความสามารถในการค้นหาสิ่งที่มีความหมาย

นัยสำคัญของเรื่องราว ในแง่มุมต่างๆ ดังนี้

ถามให้วิเคราะห์จากเรื่องราวทั้งหมด

- 1) ข้อความนี้ (โคลง กลอน ภาพนี้) กล่าวว่าสิ่งใดสำคัญที่สุด (-ความเพียร)
- 2) เรื่องนี้ให้คิดอย่างไร(-วาจาสำคัญกว่าทรัพย์)
- 3) ควรตั้งชื่อเรื่องนี้ว่าอะไรจึงจะเหมาะสม
- 4) สิ่งสำคัญมากของการประพันธ์นี้คืออะไร

ถามให้วิเคราะห์เฉพาะตอน เฉพาะวรรค

- 1) ย่อหน้าที่สามกล่าวถึงอะไร (- ความเสียสละ)
- 2) สิ่งใด (หรืออะไร ส่วนไหนของเรื่อง) ที่ขาดเสียมิได้(- การตัดสินใจของตัว

ละคร)

- 3) ตัวละครสำคัญที่มีอิทธิพลต่อเรื่องนี้คืออะไร (- พ่อของตัวละคร)
- 4) จุดมุ่งหมายที่สำคัญของเรื่องนี้ (คำพูด โคลง) คืออะไร (- เพื่อปลุกใจ)
- 5) เหตุใดตัวละครจึงกล่าว (ประพจน์ แสดง ใช้คำพูด) เช่นนั้น (- เพื่อเน้น

ให้ชัด)

ถามให้วิเคราะห์แบบกลับ

- 1) ตอนใด (ย่อหน้า วรรค บาทใด) ที่กล่าวถึงความกล้าหาญของคนไทย
- 2) วรรคใดมีความสำคัญที่สุด (-วรรคที่สาม)
- 3) ยกบทสนทนาระหว่างบุคคลมา แล้วถามว่าคำพูดของใครมีเหตุผล

มากกว่าผู้อื่น

- 4) โคลงบาทใด มีใจความเป็นที่ชื่นชมแก่ทุกฝ่าย (- บาทที่สอง)

3.1.3 การวิเคราะห์เลศนัย หมายถึง ความสามารถในการแยแยะ ค้นหาเจตนา

ความคิดที่ซ่อนแฝงอยู่ในข้อความ เรื่องราว วัตถุสิ่งของ เหตุการณ์และการกระทำ หรือเหตุการณ์ใด เหตุการณ์หนึ่งดังนี้

ถามให้วิเคราะห์จากเรื่องราวทั้งหมด

- 1) ข้อความนี้ (โคลง กลอน คำพูด) กล่าวพาดพิงถึงใคร (-ชาวนา)
- 2) เรื่องนี้ต้องการกระทบกระเทียบ (วิจารณ์ ตำหนิ ยกย่อง) ใคร (หรืออะไร)
- 3) เรื่องนี้แฝงคติ (สมมติฐาน ทศนะ คุณค่า หน้าที่) ใดไว้ (- การเสียสละ)
- 4) เจตนาที่ซ่อนไว้ในเรื่องนี้ (คำพูด การกระทำ) นี้คืออะไร (- ปลุกใจให้รัก

ชาติ)

- 5) คำพูดนี้มีความหมายเป็นนัย (เป็นเชิง มีเค้า) ทำนองใด (- ปฏิเสธ)

ถามให้วิเคราะห์เฉพาะตอน เฉพาะวรรค

คำพูดตอนใดที่ถือว่าผู้พูดกล่าวเท็จ (หลบเลี่ยง ไม่เห็นด้วย) (- ตอนที่สาม)

3.2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ หมายถึง ความสามารถในการค้นหาความเกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กันระหว่างคุณลักษณะสำคัญใดๆ ของบรรดาเรื่องราว และสิ่งต่างๆ โดยหลักในการถามวิเคราะห์ความสัมพันธ์ สามารถสร้างข้อคำถามโดยพิจารณาจากลักษณะความสัมพันธ์กัน ดังนี้

3.2.1 สัมพันธ์ตามกัน ได้แก่ ของสองสิ่งหรือหลายสิ่งเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกัน ขึ้นลงตามกัน เช่น กินมาก อ้วนมาก ลักษณะคำถามได้แก่

- 1) คำกล่าวใดสอดคล้องกับเนื้อเรื่องนี้
- 2) สิ่งใดเกี่ยวข้องกับสิ่งนั้นโดยตรง
- 3) เรื่องนี้สนับสนุนอะไร
- 4) สิ่งใดจะเกิดตามมา

3.2.2 สัมพันธ์กลับกัน ได้แก่ สิ่งเปลี่ยนแปลงจำนวนและขนาดตรงกันข้าม ลักษณะคำถาม ได้แก่

- 1) สิ่งใดขัดแย้งกับกฎนี้
- 2) ความเห็นใดตรงข้ามกับผลข้างต้น
- 3) คำกล่าวใดสรุปผิด
- 4) ข้อเท็จจริงใดไม่สมเหตุผล

3.2.3 ไม่มีความสัมพันธ์กัน คือสิ่งที่ไม่มีความสัมพันธ์ใดเกี่ยวข้องซึ่งกันและกันเลย เช่น ความสวยกับความฉลาด

- 1) สิ่งใดไม่เกี่ยวข้องกัน
- 2) สิ่งใดไม่สอดคล้องกับเรื่องนั้น

3.2.4 ความสัมพันธ์ระหว่างส่วนย่อยกับส่วนย่อย ให้หาความเกี่ยวข้องระหว่างส่วนย่อยๆ ด้วยกันเอง ในแง่มุมต่างๆ

- 1) โคลงบาทที่ 2 เกี่ยวข้องเช่นไรกับบาทแรก (-เป็นเหตุและผลแก่กัน)
- 2) ข้อความวรรคนี้มีลักษณะเป็นเช่นไรกับวรรคนั้น (- สนับสนุน)

3.2.5 ความสัมพันธ์ระหว่างส่วนย่อยกับเรื่องทั้งหมด ได้แก่ การถามความสัมพันธ์ระหว่างตอนใดตอนหนึ่งของเรื่องนั้น กับเนื้อความทั้งหมด เช่น

โคลงบาทที่ 3 เกี่ยวข้องกับโคลงทั้งบทเช่นไร (- เน้นความหมายให้หนักแน่นขึ้น)

3.2.6 หาความสัมพันธ์ระหว่างหลายๆ ส่วนย่อยกับเรื่องทั้งหมด เป็นการถามที่ต้องการให้ค้นหาว่ามีส่วนย่อยใดบ้างและสิ่งที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น

3.2.7 ความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องกับเรื่อง ได้แก่ คำถามที่ให้ค้นหาความเกี่ยวข้องระหว่างเรื่องราวทั้งหมดสองเรื่องหรือมากกว่าโดยถามให้พิจารณาในแง่ของความสอดคล้อง ขัดแย้งหรือไม่เกี่ยวข้องกัน ลักษณะการถามแบบนี้ถามได้น้อยข้อ เพราะต้องถามรวบยอดหมดทั้งเรื่องนั้น เนื้อหาที่เหมาะสมกับการถามแบบนี้ได้แก่นิทานอีสปหรือเรื่องสั้นๆ เช่น

ใจความของเรื่องสุนัขกับเงาคล้าย (หรือตรงข้าม) กับนิทานเรื่องใด

3.2.8 ถ้ามแบบกลับ ได้แก่ คำถามที่ให้ออกตำแหน่งของความสัมพันธ์ทั้งหมดที่กล่าวไปข้างต้นว่าอยู่ตรงส่วนไหนของเรื่องนั้น เช่น

- 1) ตอนใดที่กล่าวถึงสาเหตุของเรื่องนั้น (-ตอนที่ 2)
- 2) เนื้อความตอนใดที่ขัดแย้งกัน (- ตอนที่ 2 กับตอนที่ 3)
- 3) เนื้อความตอนใดสนับสนุนผลสรุปนี้ (- ตอนที่ 4)

การสังเคราะห์

ศูนย์นวัตกรรมการเรียนรู้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2555) กล่าวถึง การสร้างข้อสอบวัดผลการเรียนระดับการสังเคราะห์และประเมินค่าไว้ ซึ่งได้นำมาปรับใช้กับการวัดการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ดังนี้

การวัดการสังเคราะห์ หมายถึง การวัดความสามารถในการรวบรวม ผสมผสานสิ่งต่างๆ เช่น สิ่งของ ข้อเท็จจริง รายละเอียด ความคิด เพื่อนำมาผลิตหรือทำให้เป็นสิ่งใหม่ หรือเพื่อหาข้อสรุปเป็นข้อยุติ การวัดความสามารถในด้านสังเคราะห์ มีคำถามอยู่ 3 แบบ คือ

1. สังเคราะห์ข้อความ (Production of a unique communication) เป็นการวัดความสามารถในการแสดงการสื่อสารเพื่อเสนอความคิด เรื่องราว เหตุการณ์ต่างๆ โดยอาศัยความภาพ การพูด ลักษณะดังกล่าวก็คือการผลิตข้อความบทประพันธ์ การเขียนภาพ การพูด การวัดความสามารถดังกล่าว นิยมใช้ข้อสอบภาคปฏิบัติเป็นหลักหรือใช้ข้อสอบข้อเขียนแบบความเรียง (essay type) เพราะจะช่วยให้การวัดเที่ยงตรงกว่าแบบอื่นๆ เช่น ให้แต่งบทประพันธ์ ให้แต่งเรื่องราวต่างๆหรือการเรียงความ ให้วาดภาพโดยจำลองความคิดของตน (ไม่ใช่ภาพเหมือนตัวอย่าง) ให้อภิปราย เล่าเรื่อง

2. สังเคราะห์แผนงาน (Production of a plan or operations) เป็นการวัดความสามารถในการผลิตโครงการ แผนปฏิบัติหรือการวางแผนกิจกรรมการงานต่างๆ ว่าจะต้องกระทำอย่างไร ต้องเตรียมสิ่งใด มีขั้นตอนการปฏิบัติอย่างไร ต้องเตรียมแก้ไขอุปสรรคต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นได้อย่างไร ดังนั้น คำถามชนิดนี้จึงนิยมถามแบบเดียวกับการสังเคราะห์ข้อความ คือใช้วิธีให้เด็กเขียนโครงการต่างๆออกมา หรือใช้วิธีบรรยายถึงแผนการต่างๆ เช่น การเสนอแผนการ การวางแผนกิจกรรม ขั้นตอนการปฏิบัติ และปัญหาที่อาจมีรวมทั้งวิธีแก้ไข

3. สังเคราะห์ความสัมพันธ์ (Derivation of Abstract Relations) เป็นคำถามที่วัดความสามารถในการเก็บรวบรวมรายละเอียดต่างๆ เพื่อนำมาเปลี่ยนแปลง ปรับปรุงตรวจสอบ หาข้อยุติหรือลงสรุป ลักษณะดังกล่าวคือความสามารถในการริเริ่มสร้างสรรค์ เช่น นำรายละเอียดมาตั้งสมมติฐานใหม่ เชื่อมโยงความสัมพันธ์ หาข้อสรุปหรือข้อยุติที่เหมาะสม

การประเมินค่า

การประเมินค่า หมายถึง การวัดการวินิจฉัยเรื่องราว ความคิด การกระทำเหตุการณ์ต่างๆ โดยการสรุปเป็นคุณค่าว่า ดี-เลว เหมาะ อย่างมีหลักเกณฑ์ ดังนั้นคำถามที่วัดการประเมินค่าจึงเป็นคำถามที่ให้เกิดพิจารณาตัดสินสิ่งต่างๆ เช่น บทประพันธ์ ผลงาน ความคิดเห็น ตลอดจนเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่างๆว่าเหมาะสมหรือดีเลวหรือไม่ เพราะเหตุใด โดยสามารถใช้คำถามที่ปรับให้เข้ากับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณได้ 2 แบบ คือ

1. อาศัยข้อเท็จจริงภายใน (judgments in terms of internal evidence) เป็นคำถามที่ให้ประเมินสิ่งต่างๆโดยใช้ข้อเท็จจริงรายละเอียด หลักการ หรือทฤษฎีต่างๆ เป็นเกณฑ์ในการตัดสินพิจารณา เช่น

1.1 ถามให้ประเมินความถูกต้อง เทียงตรงของเรื่อง

1.2 ถามให้ประเมินความเป็นเอกพันธ์ของเรื่อง

2. อาศัยเกณฑ์ภายนอก (judgments in terms of external criteria) เป็นคำถามที่ให้พิจารณาตัดสินสิ่งต่างๆ แต่เกณฑ์ที่ใช้พิจารณาตัดสินนั้น เป็นเกณฑ์ที่ได้มาจากสิ่งอื่นๆ นอกเหนือจากข้อเท็จจริงหรือหลักวิชา ส่วนใหญ่เป็นเกณฑ์ที่เกี่ยวกับแบบแผนทางสังคม วัตรปฏิบัติ ค่านิยมคุณธรรมต่างๆ ที่เป็นบรรทัดฐานของคนส่วนรวม เช่น

2.1 ถามให้ประเมินสรุปตามเกณฑ์ที่กำหนดให้

2.2 ถามให้ประเมินความเด่นด้อยระหว่างของสองสิ่ง

2.3 ถามให้ประเมินความเด่นด้อยกับสิ่งที่ถือว่าเป็นมาตรฐาน

ตัวอย่างคำถามเชิงประเมินค่า วรรณคดีเรื่องใดใกล้เคียงกับชีวิตจริงของมนุษย์มากที่สุด

3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

งานวิจัยในประเทศ

สมจิต บุญคงเสน (2549) วิจัยผลของการสอนภาษาไทยด้วยกลวิธีสืบสอบที่มีต่อความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 การวิจัยครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่าง 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน กลุ่มควบคุม 30 คน ผลการวิจัยนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีสืบสอบมีความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จิตตรา พิกุลทอง (2553) ได้ศึกษาการพัฒนาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณด้วยรูปแบบการอ่านวิธี SQ3R โดยการใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยจำนวน 45 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง ผลการวิจัย นักเรียนที่ได้เรียนการอ่านอย่างมีวิจารณญาณด้วยรูปแบบการอ่านวิธี SQ3R โดยใช้แบบฝึกทักษะ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศุภรณ์ ภูวัต (2553) ได้พัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมนาคนาวอุปถัมภ์ เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนจำนวน 37 คน ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่มจำนวน 1 ห้องเรียน ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพ 83.95/ 85.14 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนที่เรียนด้วยระบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

เตือนใจ คดดี (2554) ทำวิจัยพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ด้วยวิธีการสอนแบบอุปนัยของจอห์น สจ๊วตมิลล์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม ผลวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบอุปนัยของจอห์น สจ๊วตมิลล์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เกศรินทร์ หาญดำรงศรี (2555) ทำวิจัยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้ชุดการสอน กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้น ม.4/5 โรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 40 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย ระยะเวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ 8 คาบเรียน รวมทดสอบก่อนและหลังเรียน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้ชุดการสอนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ชาญชัย หมั่นประสงค์ (2556) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยวิธีวิทยาศาสตร์ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/6 จำนวน 53 คน ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ของโรงเรียนสารสิทธิ์พิทยาลัยซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยวิธีวิทยาศาสตร์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยในต่างประเทศ

บอสเล่ (Bosley.2008) ได้ศึกษาวิธีการสอนการอ่านอย่างมีวิจารณญาณให้แก่นักศึกษาใหม่ในวิชาการเขียนในระดับชั้นปี 1 ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งโดยเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ครูและการวิเคราะห์เอกสาร จากการศึกษาพบว่า การสอนอ่านมีความหลากหลายตามผู้สอนการเขียน นักศึกษาไม่ได้รับการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณได้ดีเท่าที่ควร

ซาบีฮี และพอร์เดล (Zabihi; & Pordel. 2011) ได้ศึกษาการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ: การอ่านหนังสืออย่างมีวิจารณญาณ พบว่า การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นทางเลือกที่ดีในการแก้ปัญหาให้นักเรียนที่เสียงดังในห้อง นักเรียนที่เงียบ และนักเรียนที่เบื่อการเรียน โดยหนังสือเรียนที่

ดีจะพยายามส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการอ่านอย่างมีวิจารณญาณบนพื้นฐานของวรรณกรรม ประกอบกับกลยุทธ์ การสอนของครูด้วยเทคนิควิธีต่างๆ สำหรับหนังสือที่ช่วยให้นักเรียนเกิดการอ่านอย่างมีวิจารณญาณจำเป็นต้องมีครบ 3 เกณฑ์ได้แก่ สอนให้คิดอย่างมีวิจารณญาณ มีรูปแบบที่เหมาะสม และมีกลวิธีการสอนที่ดี แต่โดยส่วนมากจะมีไม่ครบ

ชอครปอร์ และคณะ (Shokrpour; et al. 2013) ได้ศึกษาผลของการเขียนสรุปผ่านกลยุทธ์ การสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชาว อิหร่าน ที่ เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศโดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน ที่ใช้ ภาษาอังกฤษได้ระดับปานกลาง แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและควบคุม ให้กลุ่มควบคุมฝึกเขียนสรุป ส่วน กลุ่มควบคุมฝึกอ่านข้อความด้วยรูปแบบดั้งเดิม ผลของการเปรียบเทียบระหว่างค่าเฉลี่ยของ 2 กลุ่ม พบว่า การเขียนสรุปผ่านกลยุทธ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ มีส่วนช่วยให้เกิดความเข้าใจในการอ่านมากกว่ากลุ่มการฝึกอ่านด้วยรูปแบบดั้งเดิม

การศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณทั้งในและต่างประเทศ จะเห็นได้ว่าการพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสามารถทำได้โดยการแสวงหารูปแบบวิธีการสอนต่างๆ เช่น กลวิธีสืบสอบ แบบตกผลึก แบบอุปนัย ฯลฯ เข้ามาใช้ นอกจากนี้จากการศึกษา ยังพบว่ากระบวนการทางวิทยาศาสตร์ มีส่วนสำคัญที่ทำให้ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงขึ้นอย่างเป็นกระบวนการที่ชัดเจน ดังนั้น การนำรูปแบบการสอนวิทยาศาสตร์แบบสืบเสาะ 7 ขั้น หรือ รูปแบบการสอน 7E มาวิจัยนั้น น่าจะสามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนได้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การดำเนินการวิจัยเพื่อศึกษาผลของการใช้รูปแบบการสอน 7E ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบ 7E กับการสอนแบบเดิมซึ่งงานวิจัยนี้เป็นวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) โดยผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนสตรีรัตนบุรี จำนวนห้องเรียน 10 ห้องเรียน นักเรียนทั้งหมด 436 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนสตรีรัตนบุรี การเลือกกลุ่มตัวอย่าง เลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้
 - 2.1 เลือกห้องเรียนจำนวน 2 ห้องเรียนที่มีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยในภาคเรียนที่ผ่านมาใกล้เคียงกัน
 - 2.2 สุ่มโดยวิธีการจับฉลากเพื่อเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยกลุ่มทดลองใช้การสอนด้วยรูปแบบการจัดเรียนรู้ 7E ส่วนกลุ่มควบคุมนั้นใช้การสอนแบบเดิม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แผนการสอนด้วยรูปแบบการสอน 7E จำนวน 4 แผน 14 คาบ คาบละ 50 นาที
2. แผนการสอนแบบเดิม จำนวน 4 แผน 14 คาบ คาบละ 50 นาที

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยเป็นแบบทดสอบแบบปรนัย
4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ สำหรับใช้ในการทดสอบก่อนและหลังเรียน
4. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นแบบทดสอบแบบ
ปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ สำหรับใช้ในการทดสอบก่อนและหลังเรียน

3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างแผนการสอนและการหาคุณภาพแผนการสอนด้วยรูปแบบการสอน 7E สำหรับกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยสร้างแผนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอน 7E สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยดำเนินขั้นตอนการสร้างแผนการสอน ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในประเด็น ต่ า ง ๆ ดังนี้ สารการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อนำมากำหนดโครงสร้างของแผนการสอนและเลือกเนื้อหาที่จะนำมาใช้ในการทดลอง
2. ศึกษาเทคนิคการสอนด้วยรูปแบบการสอน 7E จากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
3. กำหนดเนื้อหาที่ใช้ในการทำแผนการสอน โดยพิจารณาจากโครงสร้างเนื้อหาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 และรูปแบบการสอน 7E ประกอบการพิจารณาความยากง่ายของเนื้อหาให้เหมาะสมกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมีความยาวของเรื่องเหมาะสมกับเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จากนั้นให้คณะกรรมการควบคุมปริญญาพันธ์ตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา ดังนี้

ตาราง 4 แสดงเนื้อหาที่ใช้ในการสอนด้วยรูปแบบ 7E

แผน	เนื้อหา	จำนวนคาบ
1	ศิลปะการประพันธ์	2
2	พินิจคุณค่า วรรณคดีวรรณกรรม	2
3	พินิจคุณค่าบทพากย์เอราวัณ	6
4	พินิจคุณค่าบทละครพูด เห็นแก่ลูก	4
รวม 4 แผน		รวม 14 คาบ

4. จัดทำแผนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอน 7E จำนวน 4 แผน 14 คาบคาบละ 50 นาที แต่ละแผนจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย

4.1 มาตรฐานการเรียนรู้

4.2 ตัวชี้วัด

4.3 สาระสำคัญ

4.4 จุดประสงค์การเรียนรู้

4.5 สมรรถนะ

4.6 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

4.7 สาระการเรียนรู้

4.8 กิจกรรมการสอนด้วยรูปแบบการสอน 7E ซึ่งเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ โดยส่งเสริมให้นักเรียนสืบค้นข้อมูลด้วยตนเอง สามารถคิดแก้ปัญหา อธิบายความรู้ ประยุกต์ใช้ความรู้ในสถานการณ์ใหม่เพื่อให้สามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง แล้วนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม รูปแบบการสอน 7E มีขั้นตอน 7 ขั้น ที่พัฒนาโดย Arthur Eisenkraft ดังนี้

4.8.1 ขั้นตรวจสอบความรู้เดิม (Elicitation Phase) เป็นขั้นที่ครูตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้แสดงพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับวรรณคดีไทยเรื่องที่ศึกษาซึ่งจะเป็นการทบทวนความรู้เดิมและเติมเต็มให้พร้อมสำหรับความรู้ใหม่หรือที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

4.8.2 ขั้นสร้างความสนใจ (Engagement Phase) เป็นขั้นตอนการนำเข้าสู่บทเรียน อาจเริ่มจากความสนใจของนักเรียนเองหรือเกิดจากครูกระตุ้นด้วยคำถามหรือกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับวรรณคดีไทยเรื่องที่ศึกษา เพื่อให้เกิดสถานการณ์ที่นักเรียนสนใจและตั้งประเด็นที่ต้องการศึกษาค้นคว้า

4.8.3 ขั้นสำรวจและค้นหา (Exploration Phase) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนพยายามสืบค้นข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณ เพื่อตอบคำถามในสิ่งที่ต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับวรรณคดีไทยเรื่องที่ศึกษา

4.8.4 ขั้นอธิบาย (Explanation Phase) เป็นขั้นตอนที่นักเรียนจะนำข้อมูลที่ได้สืบค้นเกี่ยวกับวรรณคดีไทยเรื่องที่ศึกษามาวิเคราะห์ แล้วนำเสนอผลที่ได้แก่ผู้อื่นด้วยการอธิบายที่มีเหตุผลน่าเชื่อถือ สามารถแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม รับฟังผู้อื่น และอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์ โดยครูมีหน้าที่ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา

4.8.5 ขั้นขยายความคิด (Expansion Phase/Elaboration Phase) เป็นขั้นตอนนำความรู้ที่ได้เรียนรู้อมาประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ใหม่ ซึ่งจะช่วยให้เกิดความรู้เกี่ยวกับวรรณคดีไทยเรื่องที่ศึกษากว้างขวางและลึกซึ้งยิ่งขึ้น

4.8.6 ขั้นประเมินผล (Evaluation Phase) เป็นขั้นตอนตรวจสอบความรู้และทักษะของนักเรียนเกี่ยวกับวรรณคดีไทยเรื่องที่ศึกษา โดยผ่านกระบวนการประเมินรูปแบบต่างๆ ทั้งผู้อื่นประเมินและประเมินตนเอง

4.8.7 ขั้ต่อยอดความรู้ (Extension Phase) เป็นขั้ตอนทีครูจะต้องจัดเตรียมโอกาสให้นักเรียนได้นำสิ่งที่ได้เรียนจาวรณคดีไทยเรื่องที่ศึกษาไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน และสามารถถ่ายโอนความรู้สู่ผู้อื่นได้อย่างสร้างสรรค์

4.9 สื่อและแหล่งการเรียนรู้

4.10 การวัดและประเมินผล

4.11 บันทึกหลังการสอน

5. นำแผนการสอนที่สร้างเสร็จเสนอต่อกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ เพื่อพิจารณาความถูกต้องเหมาะสม จากนั้นปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ แล้วจึงนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พิจารณาความสอดคล้องเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

6. ปรับแก้ไขแผนการสอนตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ได้แก่ การปรับขั้ตอนการสอนให้ชัดเจนตรงตามขั้ตอนของรูปแบบการสอน 7E มากยิ่งขึ้น การปรับคำที่ใช้เขียนแผนให้เห็นภาพการปฏิบัติได้ชัดเจน การปรับองค์ประกอบที่ไม่จำเป็นต้องวัดในแผนวิจัยออก การปรับกิจกรรมให้เหมาะสมกับเวลาสอน การปรับให้แผนการสอนมีความเข้มข้นเพียงพอสำหรับวัดการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ จากนั้นนำแผนที่ผ่านการแก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อความเหมาะสมของลักษณะกิจกรรม เวลาที่ใช้ และความคล่องตัวในการใช้แผนจัดการเรียนรู้

การสร้างและหาคุณภาพแผนการสอนแบบเดิมสำหรับกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยสร้างแผนการสอนโดยใช้การสอนแบบเดิม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นกลุ่มควบคุม โดยดำเนินตามขั้ตอน ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้พื้นฐาน 2551 ในเรื่องขอบข่ายของเนื้อหาวิชา และจุดประสงค์การเรียนรู้ของวิชาภาษาไทย เพื่อนำมากำหนดโครงสร้างแผนการสอนและเลือกประเภทของเนื้อหาที่จะนำมาใช้ในการทดลอง

2. ศึกษาวิธีการสอนแบบเดิมจากแผนการสอนของโรงเรียนสตรีรัตนบุรี เพื่อนำมาเป็นแบบอย่างในการทำแผนจัดการเรียนรู้สำหรับกลุ่มควบคุม

3. กำหนดเนื้อหาที่ใช้ในการสอนแบบเดียวกับกลุ่มที่จัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอน 7E
3.2.4 จัดทำแผนการสอน โดยใช้วิธีการสอนแบบเดิม จำนวน 4 แผน 14 คาบ คาบละ 50 นาที แผนการสอนนี้ ประกอบด้วย

3.1 มาตรฐานการเรียนรู้

3.2 ตัวชี้วัด

3.3 สารสำคัญ

3.4 จุดประสงค์การเรียนรู้

3.5 สมรรถนะ

3.6 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

3.7 สารการเรียนรู้

3.8 กิจกรรมการสอน สามารถแบ่งขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็น 3 ขั้นตอนด้วยกัน ดังนี้

3.8.1 ขั้นนำสู่บทเรียน ครูนำเข้าสู่บทเรียน โดยการสนทนา ชักถาม หรือใช้สื่อการสอนมาช่วยในการเชื่อมโยงเข้าสู่บทเรียนให้สัมพันธ์กับเนื้อหาอื่นๆ

3.8.2 ขั้นสอน ครูอธิบายเนื้อหาและร่วมกันอภิปรายกับนักเรียน อาจใช้สื่ออุปกรณ์ต่างๆมาประกอบการสอนให้นักเรียนเข้าใจมากยิ่งขึ้น

3.8.3 ขั้นสรุป ครูและนักเรียนร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับเนื้อหาที่ได้เรียน สรุปเนื้อหาอาจเป็นการสรุปแนวคิด ข้อคิดและวิธีการนำไปใช้

3.9 สื่อและแหล่งการเรียนรู้

3.10 การวัดและประเมินผล

3.11 บันทึกหลังการสอน

4. นำแผนการสอนที่สร้างเสร็จแล้วเสนอต่อกรรมการควบคุมปริญญาโท เพื่อพิจารณาความถูกต้องเหมาะสม จากนั้นปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ แล้วจึงนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พิจารณาความสอดคล้องเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

5. ปรับแก้ไขแผนการสอนตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ได้แก่ การปรับกิจกรรมให้น่าสนใจมากยิ่งขึ้นและเพิ่มความชัดเจนของการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณ จากนั้นนำแผนที่ปรับแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อดูความเหมาะสมของการจัดกิจกรรมและเวลาที่ใช้

การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย เป็นแบบทดสอบแบบปรนัยเลือกตอบตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น เพื่อใช้ในการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง โดยมีวิธีการดำเนินการสร้างแบบทดสอบดังต่อไปนี้

1. ศึกษาตัวชี้วัดวรรณคดีวรรณกรรม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหนังสือแบบเรียนวรรณคดีไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อนำมากำหนดโครงสร้างของแบบทดสอบ

2. ศึกษาแนวทางการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยแบบปรนัยจากเอกสารและรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3. นำตารางวิเคราะห์เนื้อหาและพฤติกรรมที่ต้องการวัดที่สร้างขึ้นเสนอต่อกรรมการควบคุมปริญญาโท พิจารณาความถูกต้องเหมาะสม จากนั้น ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ แล้วจึงนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่านพิจารณาตรวจสอบความสอดคล้องเหมาะสมระหว่าง

เนื้อหาและพฤติกรรมที่ต้องการวัด จากนั้น แก้ไขปรับปรุงตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะเพื่อนำไปใช้ในขั้นตอนต่อไป

ตาราง 5 ตารางวิเคราะห์เนื้อหาแสดงพฤติกรรมของแบบทดสอบ

เนื้อหา \ พฤติกรรม	จำ	เข้าใจ	นำไปใช้	วิเคราะห์	รวม
ศิลปะการประพันธ์	2	1	3	-	6
พินิจคุณค่าวรรณคดี	-	1	1	6	8
พินิจคุณค่าบทพากย์เอราวัณ	1	5	2	7	15
พินิจคุณค่าบทละครพูด เห็นแก่ลูก	-	1	1	9	11
รวม	3	8	7	22	40

4. ดำเนินการสร้างแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก เพื่อใช้ในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 40 ข้อ ตามตารางการวิเคราะห์เนื้อหาและพฤติกรรมโดยมีการกำหนดระยะเวลาในการสอบเป็นเวลา 50 นาที แล้วนำเสนอต่อคณะกรรมการที่ควบคุมปริญญานิพนธ์แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่านพิจารณาความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับพฤติกรรมและความเหมาะสมของข้อสอบ โดยพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item of Congruence: IOC) จากนั้นผู้วิจัยเลือกข้อสอบที่มีค่า IOC ระหว่าง 0.50-1.00 โดยข้อสอบที่เลือกมีค่าเฉลี่ย 0.87 และดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญได้แก่ การปรับข้อสอบแต่ละข้อให้ตรงกับพฤติกรรมของ Bloom ตามที่ได้ระบุไว้ท้ายข้อ โดยส่วนใหญ่สร้างตัวเลือกของข้อสอบได้ดี

5. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญและได้ปรับปรุงเรียบร้อยแล้ว ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีรัตนบุรี ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1 ห้องเรียน โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้ ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) โดยแบบทดสอบมีค่าเฉลี่ยความยากง่ายเท่ากับ 0.55 และมีค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยเท่ากับ 0.34 จากนั้นคัดเลือกข้อสอบที่มีความยากง่ายระหว่าง 0.20- 0.80 และมีค่าอำนาจจำแนก 0.20 ขึ้นไป จำนวน 30 ข้อ

6. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบที่คัดเลือกแล้วจำนวน 30 ข้อ ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีรัตนบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1 ห้องเรียนแล้วนำผลการทดสอบมาหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2538: 198) โดยค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือเท่ากับ 0.74 จากนั้นนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ เป็นแบบทดสอบแบบปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นโดยนำทักษะการวัดอ่านอย่างมีวิจารณญาณของสุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์มาปรับใช้ เพื่อใช้ในการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง โดยมีวิธีการดำเนินการสร้างแบบทดสอบดังต่อไปนี้

1. ศึกษาตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหนังสือแบบเรียนภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อนำมากำหนดโครงสร้างของแบบทดสอบ

2. ศึกษาแนวทางการสร้างแบบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณแบบปรนัยจากเอกสารและรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3. นำตารางวิเคราะห์เนื้อหาและพฤติกรรมที่ต้องการวัดที่สร้างขึ้นเสนอต่อกรรมการควบคุมปริญญาโท พิจารณาความถูกต้องเหมาะสม จากนั้น ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะแล้วจึงนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความสอดคล้องเหมาะสมระหว่างเนื้อหาและพฤติกรรมที่ต้องการวัด จากนั้น แก้ไขปรับปรุงตามที่ได้ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะเพื่อนำไปใช้ในส่วนต่อไป

ตาราง 6 ตารางวิเคราะห์เนื้อหาแสดงพฤติกรรมและแบบทดสอบ

เนื้อหา \ พฤติกรรม	วิเคราะห์	สังเคราะห์	ประเมินค่า	รวม
บทอ่าน “เนื้อเพลง”	4	2	2	8
บทอ่าน “บทความ”	6	1	1	8
บทอ่าน “สารคดี”	3	1	1	5
บทอ่าน “ข่าว”	2	1	1	4
บทอ่าน “ข้อความสื่อออนไลน์”	2	3	3	8
บทอ่าน “วรรณกรรมร่วมสมัย”	4	1	2	7
รวม	21	9	10	40

4. ดำเนินการสร้างแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก เพื่อใช้ในการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 40 ข้อ ตามตารางการวิเคราะห์เนื้อหาและพฤติกรรมโดยมีการกำหนดระยะเวลาในการสอบเป็นเวลา 50 นาที นำเสนอต่อคณะกรรมการที่ควบคุมปริญญาโทแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับพฤติกรรมและความเหมาะสมของข้อสอบ โดยพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item of Congruence:

IOC) จากนั้นผู้วิจัยเลือกข้อสอบที่มีค่า IOC ระหว่าง 0.50-1.00 โดยข้อสอบที่เลือกมีค่าเฉลี่ย 0.97 และดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ได้แก่ การปรับแก้ข้อสอบบางข้อที่ วัดระดับพฤติกรรมไม่ถึงระดับความคิดขั้นสูง แต่โดยภาพรวมข้อสอบดีมากเชื่อว่าสามารถวัดการอ่านอย่างมีวิจารณญาณได้ดี

5. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญและได้ปรับปรุงเรียบร้อยแล้ว ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีรัตนบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 40 คนโดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้ ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ได้ค่าเฉลี่ยความยากง่ายเท่ากับ 0.58 และค่าเฉลี่ยอำนาจจำแนกเท่ากับ 0.38 จากนั้นคัดเลือกข้อสอบที่มีความยากระหว่าง 0.20-0.80 และมีค่าอำนาจจำแนก 0.20 ขึ้นไป จำนวน 30 ข้อ

6. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบที่คัดเลือกแล้วจำนวน 30 ข้อไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีรัตนบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1 ห้องเรียน แล้วนำผลการทดสอบมาหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2538: 198) ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือเท่ากับ 0.80 จากนั้นนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

4. วิธีการดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) โดยใช้รูปแบบการวิจัยแบบ pretest- posttest control group design (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540: 62) โดยมีแบบแผนการทดลอง ดังนี้

ตาราง 7 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อนเรียน	การทดลอง	สอบหลังเรียน
E	O ₁	X	O ₂
C	O ₁		O ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการทดลอง

E แทน กลุ่มทดลอง

C แทน กลุ่มควบคุม

O₁ แทน การสอบก่อนเรียน

- O₂ แทน การสอบหลังเรียน
X แทน การสอนด้วยรูปแบบ 7E

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้เวลากลุ่มละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที
2. ดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้จัดการเรียนรู้ทั้งสองกลุ่ม คือกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองโดยใช้เนื้อหาเดียวกัน ระยะเวลาในการสอนเท่ากัน คือ ใช้เวลากลุ่มละ 14 คาบ คาบละ 50 นาที ส่วนการสอนที่ต่างกันคือ กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยรูปแบบ 7E ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบเดิม
3. เมื่อจัดการเรียนรู้เสร็จสิ้น ทดสอบหลังเรียน (Posttest) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้เวลากลุ่มละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที
4. นำผลการทดสอบไปวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อตรวจสอบสมมติฐานต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของกลุ่มตัวอย่าง
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบทางเดียว (One - way MANOVA: Multivariate Analysis of Variance)
3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณระหว่างนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E กับการสอนแบบเดิมโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบทางเดียว (One - way MANOVA: Multivariate Analysis of Variance)

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

- 1.1 การหาค่าเฉลี่ย (Mean) คำนวณจากสูตร (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2553: 106)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
 n แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมดในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 การหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: SD) ใช้สูตรดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2553: 106)

$$SD = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ SD แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 N แทน จำนวนนักเรียนทั้งหมด

2. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

2.1 การหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2553: 106)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องมีค่าระหว่าง 1 และ -1
 $\sum R$ แทน ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

2.2 การหาค่าความยากง่าย (p) ของแบบทดสอบโดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2550: 200- 210)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ p แทน ดัชนีความยากง่ายของข้อสอบ
 R แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบข้อสอบข้อนั้นได้ถูกต้อง
 n แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบข้อสอบทั้งหมด

2.3 ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2550: 210-211)

$$r = \frac{R_N - R_L}{\frac{n}{2}}$$

เมื่อ r แทน ค่าอำนาจจำแนก
 R_N แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกในกลุ่มสูง
 R_L แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบถูกอยู่ในกลุ่มต่ำ
 n แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูงหรือกลุ่มต่ำ

2.4 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2553: 76)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
 n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ
 p แทน สัดส่วนของคนทำถูกในแต่ละข้อ
 q แทน สัดส่วนของคนทำในแต่ละข้อผิด ($1-p$)
 S_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบทางเดียว (One - way MANOVA: Multivariate Analysis of Variance)

3.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณระหว่างนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E กับการสอนแบบเดิมโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบทางเดียว (One - way MANOVA: Multivariate Analysis of Variance)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยเรื่อง “ผลของการใช้รูปแบบการสอน 7E ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย และความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณระหว่างนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E กับการสอนแบบเดิม

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

$\bar{X}$	แทน ค่าเฉลี่ย
SD	แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
df	แทน ระดับของความเป็นอิสระ
SS	แทน ผลรวมของกำลังสอง
MS	แทน ค่าเฉลี่ยของกำลังสอง
F	แทน ค่าสถิติ Multivariate F test ที่ใช้ในการคำนวณ
Sig.	แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
O	แทน การวัดซึ่งแบ่งเป็น ก่อนเรียน (O_1) และหลังเรียน (O_2)
N	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน

การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานในงานวิจัยนี้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของกลุ่มทดลองซึ่งใช้รูปแบบการสอน 7E และกลุ่มควบคุมซึ่งใช้รูปแบบการสอนแบบเดิม ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน ดังตาราง 8

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและ
ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณจำแนกตามประเภทของกลุ่มและการวัด

ตัวแปรตาม	กลุ่มทดลอง (N= 29)				กลุ่มควบคุม (N=30)			
	O ₁		O ₂		O ₁		O ₂	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย	13.52	4.64	21.14	3.59	14.97	3.64	19.67	3.55
ความสามารถในการอ่านอย่างมี วิจารณญาณ	18.38	3.43	22.07	2.87	17.70	3.89	20.13	3.46

จากตาราง 8 จะพบว่าคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและ
ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองมีค่าเท่ากับ
13.52, 18.38 และ 21.14, 22.07 ตามลำดับ และกลุ่มควบคุมมีค่าเท่ากับ 14.97, 17.70 และ
19.67, 20.13 ตามลำดับ จากข้อมูลข้างต้นพบว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดี
ไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีค่าเพิ่มขึ้น
เท่ากับ 7.62, 3.69 และ 4.70, 2.43 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบทางเดียว (One - way MANOVA: Multivariate Analysis of Variance) ได้ผลดังตาราง 9

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนกลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนและหลังได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอน 7E

แหล่งความแปรปรวน	Value (Wilks' Lambda)	F	Sig.
Intercept	.019	696.879	.000*
Response	.062	203.179	.000*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 พบว่า ได้ค่าสถิติ Wilks' Lambda เท่ากับ .062 เมื่อแปลงเป็นค่าสถิติ F จะมีค่าเท่ากับ 203.179 แสดงให้เห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 1

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณระหว่างนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E กับการสอนแบบเดิม

การทดสอบสมมติฐานการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณระหว่างนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E กับการสอนแบบเดิม ผู้วิจัยได้ตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบทางเดียว (One - way MANOVA: Multivariate Analysis of Variance) ซึ่งเป็นสถิติที่ใช้ทดสอบดังนี้

การทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของเมตริกซ์ความแปรปรวน-แปรปรวนร่วม (Homogeneity of Variance matrices) ของตัวแปรโดยศึกษาจาก Box's test พบว่า เมตริกซ์ความแปรปรวน-แปรปรวนร่วมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลการตรวจสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของตัวแปรแต่ละตัวกับกลุ่มด้วยวิธี Levene's Test พบว่าตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าตัวแปรทั้งสองตัวแปรมีความแปรปรวนของกลุ่มประชากรเท่ากันซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นไปตามกฎเบื้องต้นของการใช้สถิติ MANOVA และมีผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน ดังนี้

ตาราง 10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบสองทางเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอน 7E กับกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบเดิม

แหล่งความแปรปรวน	Value (Wilks' Lambda)	F	Sig.
Intercept	.014	941.564	.000*
Group	.568	10.272	.000*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 พบว่า ได้ค่าสถิติ Wilks' Lambda เท่ากับ .568 เมื่อแปลงเป็นค่าสถิติ F จะมีค่าเท่ากับ 10.272 แสดงให้เห็นว่า คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E มีคะแนนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยรูปแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 2

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ผลของการใช้รูปแบบการสอน 7E ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย และความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” สรุปสาระสำคัญและผลการศึกษาได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณระหว่างนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E กับการสอนแบบเดิม

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตรีรัตนบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 436 คน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนสตรีรัตนบุรี จำนวน 2 ห้องเรียน รวม 59 คน ที่ได้มาโดยใช้วิธีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยพิจารณาจากห้องเรียนที่มีคะแนนผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยในภาคเรียนที่ผ่านมาอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน จากนั้นทดสอบก่อนเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและแบบทดสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นำคะแนนมาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) จากนั้นผู้วิจัยสุ่มนักเรียนเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยนักเรียนชั้น ม. 3/2 เป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบ 7E และนักเรียนชั้น ม.3/1 เป็นกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบเดิม

2. ระยะเวลาในการทดลอง

ผู้วิจัยทำการทดลอง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ใช้เวลาทดลองรวมทดสอบก่อนและหลังเรียน 18 คาบ คาบละ 50 นาที โดยผู้วิจัยจัดการเรียนรู้ด้วยตนเองทั้ง 2 กลุ่ม

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาในหนังสือเรียนสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 เรื่อง บทพากย์เอราวัณและบทละครพูดเรื่องเหินแก่ลูก

4. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย

4.1 แผนการสอนด้วยรูปแบบการสอน 7E จำนวน 4 แผน 14 คาบ คาบละ 50 นาที

4.2 แผนการสอนแบบเดิม จำนวน 4 แผน 14 คาบ คาบละ 50 นาที

4.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยเป็นแบบทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ สำหรับใช้ในการทดสอบก่อนและหลังเรียน

4.4 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นแบบทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ สำหรับใช้ในการทดสอบก่อนและหลังเรียน

5. การดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามขั้นตอน ดังนี้

5.1 ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5.2 ดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้จัดการเรียนรู้ทั้งสองกลุ่ม คือกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองโดยใช้เนื้อหาเดียวกัน ระยะเวลาในการสอนเท่ากัน คือ ใช้เวลากลุ่มละ 14 คาบ คาบละ 50 นาที ส่วนการสอนที่ต่างกันคือ กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยรูปแบบ 7E ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบเดิม

5.3 เมื่อจัดการเรียนรู้เสร็จสิ้น ดำเนินการทดสอบหลังเรียน (Posttest) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

5.4 นำผลการทดสอบไปวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อตรวจสอบสมมติฐานต่อไป

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

6.1 คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของกลุ่มตัวอย่าง

6.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบทางเดียว (One way MANOVA: Multivariate Analysis of Variance)

6.3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณระหว่างนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E กับการสอนแบบเดิมโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบสองทาง (Two way MANOVA: Multivariate Analysis of Variance)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัย สรุปได้ว่า

1. นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง “ผลของการใช้รูปแบบการสอน 7E ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย และความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” ผลการวิจัยสามารถอภิปรายได้ ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอน 7E มีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอน 7E จะมีพัฒนาการด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของธนวรรณ อิศโร (2554: 132) ที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ 7 ขั้น (7E) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาประวัติศาสตร์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุภาพร พลพุทธา (2552) ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์ของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เช่นเดียวกับงานวิจัยของณัฐิกา นาเลื่อน (2556: 61) ที่พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบวงจรการเรียนรู้ 7E

ร่วมกับเทคนิคการใช้คำถาม มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ และความสามารถในการคิดวิเคราะห์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลวิจัยเป็นดังนี้ด้วยเหตุเพราะรูปแบบการสอน 7E มีขั้นตอนที่เน้นให้นักเรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง ผ่านกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นขั้นตอน ตั้งแต่การทบทวนความรู้เดิมของนักเรียนซึ่งจะช่วยให้ครูสามารถวางแผนการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับระดับความรู้ของนักเรียน ส่วนนักเรียนก็จะได้รับการกระตุ้นให้เกิดความสนใจใคร่รู้เกี่ยวกับเรื่องที่เรียน เพราะได้คิดทบทวนและเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมของตนกับความรู้ใหม่ โดยใช้สถานการณ์และพฤติกรรมของตัวละครที่เกิดขึ้นในวรรณคดีเป็นแบบฝึกประสบการณ์ชีวิต ให้นักเรียนได้ทดลองใช้ความคิดของตนใคร่ครวญเพื่อฝึกสติปัญญาและแก้ปัญหา พยายามหาเหตุผลและคำอธิบายที่น่าเชื่อถือมารองรับความเข้าใจนั้นและเมื่อสร้างองค์ความรู้ที่น่าเชื่อถือได้แล้วจึงนำความรู้ที่ได้จากเนื้อหาไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้การเรียนรู้วรรณคดีมีความหมายกับชีวิตของนักเรียน สอดคล้องกับที่ยุทธภูมิ สุวรรณเวช (สุตา อภินันทาภรณ์. 2555: 6-9; อ้างอิงจาก ยุทธภูมิ สุวรรณเวช. ม.ป.ป.) ได้กล่าวว่า การอ่านวรรณคดีจะทำให้เห็นแง่มุมเรื่องราวที่หลากหลายต่างยุคต่างสมัย พฤติกรรมของตัวละครที่โลดแล่นอยู่ในเนื้อเรื่องจะเป็นบทเรียนชีวิตจำลองท้าทายให้นักเรียนรู้จักขบคิดและติดตาม ครูผู้สอนควรใช้สิ่งเหล่านี้เป็นข้อมูลในการฝึกฝนการใช้สติปัญญาในการขบคิดแก้ปัญหาของนักเรียน สถานการณ์ต่าง ๆ และพฤติกรรมของตัวละครที่เกิดขึ้น น่าจะหยิบยกขึ้นมาเป็นแบบฝึกประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนได้ทดลองใช้มุมมองแนวคิดของตนในการไตร่ตรอง ใคร่ครวญเพื่อเพิ่มพูนความเฉียบคมของสติปัญญาให้เพิ่มมากขึ้นซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนมีวิจรรณญาณในการรับสารมากยิ่งขึ้น และช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยสูงขึ้นเนื่องจากนักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายนอกจากนี้นักเรียนยังสามารถนำทักษะในการเรียนรู้ที่มีความหมายไปปรับใช้สำหรับการแสวงหาความรู้อื่น ๆ เพื่อเกิดประโยชน์แก่ชีวิตได้อีกด้วย

นอกจากนี้ การเรียนรู้ด้วยรูปแบบ 7E จะทำให้ความรู้ที่ได้นั้นคงทนเนื่องจากนักเรียนได้ผ่านขั้นตอนการเรียนรู้ที่เป็นผู้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองโดยมีครูเป็นผู้ให้การแนะนำและช่วยเหลือในทุกขั้นตอน อีกทั้งในระหว่างการสอนผู้วิจัยได้คอยกระตุ้นนักเรียนด้วยคำถามในขั้นสำรวจค้นหาและพยายามให้นักเรียนได้ตั้งคำถามอย่างสร้างสรรค์แก่เพื่อนกลุ่มอื่นๆในชั้นอธิบายและขยายความรู้ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกทำงานกลุ่ม ร่วมมือกันสังเกต คิดใคร่ครวญ วิเคราะห์ วิจรรณ ประเมินค่าจากสารที่ได้รับหรือจากสื่อต่างๆอยู่เสมอ ซึ่งสอดคล้องกับที่เฉลิมลาภ ทองอาจ (2555) ได้กล่าวไว้ว่าการสอนอ่านอย่างมีวิจรรณญาณจะต้องพัฒนานักเรียนให้มีทักษะการให้เหตุผลเพื่อให้วิจรรณญาณของนักเรียนเกิดขึ้น โดยชั้นเรียนที่มีบรรยากาศของการถกเถียงด้วยเหตุผล ลดอารมณ์อัตตาส่วนตน เพื่อพิจารณาความสมเหตุสมผลของสารที่ได้รับสู่การนำไปปรับใช้ก็จะนำไปสู่การเป็นชั้นเรียนที่มีคุณภาพและขยายสู่การเป็นหน่วยสังคมแห่งประชาธิปไตยที่แท้จริงในที่สุด

จากเหตุผลดังกล่าวนี้จึงสนับสนุนว่าการใช้รูปแบบการสอน 7E มีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจรรณญาณของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2. การจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอน 7E มีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้เรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอน 7E มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบเดิม สอดคล้องกับงานวิจัยของแสงสุรี วาดวิจิตร (2554) ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามวัฏจักรการเรียนรู้ 7 ขั้น กับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของปริศนา ประชุมพันธ์ (2553) ที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน 7E มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนและการพูดสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้เนื่องจากความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณมีความสำคัญต่อการเรียนวรรณคดีวรรณกรรมให้เกิดความลึกซึ้ง ประกอบกับผู้วิจัยใช้รูปแบบการสอน 7E ซึ่งมีขั้นตอน 7 ขั้นที่มีประสิทธิภาพช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนสูงขึ้นกว่าการสอนด้วยรูปแบบเดิมดังนี้

2.1 รูปแบบการสอน 7E ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนนำความรู้และประสบการณ์เดิมของตนมาใช้ในการทำความเข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้ดีขึ้น โดยในขั้นตอนทบทวนความรู้เดิมและขั้นสร้างความสนใจ เป็นขั้นตอนสำคัญในการกระตุ้นให้นักเรียนแสดงความรู้เดิมและสร้างความสนใจเนื้อหาใหม่ โดยครูอาจใช้ประเด็นทางวรรณคดีไทยเพื่อให้นักเรียนรู้จักเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ นักเรียนจะได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในชั้นเรียนโดยพยายามแสดงความคิดเห็นในสิ่งที่ตนเองเคยรู้มาก่อน นักเรียนจะเกิดความภาคภูมิใจ สนุกสนานกระตือรือร้นที่จะได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ เป็นการฝึกการให้และรับฟังเหตุผลระหว่างกัน ในขั้นตอนนี้นักเรียนบางคนอาจไม่มั่นใจความถูกต้องจึงพยายามตั้งคำถามเพิ่มเติมรวมถึงพยายามสืบค้นเพื่อยืนยันความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ตนรู้และจากข้อมูลที่เพื่อนแสดงความคิดเห็น ซึ่งจาก 2 ขั้นตอนแรกของ 7E นี้จะช่วยให้นักเรียนฝึกใช้วิจารณญาณในการรับสารและมีความสนใจใฝ่รู้ในวรรณคดีวรรณกรรมเรื่องที่กำลังศึกษา เนื่องจากครูจะพยายามสร้างสถานการณ์ให้สนุกสนาน ใช้คำถาม เทคนิค วิธีการต่างๆ ที่ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเตรียมความพร้อมสำหรับการเรียนรู้ คอยฟังคำตอบของนักเรียนแต่ละคน รวมทั้งคอยให้กำลังใจและคำแนะนำเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์แก่การเรียนรู้อรรถคดีไทย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของปริศนา ประชุมพันธ์ (2553: 111) ที่ได้กล่าวว่า ขั้นตอนทบทวนความรู้เดิมของการสอนด้วยรูปแบบ 7E นี้ เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนจะกระตุ้นให้นักเรียนดึงความรู้เดิมออกมาโดยใช้คำถามที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียน จากกิจกรรมนี้จะสามารถตรวจสอบความรู้และดึงความรู้เดิมมาเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ที่กำลังจะได้เรียนรู้ ส่งผลให้นักเรียนเรียนรู้เนื้อหาใหม่ได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

2.2 รูปแบบการสอน 7E ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะการค้นคว้าเพื่อตอบข้อสงสัย แก้ปัญหาในสิ่งที่ตนเองสนใจได้อย่างมีวิจารณญาณ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Gok (2013) ที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบ 7E มีคะแนนแรงจูงใจ คะแนนรับรู้ความสามารถของตนเอง คะแนนการบรรลุเป้าหมาย และมีการคิดอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนรู้ด้วยวิธีบรรยายโดยนักเรียนได้ฝึกฝนทักษะดังกล่าวในชั้นสำรวจค้นหา ซึ่งผู้วิจัยได้นำขั้นตอนนี้มาประยุกต์ให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาภาษาไทย ตามที่ Eisenkraft (2010) ผู้คิดค้นรูปแบบการเรียนการสอนดังกล่าวได้กล่าวว่ารูปแบบการสอน 7E สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้กับทุกวิชา โดยผู้สอนสามารถปรับรูปแบบการสำรวจให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่สอนได้ ผู้วิจัยจึงได้เน้นให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม เพื่อสืบค้นหาคำตอบของประเด็นทางวรรณคดีวรรณกรรมที่สงสัย พยายามเก็บข้อมูลที่สืบค้นอย่างเป็นระบบพร้อมอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อมูล ร่วมกันอภิปรายกับสมาชิกในกลุ่มเพื่อเลือกสรรข้อมูลอย่างมีวิจารณญาณ และสรุปข้อมูลที่ได้ค้นคว้าให้สมบูรณ์ ในขั้นตอนนี้ช่วยให้นักเรียนกล้าซักถามแสดงความคิดเห็นระหว่างกันมากยิ่งขึ้น นักเรียนจะได้ตระหนักถึงการเป็นที่ยอมรับของเพื่อน ครูจึงควรกระตุ้นให้นักเรียนสืบค้นข้อมูลอย่างมีวิจารณญาณ โดยเน้นย้ำว่าข้อมูลที่นักเรียนนำเสนอจะต้องผ่านการใช้วิจารณญาณในการอ่านมาก่อน ซึ่งจะช่วยให้ข้อมูลที่นักเรียนนำมาถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของกลุ่มมากยิ่งขึ้น นักเรียนจะเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง กล้าแสดงความคิดเห็น มีทักษะการสืบค้นที่ดีขึ้น และมีความสุขที่ได้เรียนวรรณคดีวรรณกรรมเรื่องที่กำลังสืบค้น ย่อมช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของอุษา ไชยชนะ (2550: 70) ที่พบว่า การเรียนแบบกระบวนการกลุ่มทำให้สมาชิกในกลุ่มมีการเรียนรู้ร่วมกัน มีวิธีการ ขั้นตอน พฤติกรรมและปฏิสัมพันธ์ต่างๆเกิดขึ้นระหว่างการทำงาน เพื่อปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายและดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น

2.3 รูปแบบการสอน 7E ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในสิ่งที่ตนได้ค้นคว้า และสรุป พร้อมใช้วิจารณญาณของตนสื่อสารกับผู้อื่นเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ระหว่างกัน โดยในชั้นอธิบายและชั้นขยายความคิดนี้ เป็นขั้นตอนสำคัญที่ช่วยให้นักเรียนได้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองผ่านการวิเคราะห์ สรุป อภิปรายผลด้วยรูปแบบต่างๆ โดยอ้างอิงข้อมูลประกอบอย่างมีเหตุผล ขณะฟังคำอธิบายของคนอื่นก็ใช้วิจารณญาณในการรับฟังเพื่อประเมินความน่าเชื่อถือและเมื่อนักเรียนที่ฟังการอธิบายเกิดความสงสัยเนื่องจากแตกต่างจากความรู้เดิมที่ตนเคยรู้ ก็สามารถตั้งคำถามเพื่อแสวงหาคำตอบที่ต้องการได้ สำหรับนักเรียนที่ได้รับคำถามจากเพื่อนก็จะพยายามรวบรวมความรู้จากสมาชิกในกลุ่มหรือพยายามช่วยกันสืบค้นเพิ่มเติมเพื่อตอบคำถามให้กระจ่างอย่างมีเหตุผล นอกจากนี้การที่นักเรียนได้ขยายความคิดจากการตั้งประเด็นคำถามเพิ่มเติมจะเป็นการเพิ่มความรู้ เชื่อมโยงความรู้ใหม่และความรู้เดิมช่วยให้นักเรียนมีความรู้ที่กว้างขวางและชัดเจนมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของแสงสุรี วาดวิจิตร (2554: 97- 99) ที่พบว่า การเรียนรู้ผ่านรูปแบบการสอน 7E นี้ จะทำให้นักเรียนคิดเป็น ทำเป็นและแก้ปัญหาเป็น ต้องคิดและตัดสินใจอย่าง

รวดเร็วเพื่อสื่อสารความรู้ ความคิดสู่ผู้อื่น นักเรียนต้องออกแบบกิจกรรม เกม ตั้งคำถาม เตรียมตัวตอบคำถามจากเพื่อน ทำให้เกิดความตื่นเต้นสนุกสนานอยู่เสมอ นักเรียนจึงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทยมากขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของกนกวรรณ คงอภิรักษ์ (2548: 143-145) ที่พบว่า รูปแบบการสอน 7E ช่วยให้นักเรียนมีความสนใจ รู้จักตั้งคำถาม พยายามหาคำตอบ ทำให้เกิดความเข้าใจในบทเรียนและเกิดความร่วมมือกันทำงานมากยิ่งขึ้น นักเรียนมีโอกาสดูแลเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นอย่างสม่ำเสมอ ย่อมช่วยให้นักเรียนมีความมั่นใจและกล้าแสดงออก และส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

2.4 รูปแบบการสอน 7E ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเป็นผู้ที่สามารถประเมินความรู้ความสามารถของตนเองได้ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนพัฒนาตนเองอยู่เสมอ โดยในขั้นประเมินผล นักเรียนจะได้ประเมินความรู้ทักษะต่างๆ ของตนเองจากการได้รับคำถามปลายเปิด หรือได้สรุปความรู้เป็นผังมโนทัศน์เพื่อแสดงถึงความเข้าใจความคิดรวบยอดของวรรณคดีไทยที่นักเรียนได้เรียนรู้มาจากชั้นอธิบายและชั้นขยายความคิด นอกจากนี้นักเรียนจะได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมที่แสดงถึงการมีวิจารณญาณในการอ่าน ทำให้ครูทราบว่านักเรียนแต่ละคนมีพัฒนาการด้านความรู้ทางวรรณคดีไทยและทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณอย่างไร ซึ่งสอดคล้องกับประพันธ์ศิริ สุเสารัจ (2551: 102-103) ที่ได้กล่าวไว้ว่า กิจกรรมเพื่อพัฒนาวิจารณญาณของนักเรียน ครูจะต้องฝึกใช้สถานการณ์ที่ยั่วให้เกิดการถกเถียงต่างๆ ซึ่งอาจมีคำตอบหลายแนวทาง ได้รู้จักตอบคำถามง่ายๆ และเริ่มยากขึ้นตามลำดับ จากการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มก็ลดลงเหลือทำเพียงคนเดียว จะทำให้นักเรียนได้กล้าแสดงออกทางความคิดและมั่นใจในตนเองมากขึ้น แต่ต้องได้รับการกำลังใจและการสนับสนุนอย่างต่อเนื่องจากครู นักเรียนจึงจะเป็นผู้มีความสามารถในการรับและส่งสารอย่างมีวิจารณญาณ และช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.5 รูปแบบการสอน 7E ช่วยให้นักเรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปสร้างสรรค์ให้เกิดประโยชน์ต่อชีวิตของตนเองและผู้อื่น โดยในขั้นต่อยอดความรู้ เป็นขั้นที่นักเรียนจะนำความรู้จากการเรียนวรรณคดีไทยไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันเพื่อให้การเรียนรู้ที่คงทนและมีความหมายต่อตัวนักเรียน นอกจากนี้นักเรียนจะได้ฝึกนำความรู้ที่สะท้อนความเข้าใจ ความซาบซึ้งในวรรณคดีไทย และเกิดความภาคภูมิใจที่ได้เผยแพร่ความรู้สู่ผู้อื่นอย่างเป็นรูปธรรมผ่านสื่อเทคโนโลยี ชิ้นงาน การประชาสัมพันธ์ การแสดงบทบาทสมมติ ฯลฯ นอกจากนี้ยังช่วยนักเรียนให้ฝึกการส่งสารและการรับสารจากการแสดงความคิดเห็นของผู้อื่นอย่างมีวิจารณญาณเช่นกัน สอดคล้องกับสายใจ อินทรมพรรย (2529: 45) ที่กล่าวว่า การสอนให้นักเรียนรู้จักนำสิ่งที่ได้จากวรรณคดีมาเปรียบเทียบกับชีวิตเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตที่ดีต่อไปของนักเรียน เช่น คุณธรรมและคำสั่งสอนต่างๆ ให้แนวคิดในการดำเนินชีวิตอย่างไร นักเรียนต้องรู้จักนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตของนักเรียน การดึงเอาวรรณคดีเข้ามาผูกพันกับชีวิตของนักเรียนเป็นการเพิ่มความสนใจและความเข้าใจของนักเรียนให้มากขึ้น ย่อมส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยของนักเรียนสูงขึ้น สอดคล้องกับสลาวัน (อ้างถึงในชัยญญณัฐ เอี่ยมเผ่าจีน. 2556: 107) ที่ได้กล่าวว่า การถ้อยทอดความรู้มี

ความสำคัญกับการเรียนการสอน นักเรียนจะต้องสามารถที่จะถ่ายโยงสิ่งที่เรียนในห้องเรียนไปใช้แก้ปัญหาในสถานการณ์จริงที่นักเรียนเผชิญอยู่ได้

จากขั้นตอนการสอนด้วยรูปแบบ 7E ข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่านักเรียนได้ฝึกฝนทักษะทางภาษาและฝึกการรับสารอย่างมีวิจารณญาณอยู่เสมอทั้งขณะอยู่ในกลุ่มของตนและขณะนำเสนอหน้าชั้นเรียน เนื่องจากการเรียนวรรณคดีนั้นมักมีประเด็นที่นักเรียนสนใจและตั้งคำถามแก่ครูอยู่เสมอ และการสอนแบบเดิมครูมักจะเป็นผู้บอกความรู้แก่นักเรียนซึ่งทำให้นักเรียนรอคอยการป้อนความรู้และไม่กระตือรือร้นที่จะสร้างความรู้ด้วยตนเอง แต่รูปแบบการสอน 7E เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ ครูจึงเป็นผู้อำนวยความสะดวกให้นักเรียนคิดค้นวิธีการหาคำตอบ เพื่อให้นักเรียนสามารถตั้งคำถามในประเด็นที่สนใจ ศึกษาสืบค้นความรู้จากแหล่งต่างๆ ซึ่งส่งผลให้นักเรียนสามารถตอบประเด็นที่สงสัยต่างๆ ได้ด้วยตนเอง มีทักษะการวิเคราะห์วิจารณ์เลือกสรรความรู้ที่ดีจากแหล่งเรียนรู้ที่น่าเชื่อถือ จนนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้ที่คงทนด้วยตนเอง ซึ่งย่อมส่งผลให้ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยสูงขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบเดิม

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไปได้ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการสอน

1.1 ก่อนการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอน 7E ครูควรอธิบายเกี่ยวกับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ การอ้างอิงข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ และบอกลำดับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนเข้าใจก่อนเรียนเพื่อสามารถใช้เวลาในคาบเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพเนื่องจากกระบวนการของรูปแบบการสอน 7E มี 7 ขั้นตอนทำให้การควบคุมเวลาเป็นสิ่งที่ครูต้องให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก

1.2 การจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอน 7E จะประสบความสำเร็จอย่างมากหากสามารถจัดในคาบเรียน 2 คาบเรียนติดกัน เนื่องจากมีขั้นตอนที่ต้องการความต่อเนื่องซึ่งช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในประเด็นที่กำลังศึกษาได้อย่างสมบูรณ์ไม่ขาดช่วงการเรียนรู้

1.3 การเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญเช่นรูปแบบการสอน 7E ครูจำเป็นต้องจัดบรรยากาศให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง รู้สึกอบอุ่น เป็นกันเองและเคารพความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เพราะนักเรียนต้องเรียนรู้ด้วยตนเอง ต้องสามารถตั้งคำถามและแสวงหาคำตอบในเรื่องที่กำลังเรียนรู้ซึ่งเป็นสิ่งที่ครูต้องคอยกระตุ้นนักเรียนให้กระตือรือร้น คอยให้กำลังใจ ส่งเสริมและควรอธิบายเพิ่มเติมเมื่อคำตอบของนักเรียนมีความหลากหลาย ซึ่งอาจไม่มีคำตอบที่ผิดหรือถูกแต่ต้องประกอบไปด้วยเหตุผลที่น่าเชื่อถือ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ครูอาจนำรูปแบบการสอน 7E ไปใช้กับนักเรียนระดับชั้นอื่นๆ รวมถึงตัวแปรตามที่น่าสนใจด้านอื่นๆ เพื่อศึกษาความเหมาะสมของรูปแบบการสอนต่อตัวแปรต่างๆ

2.2 ครูอาจนำรูปแบบการสอน 7E ไปใช้กับรายวิชาเพิ่มเติมที่มีสาระเฉพาะ ได้แก่ สาระการอ่าน สาระการเขียน สาระการฟังดูและพูด สาระหลักการใช้ภาษา และสาระวรรณคดี วรรณกรรม เพื่อศึกษาความเหมาะสมของรูปแบบการสอน 7E ต่อสาระนั้นๆ เนื่องจากในรายวิชาเพิ่มเติมจะมีความชัดเจนของสาระ มีระยะเวลาและคาบเรียนที่เหมาะสมต่อการวิจัยว่ารูปแบบการสอน 7E เหมาะสมที่จะใช้กับทักษะใดของภาษาไทยมากที่สุด

2.3 การใช้รูปแบบการสอน 7E มีกระบวนการชัดเจน ช่วยให้การเรียนรู้วรรณคดี วรรณกรรมเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น เหมาะสมที่จะนำไปทดลองใช้กับวรรณคดีวรรณกรรมเรื่องอื่นๆ รวมทั้งในกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างประเทศ

2.4 การใช้รูปแบบการสอน 7E มีกระบวนการที่จะช่วยพัฒนานักเรียนให้มีทักษะการสืบค้นและการทำกิจกรรมกลุ่มตามลักษณะการเรียนรู้ทางวิทยาศาสตร์ เมื่อนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับธรรมชาติของภาษาไทยที่เน้นการสื่อสาร วิพากษ์แสดงความคิดเห็นซึ่งปรากฏในหลายขั้นตอนของรูปแบบการสอน 7E ทำให้ต้องใช้เวลาพอสมควร จึงเหมาะสมจะนำไปใช้กับนักเรียนจำนวนน้อยกว่า 40 คน เมื่อแบ่งกลุ่มจะไม่มีจำนวนมากเกินไป ไม่ต้องเร่งรีบทำกิจกรรม และดูแลนักเรียนได้อย่างทั่วถึง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ คงอริรักษ์. (2548). การวิจัยและพัฒนาแบบตรวจสอบรายการประเมินหลักสำหรับการประเมินตนเองของครูด้านการจัดการสอนวิชาวิทยาศาสตร์โดยใช้วงจรการเรียนรู้แบบเชเว่นอี. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551ก). กรอบแนวคิดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรมศาสนา.
- . (2551ข). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สารและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทย. องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.พ.ส.).
- . (2551ค). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กฤษฎา โสมดำ. (2551). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้แบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7 ขั้น โดยใช้เทคนิคการรู้คิด ที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงแนวความคิดที่ผิดพลาดเกี่ยวกับมโนคติชีววิทยา และทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ขั้นบูรณาการของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลการเรียนวิทยาศาสตร์ต่างกัน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (วิทยาศาสตร์ศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- เกสรินทร์ หาญดำรงศรีรักษ์. (2555). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้ชุดการสอน. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาไทย). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- กรมวิชาการ. (2544). คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- ขวัญชนก นัยเจริญ. (2551). ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอนด้วยวิธีวิจัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 วิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรการสอน). บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จรรยา บุญปล้อง. (2541). การพัฒนารูปแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อสอนการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ด. (โสตทัศนศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

- จิตตรา พิกุลทอง. (2553). การพัฒนาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณด้วยรูปแบบการอ่านวิธี **SQ3R** โดยการใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. งานวิจัย การศึกษา โรงเรียนบรบือวิทยาคาร. สืบค้นเมื่อ 27 สิงหาคม 2557, จาก <http://www.mpu.ac.th/?name=research&file=readresearch&id=1&page=0>.
- จิรวรรณ อิศระพงศ์ไพศาล. (2555). ผลของการสอนวรรณคดีไทยโดยใช้กลวิธีมัลติพาร์ทที่มี ต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ การเขียนเรียงความเชิงวิชาการ และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2. ค.ม. (การ สอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เจือ สตะเวทิน. (2502). วรรณคดีไทยและประวัติวรรณคดีไทย. กรุงเทพฯ: ธนบุรีศึกษา.
- เฉลิมลาภ ทองอาจ. (2555). การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ (critical reading): สมรรถนะ สำคัญของคนทุกศตวรรษ. ภาษพัฒน์: ศูนย์วิจัยและพัฒนาการสอนภาษาไทย. สืบค้น เมื่อ 3 กุมภาพันธ์ 2557, จาก <http://thailanguageinstruction.wordpress.com/2012>.
- (2556). มาเตรียมตัวครู ก่อนให้นักเรียนเตรียมตัวอ่าน. ภาษพัฒน์: ศูนย์วิจัยและพัฒนาการสอนภาษาไทย. สืบค้นเมื่อ 3 กุมภาพันธ์ 2557, จาก <http://www.gotoknow.org/posts/518075>.
- ชมพูนุท จวบบุญ. (2555). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทัศนคติต่อการเรียนศิลปะ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดกระบวนการเรียนรู้ด้วยการค้นพบ ของบรูเนอร์. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (ศิลปศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนคริน- ทรวโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชลดา เรืองรักษ์ลิขิต; และสุจิตรา จงสถิตย์วัฒนา. (2542). สร้อยผกาจากวี: รวมวรรณคดีของ จากวรรณคดีไทย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชวาล แพรัตกุล. (2536). เทคนิคการวัดผล. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ชัยญณัฐ เอี่ยมเผ่าจีน. (2556). การพัฒนาผลการเรียนรู้ เรื่อง โครงสร้าง บทบาท สิทธิ หน้าที่ของสมาชิกในครอบครัวและโรงเรียน และความสามารถด้านการคิด วิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วัฏจักรการเรียนรู้ 7E. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการนิเทศ). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2541). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย . พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : ศูนย์ หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .
- (2550). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย . พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: คณะ ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- (2553). เทคนิคการเขียนเค้าโครงวิจัย: แนวทางสู่ความสำเร็จ . พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี: ไทยเนรมิตกิจ อินเตอร์ โปรเกรสซีฟ.

- ชาญชัย หมั่นประสงค์. (2556). การศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยวิธีวิทยาศาสตร์. วิทยานิพนธ์
ศษ.ม. (การสอนภาษาไทย). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่าย
เอกสาร.
- ณัฐภา นาเลื่อน. (2556). ผลการสอนโดยใช้รูปแบบวงจรการเรียนรู้ 7E ร่วมกับเทคนิคการใช้
คำถามที่มีต่อความสามารถในการคิดวิเคราะห์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. การประชุมมหาดใหญ่วิชาการ ครั้งที่
4. สงขลา: มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- ดนยา วงศ์ธนะชัย. (2542). การอ่านเพื่อชีวิต (Reading for Life). พิษณุโลก: มหาวิทยาลัย
ราชภัฏพิบูลสงคราม.
- เตือนใจ คดีดี. (2554). การพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ด้วยวิธีการ
จัดการเรียนรู้แบบอุปนัยของจอห์น สจ๊วต มิลล์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่
1. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาไทย). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่าย
เอกสาร.
- ทัศนีย์ ศุภเมธี. (2542). การสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- ชนวรรณ อัสโร. (2554). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาประวัติศาสตร์ และ
ความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการกับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหา
ความรู้ 7 ขั้น (7E). ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิตรัตน์ วิเชียรมงคลกุล. (2548). ผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบวัฏจักร 4MAT ที่มีต่อ
เจตคติและผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ตอนต้น. กรุงเทพฯ: ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย.
- นราธิปพงศ์ประพันธ์, พระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่น. (2518). ข้อคิดเกี่ยวกับภาษาและวรรณคดี.
กรุงเทพฯ: สถาบันไทยศึกษา.
- นันทิยา บุญเคลือบ. (2540). การเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ตามแนวคิด Constructivism.
วารสาร สสวท. 96: 11-15.
- นิจสุตา อภินันทาภรณ์. (2555, เมษายน- มิถุนายน). วรรณคดีไทยทำอะไรให้เด็กเกิดการ
เรียนรู้. วารสารวิชาการ. 15(2).
- บันลือ พุกกะวัน. (2534). ยุทธศาสตร์การสอนตามแนวหลักสูตรใหม่. กรุงเทพฯ: ไทย
วัฒนาพานิช.
- บุญเหลือ เทพสุวรรณ, ม.ล. (2520). ภาษาไทยวิชาที่ถูกลืม. กรุงเทพฯ: ชุมชนส่งเสริมการใช้
ภาษาไทย.

- ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ. (2551). การพัฒนาการคิด. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: 9119 เทคนิค พรินต์ติ้ง.
- ประกาศศรี สีหอำไพ. (2524). วิธีการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- ประสาธ เนืองเฉลิม. (2550, ตุลาคม- ธันวาคม). บทบาทครูและนักเรียนในการจัดการเรียนรู้แบบวัฏจักรการเรียนรู้ 7 ขั้น. วารสารวิชาการ. 10(4): 27-30.
- ปริญญ ปันสุวรรณ. (2553). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วรรณคดีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ 2 กับแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอนภาษาไทย). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- ปริศนา ประชุมพันธ์. (2553). ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาไทย). บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เปลื้อง ณ นคร. (2498). ประวัติวรรณคดีไทย. พระนคร: นิคมวิทยา.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พระมหาจุฬารักษ์ จีระประยูร. (2553). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยโดยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ CIRC กับการสอนตามคู่มือครู สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรุ่งเรืองอุทัยมภ์ เขตบางนา กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พฤกษ์ โปร่งสำโรง. (2549). ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E ในวิชาฟิสิกส์ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการแก้ปัญหาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. ค.ม. (การศึกษาวิทยาศาสตร์). กรุงเทพฯ: ครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2551). หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: เฮาส์ ออฟ เคอร์มิสท์.
- ไพฑูรย์ สุขศรีงาม. (2545). ความเข้าใจเกี่ยวกับการสอนแบบสืบเสาะ, เอกสารประกอบการสอนวิทยาศาสตร์. มหาสารคาม: ภาควิชาชีววิทยา คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- ไพฑูรย์ สุขศรีงาม. (2549). ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ขั้นพื้นฐานและเจตคติทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา และสังกัดคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาวิทยาศาสตร์). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- ไพพรรณ อินทนิล. (2546). การส่งเสริมการอ่าน. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.
- ไพศาล หวังพานิช. (2536). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ยุทภูมิ สุวรรณเวช. (2537). สอนวรรณคดีไทยอย่างไรในยุคปฏิรูปการศึกษา. สืบค้นเมื่อ 11 มกราคม 2557, จาก http://www.nawamintriampat.ac.th/external_newsblog.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- رينฤทัย สัจจพันธุ์. (2549). สุนทรียรสแห่งวรรณคดี. กรุงเทพฯ: ณ เพชร.
- รุ่งอรุณ ถ้าวาปี. (2556). การพัฒนาการเรียนรู้วิชาฟิสิกส์โดยใช้คู่มือการจัดการเรียนรู้ วัฏจักรการเรียนรู้แบบ 7E บนพื้นฐานการคิดแบบโยนิโสมนสิการ และคู่มือการจัดการเรียนรู้สืบเสาะหาความรู้แบบ สสวท.ที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบ การคิดวิเคราะห์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การวิจัยและพัฒนาศึกษา). สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร. ถ่ายเอกสาร.
- ลักษณา ศิริมาลา. (2553). ความสามารถในการแก้ปัญหาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน 7E. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (วิทยาศาสตร์ศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- วรัญญา จีระวิพลวรรณ. (2546). การพัฒนาครูวิทยาศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นให้จัดการเรียนรู้ตามแนวคอนสตรัคติวิซึม: กรณีโรงเรียนหนึ่งในจังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. (วิทยาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วิทย์ ศิวะศรียานนท์. (2514). วรรณคดีและวรรณคดีวิจักษ์. พระนคร: สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย.
- ศรีวิไล ดอกจันทร์. (2529). การสอนวรรณกรรมวรรณคดีไทย. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- ศิริรา จุฑารัตน์. (2549). ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบตกผลึกที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนิเวศวิทยาประเทศไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ศิลา สงอาจันต์. (2551). ผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสืบเสาะหาความรู้ที่มีต่อความสามารถในการคิดแก้ปัญหาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน. สงขลา: คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ศุภรณ์ ภูวัด. (2553). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมหาดนาอูปถัมภ์ เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศุภวรรณ เล็กวิไล. (2539). การพัฒนารูปแบบการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณด้วยกลวิธีการเรียนภาษา โดยใช้หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ด. (หลักสูตรการสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ศูนย์นวัตกรรมการเรียนรู้ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2555). การสร้างข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Achievement). สืบค้นเมื่อ 12 กันยายน 2557, จาก http://www.lic.chula.ac.th/web/mediashow/Ram_Edit14-12-11/unit1.pdf.
- สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. (2546). การจัดการเรียนรู้วิทยาศาสตร์หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี.
- สมาคมศิลปศาสตรรรมศาสตร์. (2537). เอกสารประกอบการอบรม เรื่องการสอนวรรณคดีไทยให้สนุก. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมจิต บุญคงเสน. (2549). ผลของการสอนภาษาไทยด้วยกลวิธีสืบสอบที่มีต่อความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรการสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2546). การวัดผลการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กทม.: ประสานการพิมพ์.
- สมันตา วีรกุล. (2547). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านวรรณคดีไทยอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้วิธีสอนตามแนวคิดหมวกหกใบกับวิธีสอนแบบปกติ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

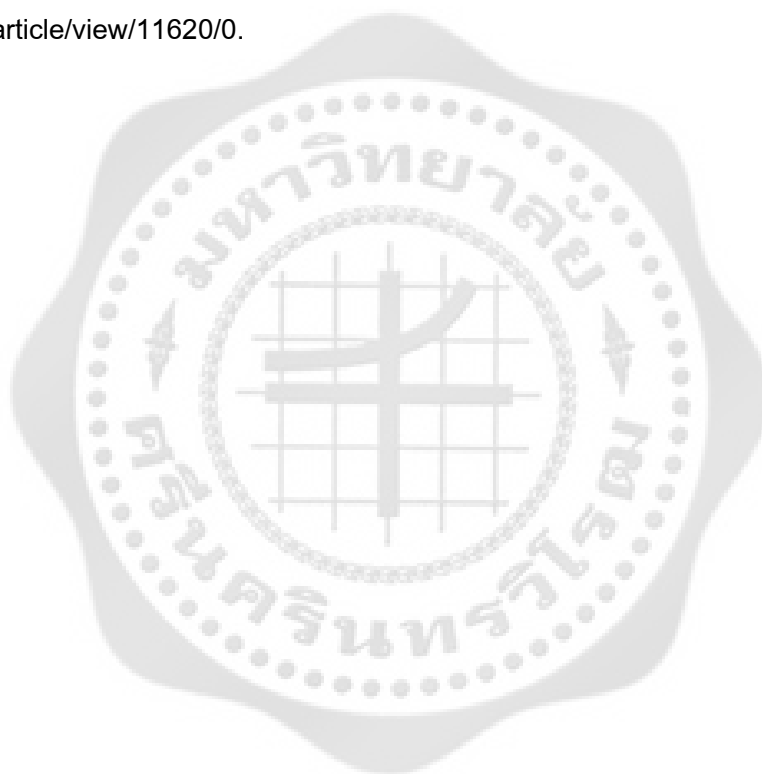
- สร้อยสน สกลรักษ์. (2540). แนวการสอนวรรณคดีมรดกในระดับมัธยมศึกษา. วารสารครู
ศาสตร์. 26 (2).
- สายใจ อินทร์ทรัพย์. (2529). ข้อคิดเกี่ยวกับแนวการสอนวรรณคดีประเภทร้อยกรอง. วารสาร
ครูศาสตร์. 12 (3).
- สิทธา สุวรรณแสง. (2549). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์
ประกอบการสอนแบบการพัฒนาสมรรถภาพการเรียนรู้วิชาชีววิทยาเรื่อง
โครงสร้างและหน้าที่ของพืชมีดอก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีแรงจูงใจ
ใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- สุจิต เพียรชอบ; และสายใจ อินทร์ทรัพย์. (2538). วิธีสอนภาษาไทยสำหรับมัธยมศึกษา.
กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุจิต เพียรชอบ. (2539). ศิลปะการใช้ภาษา. กรุงเทพฯ: อรุณสาลาดพร้าว.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2541). รายงานผลการจัดอันดับคุณภาพ
การศึกษา. กรุงเทพฯ: พันนี้พลับบิขซึ่ง.
- (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์.
- สุจิตรา จงสถิตย์วัฒนา; และชลดา เรืองรักษ์ลิขิต. (2542). สร้อยผกาจากวี: รวมวรรณคดีของ
จากวรรณคดีไทย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุทธีวรรณ พิรศักดิ์โสภณ. (ม.ป.ป.). การเขียนข้อสอบวัดการวิเคราะห์. เอกสารประกอบการ
บรรยาย สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2537). หลักและวิธีการสอนอ่านภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนา
พานิช.
- (2544). การใช้กลวิธีการอ่านเพื่อนำไปใช้สำหรับนักเรียน. วารสารศึกษาศาสตร์
ปริทัศน์. 16(2).
- (2545). หลักและวิชาการสอนอ่านภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุภาพร พลพุทธา. (2544). การประเมินผลภาษาไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุภาพร พลพุทธา. (2552). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการสืบเสาะหา
ความรู้ตามวงจรการเรียนรู้แบบ 7E ในรายวิชาฟิสิกส์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.
วิทยานิพนธ์ ค.บ. (สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สกลนคร. ถ่ายเอกสาร.
- สุพรรณี วราทร. (2545). การอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- แสงสุริ วาดิจิตร. (2554). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนหลักภาษาไทย ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการจัดการเรียนรู้ตามวัฏจักรการเรียนรู้ 7 ขั้น(7E) กับคู่มือครู. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร. อรอนงค์ ตั้งก่อเกียรติ. (2542). การอ่านภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น. กรุงเทพฯ: เอิร์ทเวฟเอดดูเคชั่น.
- อารีย์ วชิรวรการ. (2542). การวัดและการประเมินผลการเรียน. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- อุษา ไชยชนะ. (2550). ผลการใช้วิธีสอนแบบกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ที่มีต่อทักษะชีวิตและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหาดใหญ่วิทยาลัยสมบูรณ์กุลกันยา จังหวัดสงขลา. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). สงขลา: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ. ถ่ายเอกสาร.
- Akyel, A.; & Yalcin, E. (1990). **Literature in the EFL class: a study of goal-achievement incongruence.** *ELT Journal*. 44(3): 174-180. Retrieved March 21, 2014, from <http://eltj.oxfordjournals.org/content/44/3/174.abstract>
- Bond, G.L.; & Wagner, E.B. (1966). **Teaching the child to read** . (4th ed.). New York: Macmillan.
- Bosley, Lisa. (2008, September). **"I Don't Teach Reading": Critical Reading Instruction in Composition Courses.** Retrieved April 2, 2014, from <http://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/19388070802332861?src=recsys>.
- Celik, Harun; Ozbek, Gamze; & Kartal Tugba. (2013). **The Effect of the Computer- Aided 7e Teaching Model on Students' Science Process Skills.** *journal of Educational Research*. 14a: 926-932. Retrieved January, 24, 2014. from <https://www.academia.edu/4948855>.
- Comfort, C. (2000). **Critical Reading Strategies.** Breaking Boundaries. New Jersey: Prentice Hall. Research. Retrieved December 21, 2013, from <http://mind.phil.vt.edu/www/1204crs.html>.
- Eisenkraft, Arthur. (September, 2003). Expanding the 5E Model A proposed 7E model emphasizes "transfer of learning" and the importance of eliciting prior understanding. **The Science Teacher**. 70(6): 56-59.
- Eysenck, Hans Jurgen; Arnold, Wilhelm; & Meili, Richard. (1972). **Encyclopedia of Psychology**. London: Search Press Limited.

- Flage, Daniel E. (2003). **The art of questioning: An introduction to critical thinking**. Upper Saddle River, NJ: Pearson Education. Retrieved December 26, 2013, from http://wps.prenhall.com/wps/media/objects/1025/1049856/Instructor_Manual.pdf. Gonen,
- Gok, Gülsüm. (2013). **The Effect of 7E Learning Cycle Instruction on Elementary Science Students' Motivation and Learning Strategy Use. ECER 2013, Creativity and Innovation in Educational. Research**. Retrieved December 21, 2013, from <http://www.eeraecer.de/ecerprogrammes/conference/8/contribution/22249>.
- Harris, Larry Allen; & Smith, Carl Bernard. (1986). **Reading Instruction**. New York: Macmillan.
- Kanlı, Uygur; & Gbasan, Rahmi YA. (2008). **The Efficacy of the 7E Learning Cycle Model Based on Laboratory Approach on Development of Students Science Process Skills**. 28(1). Retrieved April 24, 2014, from <http://www.gefad.gazi.edu.tr/EN>.
- Khatib, Mohammad; & Rahimi, Amir Hossein. (2012, June). **Literature and Language Teaching**. Journal of Academic and Applied Studies. 2(6): 32-38. Retrieved December 10, 2013, from <http://academians.org/Media/Default/Articles/June2012/June4.pdf>.
- Kobayashi, Keiichi. (2007, June). **The Influence of Critical Reading Orientation on External Strategy Use during Expository Text Reading**. Retrieved May 23, 2014, from <http://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/01443410601104171#.UzbSTvmSzuQ>.
- Kurland, Daniel J. (2000). **What is Critical Reading?**. Retrieved December 26, 2013, from http://wps.prenhall.com/wps/media/objects/1025/1049856/Instructor_Manual.pdf
- Lipman, Timothy O. MD. (2013, April). **Critical Reading and Critical Thinking—Study Design and Methodology: A Personal Approach on How to Read the Critical Literature**. 28: 158-164. Retrieved May 30, 2014, from <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/23413301>.
- Massey University. (2012). **Critical Reading**. Retrieved December 2, 2013, from <http://owll.massey.ac.nz/study-skills/critical-reading.php>

- Mecit, Özlem. (2006). **The Effect of 7E Learning Cycle Model on The Improvement of Fifth Grade Students' Critical Thinking Skills. A Thesis Submitted to the Graduate School of Natural and Applied Sciences of Middle East Technical University.** Retrieved January 14, 2014, from <http://etd.lib.metu.edu.tr/upload/12607661/index.pdf>.
- National Research Council. (2000). **Inquiry and the National Science Education Standards: A Guide to Teaching and Learning.** Washington, DC: The National Academy Press. Retrieved November 1, 2013, from http://www.sciips.com/p_inquiry.htm.
- Roe, Betty D; Stoodt, Barbara D.; & Burns, Paul C. (1998). **The Content Areas.** Boston: Houghton Mifflin.
- Rungrawee Siribunnam; and Sombat Tayraukham . (2009). Effects of 7-E, KWL and Conventional Instruction on Analytical Thinking, Learning Achievement and Attitudes toward Chemistry Learning. **Journal of Social Sciences.** 5(4): 279-282, Retrieved April 2, 2014, from <http://thescipub.com/html/10.3844/jssp.2009.279.282>.
- Salisbury University. (2011). **7 Critical Reading Strategies.** Retrieved December 21, 2013, from http://www.salisbury.edu/counseling/new/7_critical_reading_strategies.html
- Savvidou, Christine. (December, 2004). **An Integrated Approach to Teaching Literature in the EFL Classroom.** The Internet TESL Journal. X(12). Retrieved December 20, 2013, from <http://iteslj.org/Techniques/Savvidou-Literature.html>.
- Selahattin. (2006, October). The Effect of The Computer Assisted Teaching and 7E Model of The Constructivist Learning Methods on The Achievements and Attitudes of High School Students. **The Turkish Online Journal of Educational Technology.** 5(4). Retrieved March 21, 2014, from <http://www.tojet.net/volumes/>
- Shokrpour, Nasrin; et al. (2013). **The Effect of Summary Writing as a Critical Reading Strategy on Reading Comprehension of Iranian EFL Learners.** Journal of Studies in Education Micro think institute. 3(2). Retrieved June 1, 2014, from <http://www.macrothink.org/journal/index.php/jse/article/view/2644>.
- Scott, W.; & Wertheimer, M. (1964). **Introduction to Psychological Research.** John Wiley & Sons, Inc. New York.

- Spache, G.D.; & Spache, B.E. (1969). **Reading in the elementary school**. Boston: Allyn & Bacon.
- Yenilmez, Kursat; & Ersoy, Mehmet. (2008). Opinions of Mathematics Teacher Candidates Towards Applying 7E Instructional Model on Computer Aided Instruction Environments. **International Journal of Instruction January**. 1(1). Retrieved April 2, 2014, from <http://files.eric.ed.gov/fulltext/ED524158.pdf>.
- Zabihi, Reza; & Pordel, Mojtaba. (2011, August). **An Investigation of Critical Reading in Reading Textbooks: a Qualitative Analysis**. International Education Studies. 4(3), Retrieved May 10, 2014, from <http://www.ccsenet.org/journal/index.php/ies/article/view/11620/0>.

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบ แก๊สเครื่องมือที่ใช้ทำปฏิกิริยาพันธ

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบ แนะนำ และแก้ไขเครื่องมือ ประเภทแผนการสอน

นางธีรนุช รอดแก้ว	ศึกษานิเทศก์ วิทยฐานะเชี่ยวชาญ กลุ่มนิเทศติดตามและประเมินผลการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครนายก
นางวรรณวิไล พันธุ์สีดา	ศึกษานิเทศก์ วิทยฐานะเชี่ยวชาญ กลุ่มนิเทศติดตามและประเมินผลการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครนายก
อ.อดิสรณ์ เรืองกิจจามันท์	อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิทยาการ ทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
นางชนากานต์ ศิลปรัมย์	รองผู้อำนวยการ วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนนนทบุรีพิทยาคม
นางสุวิรัตน์ สรรคพงษ์	ครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนสตรีนนทบุรี

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบ แนะนำ และแก้ไขเครื่องมือ ประเภทแบบทดสอบ

นางธีรนุช รอดแก้ว	ศึกษานิเทศก์ วิทยฐานะเชี่ยวชาญ กลุ่มนิเทศติดตามและประเมินผลการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครนายก
นางวรรณวิไล พันธุ์สีดา	ศึกษานิเทศก์ วิทยฐานะเชี่ยวชาญ กลุ่มนิเทศติดตามและประเมินผลการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครนายก
อ.ดร.วิไลลักษณ์ ลังกา	อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาการวัดผลและ วิจัยการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
นางชนากานต์ ศิลปรัมย์	รองผู้อำนวยการ วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนนนทบุรีพิทยาคม
นางสุรรัตน์ สรรคพงษ์	ครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนสตรีนนทบุรี

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอน 7E

หน่วย พินิจคุณค่าบทละครพูด เรื่อง เห็นแก่ลูก

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

รหัสวิชา ท๒๓๑๘๑

แผน พินิจบทละครพูด เรื่อง เห็นแก่ลูก

เวลา ๔ คาบ

๑.๕ หน่วยกิต

ครูวรางคณา ชั่งโต

๑. มาตรฐานการเรียนรู้

- มาตรฐาน ท ๑.๑ ม. ๓/ ๖ ประเมินความถูกต้องของข้อมูลที่ใช้สนับสนุนในเรื่องที่อ่าน
- ม. ๓/ ๗ วิเคราะห์ความสมเหตุสมผล การลำดับความและความเป็นไปได้ของเรื่อง
- มาตรฐาน ท ๒.๑ ม. ๓/ ๒ เขียนข้อความโดยใช้ถ้อยคำได้ถูกต้องตามระดับภาษา
- ม. ๓/ ๗ เขียนวิเคราะห์ วิวิจารณ์ และแสดงความรู้ ความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ
- มาตรฐาน ท ๓.๑ ม. ๓/ ๑ แสดงความคิดเห็นและประเมินเรื่องจากการฟังดู
- ม. ๓/ ๓ พุดรายงานเรื่องหรือประเด็นที่ศึกษาค้นคว้าจากการฟัง ดูและพูด
- ม. ๓/ ๕ พุดโน้มน้าวโดยนำเสนอหลักฐานตามลำดับเนื้อหาอย่างมีเหตุผลและน่าเชื่อถือ
- มาตรฐาน ท ๕.๑ ม. ๓/ ๒ วิเคราะห์วิถีไทย และคุณค่าจากวรรณคดีวรรณกรรมที่อ่าน
- ม. ๓/ ๓ สรุปความรู้และข้อคิดจากการอ่านเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

๒. สาระสำคัญ/ ความคิดรวบยอด

รัชกาลที่ ๖ ทรงผูกเรื่องบทละครพูด เห็นแก่ลูก อย่างรัดกุมและดำเนินเรื่องโดยใช้บทสนทนาของตัวละครโต้ตอบกัน ภาษาที่ใช้ในบทละครนี้ ใช้คำพูดง่าย ๆ แต่ให้ความหมายคมคายลึกซึ้ง แม้ว่าบางคำที่มีใช้ในสมัยก่อน แต่ไม่มีใช้ในปัจจุบัน ผู้อ่านก็ยังพอเดาความหมายได้เนื้อเรื่องเปี่ยมไปด้วยคุณค่า ความรักของพ่อที่มีต่อลูก การสะท้อนภาพสังคมในยุคสมัยนั้นชัดเจนและทรงคุณค่า หากนักเรียนได้เรียนจะได้เรียนรู้ทั้งภาษา การวางตัวในสังคม และคุณธรรมจริยธรรมอีกด้วย

๓. จุดประสงค์การเรียนรู้

- ๓.๑ อธิบายหลักการพูดโน้มน้าวใจและพูดโน้มน้าวใจได้
- ๓.๒ พินิจคุณค่า บทละครพูด เรื่อง เห็นแก่ลูกได้
- ๓.๓ แสดงละครจากบทละครเรื่องเห็นแก่ลูกโครงเรื่องเดิมและสร้างสรรค์ได้
- ๓.๔ เขียนวิเคราะห์วิจารณ์ประเมินเรื่องที่ฟังดูอย่างมีวิจารณ์ญาณได้
- ๓.๕ สืบค้นข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆอย่างมีวิจารณ์ญาณได้
- ๓.๖ นำข้อคิดที่ได้จากเรื่องไปปรับใช้ในชีวิตได้

๔. สารการเรียนรู้/ เนื้อหาสาระ

๔.๑ การพูดโน้มน้าวใจ

๔.๒ การพินิจคุณค่าบทละครพูดเห็นแก่ลูก

๕. สมรรถนะสำคัญของนักเรียน

๕.๑ ความสามารถในการสื่อสาร

๕.๒ ความสามารถในการคิดวิเคราะห์

๕.๓ ความสามารถในการแก้ปัญหา

๕.๔ ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต

๕.๕ ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

๖. กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (7E)

คาบ ๑

๑. ขั้นตรวจสอบความรู้เดิม (Elicitation)

ให้นักเรียนให้คำจำกัดความคำว่า “พ่อแม่” คนละ ๑ คำ ตัวแทนเขียนขึ้นบนกระดาน แล้วแลกเปลี่ยนความคิดเห็นถึงความสำคัญของพ่อและแม่จากคำที่มีทั้งหมดบนกระดาน

๒. ขั้นสร้างความสนใจ (Engagement)

๒.๑ ให้นักเรียนดูวิดีโอทัศน์ “จดหมายจากพ่อ” , “ฮอว์โมนวัยวัยรุ่น” แล้วให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม ๕ คน ๖ กลุ่มเตรียมพร้อมสำหรับการพูดโน้มน้าวใจ เพื่อคลี่คลายปัญหาจากวิดีโอทัศน์ในคาบที่ ๓

๒.๒ ครูตั้งคำถามว่าหากนักเรียนค้นพบว่าตนเองไม่ใช่ลูกที่แท้จริงของพ่อและแม่ เมื่อพ่อแม่ที่แท้จริงมารับนักเรียนกลับไป นักเรียนจะอย่างไร จากนั้นเชื่อมโยงเข้าสู่บทละครพูด เรื่อง เห็นแก่ลูก โดยตั้งคำถามเพื่อให้นักเรียนระดมความคิดว่า “มีประเด็นใดที่ควรเรียนรู้เมื่อศึกษาวรรณคดีวรรณกรรมเรื่องใดก็ตาม” จากนั้นนักเรียนและครูช่วยสรุปประเด็นที่ควรศึกษาให้ครบถ้วนและแบ่งกลุ่มรับผิดชอบ

๓. ขั้นสำรวจและค้นหา (Exploration)

๓.๑ ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มศึกษาบทละครพูด เรื่อง เห็นแก่ลูก ในหนังสือเรียน ห้องสมุด และอินเทอร์เน็ตในประเด็นที่แต่ละกลุ่มรับผิดชอบ ได้แก่ ผู้แต่ง ที่มา ลักษณะ คำประพันธ์ เนื้อหา คุณค่า ฯลฯ โดยคำนึงถึงหลักการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่เคยได้ศึกษา

๓.๒ ให้นักเรียนรวมกลุ่มให้เหลือ ๒ กลุ่ม เพื่อวางแผนกันจัดการแสดงละครเรื่องเห็นแก่ลูกตามเรื่องโครงเดิม และแบบที่นักเรียนประยุกต์เรื่องราวขึ้นใหม่เพื่อนำเสนอในคาบที่ ๒

๓.๓ มอบหมายให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสืบค้นวิธีการพูดโน้มน้าวใจให้ประสบความสำเร็จ และสืบค้นวรรณคดีวรรณกรรม ขำว บทความต่างๆที่สะท้อนความรักของพ่อแม่ที่มีต่อลูกจากแหล่ง

ต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณ แล้วสังเคราะห์ข้อมูลที่ได้นำมาใช้ประกอบการพูดโน้มน้าวใจเพื่อคลี่คลายปัญหาครอบครัวจากวิดิทัศน์ “จดหมายจากพ่อ” และ “ฮอว์มอว์ว้าวุ่น” ให้นำเชื่อถือมากยิ่งขึ้นเพื่อนำเสนอในคาบที่ ๓

คาบ ๒

๔. ขั้นอธิบาย (Explanation)

๔.๑ ให้นักเรียนทั้ง ๒ กลุ่ม แสดงละครเรื่อง “เห็นแก่ลูก” แบบโครงเรื่องเดิมและที่แต่งขึ้นใหม่

๔.๒ ครูสุ่มนักเรียนตอบคำถามในประเด็นต่างๆที่ครูตั้งขึ้น เพื่อให้นักเรียนอธิบายเรื่องราวของบทละครพูด เรื่อง เห็นแก่ลูก ได้แก่ ผู้แต่ง ที่มา ลักษณะคำประพันธ์ เนื้อหา คุณค่า ฯลฯ รวมทั้งเหตุผล แนวคิดและแรงบันดาลใจที่แต่งเรื่องขึ้นใหม่ในรูปแบบที่นักเรียนสร้างสรรค์ขึ้น โดยให้นักเรียนช่วยกันแสดงเหตุผลและอธิบายให้กระจ่าง ครูคอยช่วยสรุปและกระตุ้นให้แสดงความคิด

คาบที่ ๓

๕. ขั้นขยายความคิด (Elaboration)

๕.๑ ครูเชื่อมโยงความรักของพ่อจากเรื่องเห็นแก่ลูก กับความรักของพ่อในวิดิทัศน์ที่นักเรียนได้ศึกษาเมื่อคาบ ๑ แล้วให้นักเรียนแต่ละกลุ่มพูดโน้มน้าวใจเพื่อคลี่คลายปัญหาครอบครัวจากวิดิทัศน์ “จดหมายจากพ่อ” และ “ฮอว์มอว์ว้าวุ่น” ด้วยวิธีการสร้างสรรค์ นักเรียนในห้องช่วยกันตั้งคำถาม วิเคราะห์วิจารณ์ในสิ่งที่เพื่อนพูดว่าควรมีสิ่งใดเพิ่มเติมหรือลดลง เพื่อพัฒนาทักษะการพูดโน้มน้าวใจ โดยครูพยายามให้นักเรียนตอบคำถามด้วยเหตุผลที่น่าเชื่อถือ และอธิบายตามความเข้าใจของตนเอง

๕.๒ ให้นักเรียนตั้งประเด็นปัญหาเกี่ยวกับครอบครัวจากข่าวหรือที่เคยประสบ เพื่อให้ช่วยกันคัดเลือกรวบรวมแล้วนำเสนอประเด็นเพื่อแสวงหาวิธีแก้ปัญหาาร่วมกันในคาบถัดไป

คาบที่ ๔

๖. ขั้นประเมินผล (Evaluation)

ครูพูดคุยกับนักเรียนเรื่องประเด็นปัญหาครอบครัวที่นักเรียนตั้งไว้ หากต้องแก้ปัญหาหรือต้องการให้สถานการณ์ดีขึ้น ในฐานะที่นักเรียนยังเป็นเด็กจะช่วยเหลืออะไรได้บ้าง โดยให้นักเรียนทำใบงาน “ฉันจะช่วยที่บ้านอุ่น” ด้วยการเขียนแสดงความคิดเห็นเพื่อแก้ปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในครอบครัว ซึ่งเป็นประเด็นที่ช่วยกันคัดเลือกจากประเด็นที่นักเรียนทั้งชั้นตั้งขึ้น

๗. ขั้นต่อยอดความรู้(Extension)

ให้นักเรียนสร้างบัตรที่มีข้อความน่าประทับใจมอบให้ผู้ปกครอง โดยให้นักเรียนถ่ายภาพขณะมอบให้ผู้ปกครอง ส่งผ่าน Facebook “ NB’s GOT THAILENT” ของกลุ่มสาระ

ภาษาไทย โรงเรียนสตรีรัตนบุรี หรือติดป้ายนิเทศหน้าชั้นเรียน เพื่อเป็นการแสดงความรักและ
กระชับความสัมพันธ์ในครอบครัวนักเรียนและช่วยให้ผู้พบเห็นแสดงความรักต่อสมาชิกในครอบครัว

๗. สื่อการเรียนรู้

๗.๑ วีดิทัศน์ “จดหมายจากพ่อ” , “ฮอว์โมนวัยว้าวุ่น”

๗.๒ ไปงาน “ฉันจะช่วยให้บ้านอุ่น”

๘. แหล่งเรียนรู้

๘.๑ ห้องสมุด

๘.๒ แหล่งข้อมูลสารสนเทศ

๘.๓ ผู้รู้

๙. กระบวนการวัดผล- ประเมินผล

๙.๑ การวัดและประเมินผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้

สิ่งที่ต้องการวัด		วิธีการวัด	เครื่องมือการวัด	เกณฑ์การ ประเมินผล
ด้านพุทธิพิสัย	ความรู้เรื่องบทละครพูด เห็นแก่ลูก และการพูด โน้มน้าวใจ	การตอบคำถาม	คำถาม	ตอบถูกเกินร้อยละ ๗๐ ถือว่าผ่าน
ด้านทักษะ พิสัย	การพูดนำเสนอ - การสืบค้นข้อมูลอย่าง มีวิจารณญาณ - การพูดโน้มน้าวใจ	การประเมินการพูด นำเสนอในประเด็นที่ ศึกษา	แบบประเมินการ พูดนำเสนอใน ประเด็นที่ศึกษา	๔ คะแนน = ดี ๓ คะแนน = ปานกลาง ๒ คะแนน = พอใช้ ๑ คะแนน = ปรับปรุง
	การแสดงละครเรื่องเห็น แก่ลูกอย่างสร้างสรรค์	การประเมินการ แสดงละครอย่าง สร้างสรรค์	แบบประเมินการ แสดงละครอย่าง สร้างสรรค์	
	การเขียนวิเคราะห์ วิจารณ์เรื่องที่อ่าน ฟัง และดูอย่างมี วิจารณญาณ	การประเมินการเขียน วิเคราะห์วิจารณ์เรื่อง ที่อ่าน ฟังและดูอย่าง มีวิจารณญาณ	แบบประเมินการ เขียนวิเคราะห์ วิจารณ์เรื่องที่อ่าน ฟังและดูอย่างมี วิจารณญาณ	
ด้านจิตพิสัย	การนำข้อคิดไป ประยุกต์ใช้ในชีวิต	การประเมินการ ประยุกต์ใช้ความรู้	แบบประเมินการ ประยุกต์ใช้ความรู้	

เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นในครอบครัว หากต้องการให้สถานการณ์ดีขึ้น
ในฐานะที่นักเรียนยังเป็นเด็กจะช่วยอะไรได้บ้าง?
โดยให้นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็นในใบงาน

“ฉันจะช่วยที่บ้านอู่น”

แบบประเมินการพูดนำเสนอ
(การสืบค้นข้อมูลอย่างมีวิจารณญาณ / การพูดโน้มน้าว)

ผู้ประเมิน ☒ ครู ☐ นักเรียน กลุ่ม / ชื่อ.....

เกณฑ์การให้คะแนน

๔ หมายถึง ดี

๓ หมายถึง ปานกลาง

๒ หมายถึง พอใช้

๑ หมายถึง ปรับปรุง

กลุ่มที่.....ชื่อกลุ่ม.....

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
		๔	๓	๒	๑
๑	นำเสนอตรงตามหัวข้อ/ ประเด็นที่กำหนด				
๒	นำเสนอด้วยข้อมูลที่น่าเชื่อถือ/ มีการอ้างอิง				
๓	ลำดับเนื้อหาต่อเนื่อง แนวคิดชัดเจน				
๔	ใช้ภาษาไทยได้ถูกต้อง				
๕	ใช้น้ำเสียงและวิธีการนำเสนอที่สร้างสรรค์ ดึงดูดใจให้ปฏิบัติตาม				
๖	ให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีส่วนร่วมนำเสนอ/ แก้ปัญหา				
๗	ตั้งคำถามให้ผู้รับฟังมีส่วนร่วม/ ตอบคำถามอย่างมีวิจารณญาณ				
รวมคะแนน					

ลงชื่อ..... ผู้ประเมิน
...../...../.....

วิธีคิดคะแนน นำคะแนนที่ได้คูณ ๑๐ แล้วหารด้วย ๒๘
ดังนั้น คะแนนเต็ม ๑๐ กลุ่มนี้ได้คะแนน.....

เกณฑ์การประเมินการพูดนำเสนอ

รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	๔	๓	๒	๑
นำเสนอตรงตามหัวข้อ/ ประเด็นที่กำหนด	นำเสนอตรงตามหัวข้อ/ ประเด็นที่กำหนด	นำเสนอไม่ค่อยตรงตามหัวข้อ/ ประเด็นที่กำหนด แต่พยายามเชื่อมโยงให้ตรงประเด็นได้ในที่สุด	นำเสนอไม่ค่อยตรงตามหัวข้อ/ ประเด็นที่กำหนด แต่พยายามเชื่อมโยงได้บ้าง	นำเสนอไม่ตรงตามหัวข้อ/ ประเด็นที่กำหนด
นำเสนอด้วยข้อมูลที่น่าเชื่อถือ/ มีการอ้างอิง	ข้อมูลมีความน่าเชื่อถือ อ้างอิงแหล่งข้อมูลชัดเจนหลายแห่ง	ข้อมูลมีความน่าเชื่อถือ มีการอ้างอิงแหล่งข้อมูล	ข้อมูลมีความน่าเชื่อถือน้อย อ้างอิงแหล่งข้อมูลที่ไม่ค่อยน่าเชื่อถือ	ข้อมูลมีความน่าเชื่อถือน้อย ไม่อ้างอิงแหล่งข้อมูล
ลำดับเนื้อหาต่อเนื่อง แนวคิดชัดเจน	ลำดับเนื้อหาได้อย่างสมบูรณ์ มีแนวคิดชัดเจน เข้าใจง่าย	ลำดับเนื้อหาได้ดี มีแนวคิดชัดเจน พยายามทำให้เนื้อหาเข้าใจง่าย	ลำดับเนื้อหาได้ค่อนข้างดี แนวคิดไม่ชัดเจนนัก	ลำดับเนื้อหาได้ไม่ดีนัก ทำให้แนวคิดสับสน
ใช้ภาษาไทยได้ถูกต้อง	ใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องสมบูรณ์ตามหลักภาษาและระดับภาษา	ใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องตามหลักภาษาและระดับภาษา มีผิดพลาดไม่เกิน ๕ ครั้ง	ใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องตามหลักภาษาและระดับภาษา มีผิดพลาด ๖- ๑๐ ครั้ง	ใช้ภาษาไทยได้ไม่ถูกต้องตามหลักภาษาและระดับภาษา มากกว่า ๑๐ ครั้ง
ใช้น้ำเสียงและวิธีการนำเสนอที่สร้างสรรค์ ดึงดูดใจให้ปฏิบัติตาม	ใช้น้ำเสียงและวิธีการนำเสนอที่สร้างสรรค์ ดึงดูดใจให้ปฏิบัติตามได้อย่างดีเยี่ยม	ใช้น้ำเสียงและวิธีการนำเสนอที่ดี ดึงดูดใจให้ปฏิบัติตามได้	พยายามใช้น้ำเสียงและวิธีการนำเสนอ แต่ยังไม่สามารถดึงดูดใจให้ปฏิบัติตามได้เท่าที่ควร	ไม่ใช้น้ำเสียงที่ดึงดูดใจผู้ฟังและวิธีการนำเสนอยังไม่สร้างสรรค์นัก
ให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีส่วนร่วมนำเสนอ/ แก้ปัญหา	สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีส่วนร่วมนำเสนอ/ แก้ปัญหาตลอดการนำเสนอ	สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีส่วนร่วมนำเสนอ/ การแก้ปัญหายังทำได้ไม่ดีนัก	สมาชิกบางคนในกลุ่มไม่มีส่วนร่วม ไม่ช่วยนำเสนอ/ แก้ปัญหา	สมาชิกเพียงคนเดียวนำเสนอและแก้ปัญหา
ตั้งคำถามให้ผู้รับฟังมีส่วนร่วม/ ตอบคำถามอย่างมีวิจารณญาณ	ตั้งคำถามให้ผู้รับฟังมีส่วนร่วมและตอบคำถามได้อย่างมีวิจารณญาณทุกครั้ง	ตั้งคำถามให้ผู้รับฟังมีส่วนร่วม พยายามตอบคำถามอย่างมีวิจารณญาณ	ตั้งคำถามให้ผู้รับฟังมีส่วนร่วมบ้าง และพยายามตอบคำถามอย่างมีวิจารณญาณ แต่ยังไม่ดีนัก	ไม่ตั้งคำถามให้ผู้รับฟังมีส่วนร่วม/ ไม่ใช่วิจารณญาณตอบคำถาม

แบบประเมินการแสดงผลละครอย่างสร้างสรรค์

(การสืบค้นข้อมูลอย่างมีวิจารณญาณ / การแสดงละคร)

ผู้ประเมิน ☒ ครู ☐ นักเรียน กลุ่ม / ชื่อ.....

เกณฑ์การให้คะแนน

๔ หมายถึง ดี

๓ หมายถึง ปานกลาง

๒ หมายถึง พอใช้

๑ หมายถึง ปรับปรุง

กลุ่มที่.....ชื่อกลุ่ม.....

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
		๔	๓	๒	๑
๑	สืบค้นข้อมูลเรื่องที่แสดงจนได้ข้อมูลถูกต้อง ชัดเจน				
๒	แสดงละครได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้แต่ง และสร้างสรรค์				
๓	ใช้ระดับภาษาเหมาะสมกับตัวละคร ทำให้เรื่องสนุกสนาน				
๔	ใช้ภาษาไทยถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาไทย				
๕	ใช้วัจนภาษาและวัจนภาษาสื่อความให้เรื่องราวชัดเจน				
๖	มีไหวพริบ แก้ปัญหาเฉพาะหน้าระหว่างการแสดงละคร				
๗	สอดแทรกข้อคิด คติไว้ในละคร สามารถนำไปปรับใช้ได้จริง				
รวมคะแนน					

ลงชื่อ..... ผู้ประเมิน

...../...../.....

วิธีคิดคะแนน นำคะแนนที่ได้คูณ ๑๐ แล้วหารด้วย ๒๘

ดังนั้น คะแนนเต็ม ๑๐ กลุ่มนี้ได้คะแนน.....

เกณฑ์การประเมินการแสดงละครอย่างสร้างสรรค์

รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	๔	๓	๒	๑
สืบค้นข้อมูลเรื่องที่แสดงจนได้ข้อมูลถูกต้อง ชัดเจน	นำเสนอตรงตามหัวข้อ/ ประเด็นที่กำหนด	นำเสนอไม่ค่อยตรงตามหัวข้อ/ ประเด็นที่กำหนด แต่พยายามเชื่อมโยงให้ตรงประเด็นได้ในที่สุด	นำเสนอไม่ค่อยตรงตามหัวข้อ/ ประเด็นที่กำหนด แต่พยายามเชื่อมโยงได้บ้าง	นำเสนอไม่ตรงตามหัวข้อ/ ประเด็นที่กำหนด
แสดงละครได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้แต่งและสร้างสรรค์	แสดงละครได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้แต่ง และสร้างสรรค์	แสดงละครได้ตามวัตถุประสงค์ของผู้แต่ง แต่ไม่ชัดเจนนัก และพยายามสอดแทรกความสร้างสรรค์	แสดงละครได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้แต่งแต่ไม่ชัดเจน ต้องเพิ่มเติมความสร้างสรรค์	แสดงละครไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้แต่งและ ไม่สร้างสรรค์
ใช้ระดับภาษาเหมาะสมกับตัวละคร ทำให้เรื่องสนุกสนาน	ใช้ระดับภาษาเหมาะสมกับตัวละครดีมาก ทำให้เรื่องสนุกสนาน	ใช้ระดับภาษาได้เหมาะสมกับตัวละครดี แต่ภาษาที่ใช้ยังทำให้รู้สึกไม่สนุกสนาน	ใช้ระดับภาษาไม่ค่อยเหมาะสมกับตัวละคร ทำให้เรื่องสนุกสนานน้อย	ใช้ระดับภาษาไม่เหมาะสมกับตัวละคร ทำให้เรื่องไม่สนุก
ใช้ภาษาไทยถูกต้องตามหลักการใช้ภาษาไทย	ใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องสมบูรณ์ตามหลักภาษาและระดับภาษา	ใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องตามหลักภาษาและระดับภาษา มีผิดพลาดไม่เกิน ๕ ครั้ง	ใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องตามหลักภาษาและระดับภาษา มีผิดพลาด ๖- ๑๐ ครั้ง	ใช้ภาษาไทยได้ไม่ถูกต้องตามหลักภาษาและระดับภาษา มากกว่า ๑๐ ครั้ง
ใช้อวัจนภาษาและวัจนภาษาสื่อความทำให้เรื่องราวชัดเจน	ใช้อวัจนภาษาและวัจนภาษาสื่อความได้อย่างสมบูรณ์ ทำให้รู้สึกสมจริง	ใช้อวัจนภาษาและวัจนภาษาได้ดี ทำให้รู้สึกสมจริง	ใช้อวัจนภาษาและวัจนภาษาได้ ไม่สัมพันธ์กันนัก ทำให้ไม่ค่อยรู้สึกสมจริงนัก	ใช้อวัจนภาษาและวัจนภาษาได้ ไม่สัมพันธ์กันทำให้ไม่สมจริง
มีไหวพริบ แก้ปัญหาระหว่างการแสดงละคร	สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีส่วนร่วมแสดงละครและช่วยแก้ปัญหา	สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีส่วนร่วมแสดงละครพยายามแก้ปัญหา แต่ยังทำได้ไม่ดีนัก	สมาชิกบางคนในกลุ่มมีส่วนร่วมน้อย และไม่ค่อยช่วยแก้ปัญหา	มีสมาชิกที่ไม่ร่วมแสดงและไม่ร่วมแก้ปัญหา
สอดแทรกข้อคิด คติไว้ในละคร สามารถนำไปปรับใช้ได้จริง	สอดแทรกข้อคิด คติไว้ในเนื้อหาอย่างหลากหลาย สามารถนำไปปรับใช้ได้จริง	สอดแทรกข้อคิด คติไว้ในเนื้อหาละคร สามารถนำไปปรับใช้ได้จริง	สอดแทรกข้อคิด คติไว้ในเนื้อหาละครน้อย นำไปปรับใช้ได้บางส่วน	ไม่สอดแทรกข้อคิด คติไว้ในละคร

แบบประเมินการเขียนวิเคราะห์วิจารณ์เรื่องที่อ่าน ฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ

ผู้ประเมิน ☒ ครู ☐ นักเรียน ชื่อ.....

เกณฑ์การให้คะแนน

๔ หมายถึง ดี

๓ หมายถึง ปานกลาง

๒ หมายถึง พอใช้

๑ หมายถึง ปรับปรุง

ผู้รับการประเมินชื่อ.....

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
		๔	๓	๒	๑
๑	เขียนเนื้อหาได้สมบูรณ์ ระบุข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น โดยมีเหตุผลประกอบ มีการยกตัวอย่างได้ชัดเจน				
๒	เขียนโดยอ้างอิงข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ				
๓	เขียนอย่างสร้างสรรค์ เกิดประโยชน์และนำไปปรับใช้ได้จริง				
๔	ใช้ภาษาไทยสื่อสารได้ถูกต้องตามหลักการใช้ภาษา				
รวมคะแนน					

ลงชื่อ..... ผู้ประเมิน

...../...../.....

วิธีคิดคะแนน นำคะแนนที่ได้คูณ ๑๐ แล้วหารด้วย ๑๖

ดังนั้น คะแนนเต็ม ๑๐ ผู้รับการประเมินได้คะแนน.....

เกณฑ์การประเมินการเขียนวิเคราะห์วิจารณ์เรื่องที่อ่าน ฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ

รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ			
	๔	๓	๒	๑
เขียนเนื้อหาได้ สมบูรณ์ ระบุ ข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น โดยมี เหตุผลประกอบ มีการยกตัวอย่างได้ ชัดเจน	เขียนเนื้อหาได้ สมบูรณ์ ระบุข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น โดยมี เหตุผลประกอบ และยกตัวอย่างได้ ชัดเจน	เขียนเนื้อหาได้ค่อนข้างดี ระบุข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น โดยมีเหตุผลและตัวอย่าง แต่ไม่ชัดเจน	เขียนเนื้อหายังไม่ สมบูรณ์ พยายาม ระบุข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น มี เหตุผลประกอบ น้อยและตัวอย่าง ยังไม่ชัดเจน	เขียนเนื้อหาไม่ สมบูรณ์ ระบุ ข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็นได้ไม่ ชัดเจน ไม่มี เหตุผลและ ตัวอย่างประกอบ
เขียนโดยอ้างอิง ข้อมูลจาก แหล่งข้อมูลที่ น่าเชื่อถือ	เขียนโดยอ้างอิง ข้อมูลจาก แหล่งข้อมูลที่ หลากหลายและ น่าเชื่อถือ	เขียนโดยอ้างอิงข้อมูลจาก แหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือแต่ ไม่หลากหลาย	เขียนโดยอ้างอิง ข้อมูลบางส่วน และ แหล่งข้อมูลที่นำมา อ้างอิงไม่ค่อย น่าเชื่อถือ	เขียนโดยไม่ อ้างอิงข้อมูล
เขียนอย่าง สร้างสรรค์ เกิดประโยชน์และ นำไปปรับใช้ได้จริง	เขียนงานได้อย่าง สร้างสรรค์ เกิดประโยชน์และ นำไปปรับใช้ได้จริง ทั้งหมด	สร้างสรรค์งานเขียนได้ดี เกิดประโยชน์และนำไป ปรับใช้ได้ส่วนใหญ่	เขียนงานได้ดี แต่ไม่ค่อยแปลก ใหม่ สามารถ นำไปปรับใช้ได้บ้าง	งานเขียนไม่ แปลกใหม่และ นำไปปรับใช้ ไม่ได้
ใช้ภาษาไทยสื่อสาร ได้ถูกต้องตาม หลักการใช้ภาษา	ใช้ภาษาไทยได้ ถูกต้องสมบูรณ์ ตามหลักภาษาและ ระดับภาษา	ใช้ภาษาไทยได้ถูกต้อง ตามหลักภาษาและระดับ ภาษา มีผิดพลาดไม่เกิน ๕ ครั้ง	ใช้ภาษาไทยได้ ถูกต้องตามหลัก ภาษาและระดับ ภาษา มีผิดพลาด ๖- ๑๐ ครั้ง	ใช้ภาษาไทยได้ ไม่ถูกต้องตาม หลักภาษาและ ระดับภาษา มากกว่า ๑๐ ครั้ง

ภาคผนวก ค

- แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย
- แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย หมายถึง ความรู้ ความสามารถของบุคคลซึ่งเป็นผลมาจากการได้รับประสบการณ์การเรียนการสอนของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ ๕ วรรณคดีวรรณกรรม แล้วทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความรู้ ค่านิยม พฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ โดยสามารถวัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีองค์ประกอบ ๔ ชั้น ได้แก่ ความรู้-ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ ตามแนวคิด ของ Bloom

คำชี้แจง ๑. แบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ ๔ ตัวเลือก จำนวน ๓๐ ข้อ ใช้เวลาในการทำ ๕๐ นาที
๒. ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย X ตรงกับคำตอบที่นักเรียนเลือกลงในกระดาษคำตอบ

ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

๑. วรรณคดีคืออะไร

๑. งานเขียนทุกชนิด
๒. งานเขียนที่ได้รับการยกย่องว่ามีคุณค่า
๓. งานเขียนของผู้แต่งที่เป็นกวีเอกแห่งยุค
๔. งานเขียนที่เน้นความสนุกสนานของเรื่องราว (รู้จำ)

๒. วรรณคดีวรรณกรรมเรื่องใดใกล้เคียงชีวิตจริงของมนุษย์

๑. ไกรทอง
๒. พระอภัยมณี
๓. ขุนช้างขุนแผน
๔. รามเกียรติ์ (เข้าใจ)

ใช้คำประพันธ์ต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ ๓-๔

ตุงต้งเหล็กแหลมแซมทรวง

เจ็บหน่วงห้วงหวงกลัวท่างหาย

๓. ข้อใดมีภาพพจน์เดียวกับคำประพันธ์ข้างต้น

๑. ต้นไม้แต่งตัวอยู่ในม่านมัวของหมอกคราม
๒. สองเนตรงามกว่ามฤคิน นางนี้เป็นปิ่นโลกา
๓. สูงระหงทรงเพรียวเรียวรูต งามละม้ายคล้ายอุรุกะหลาป่า
๔. เธอตายเพื่อปลูกให้คนตื่น เธอตายเพื่อผู้อื่นนับหมื่นแสน (วิเคราะห์)

๔. ข้อใดกล่าวไม่ถูกต้องเกี่ยวกับคำประพันธ์ข้างต้น

๑. ใช้ภาพพจน์อุปลักษณ์
 ๒. มีการเล่นเสียงวรรณยุกต์
 ๓. มีการเล่นเสียงพยัญชนะ
 ๔. ใช้สวรรณคดีสัลลาปังคพิสัย
- (วิเคราะห์)

ใช้ตัวเลือกต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ ๕-๖

- ๑) อันความคิดวิทยาเหมือนอาวูธ ประเสริฐสุดซ่อนใสเสียในฝัก
- ๒) แม่เนื้อเย็นเป็นห้วงมหรณพ พี่ขอพบศรีสวัสดิ์เป็นมัจฉา
- ๓) จับจ้องเจ้าจอมใจไยจับเจ้า จิตจงเอาเศร้าหยาบมลายสูญ
- ๔) อันนิททาเกลเหมือนเทน้ำ ไม่ชอกช้ำเหมือนเอามีดมารีดหิน

๕. ข้อใดมีสัมผัสในแพรวพราวมากที่สุด

(วิเคราะห์)

๖. ข้อใดมีลักษณะเด่นเช่นเดียวกับ “เห็นห่มมรรทรวงเศร้า รุ่มรุ่มเร้าคือไฟฟอน”

(วิเคราะห์)

๗. ปลาบู่ทองมีโครงเรื่องสอดคล้องกับเรื่องใด

๑. สโนว์ไวท์
๒. ซินเดอเรลล่า
๓. ราพันเซล
๔. เจ้าหญิงนิทรา

(วิเคราะห์)

๘. ข้อใดไม่สะท้อนภาพสังคมไทย

๑. รับจัญญิณญโมทนา ชูลีลาลงเรือเหลื่ออาลัย
 ๒. ถึงโรงเหล้าเตากลั่นควันโขมง มีคันทโงกผูกสายไว้ปลายเสา
 ๓. จะสร้างพรตอดสำหรับส่วนบุญถวาย ประพฤติฝ่ายสมณะทั้งวสา
 ๔. เหลื่อรำลึกรักน่าน้ำตากระเด็น เพราะชุกเข็ญคนพาลมารานทาง
- (วิเคราะห์)

๙. ข้อใดแสดงความมีคุณธรรมของตัวละครได้ชัดเจนที่สุด

๑. สตรีใดในพิภพจบแดน ไม่มีใครได้แค้นเหมือนอกข้า
๒. ทานสงเราเข้าที่เกาะละเมาะนี้ แล้วรีบหนีไปในน้ำแต่ลำพัง
๓. แกลงดับเดือดเงอดดอดดฤทัย ทำปราศรัยเสียงหวานด้วยมารยา
๔. ว่าป่วยไข้เป็นอย่างไรใครรู้ความ หรือโถมงามเคื่องขัดหัตถยา

(วิเคราะห์)

๑๐. ข้อใดใช้คำถามเชิงวาทศิลป์

๑. คบเพื่อนในโลกกว้าง	ส่งยิ้มให้กัน
๒. สองพี่คิดเองอ้า	อย่าได้ถามเผื่อ
๓. พระคุณแม่หนานักเพี้ยง	พสุธา
๔. หากสยามพินาศ	ไทยอยู่ ได้ฤฯ
- (เข้าใจ)

ใช้คำประพันธ์ต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ ๑๑-๑๒

๑ ผึ่งภูหมู่คณาเหมหงส์ ร่อนราถาลง
 แทรกไซในสร้อยสุมาลี

๒ ดูเหว่าเร้าแรงพระสุริยศรี ไก่ขันปิกดี
 ภูก้องในท้องดงดาน

๓ ปักษาคีตาขันชาน หาคู่เคียงประสาน
 สำเนียงเสนาะในไพร

๑๑. จากคำประพันธ์ข้างต้นใช้โวหารประเภทใด

๑. บรรยายโวหาร
 ๒. พรรณนาโวหาร
 ๓. สาธกโวหาร
 ๔. อุปมาโวหาร
- (เข้าใจ)

๑๒. ข้อใดไม่เกี่ยวข้องกับคำประพันธ์ข้างต้น

๑. เป็นฉากพรรณนาตอนที่พระรามตื่น
 ๒. เป็นบทพรรณนาธรรมชาติยามเช้า
 ๓. มีการเลียนเสียงธรรมชาติ
 ๔. ใช้สรรพนามคำสรรพนาม
- (วิเคราะห์)

๑๓. ข้อใดเมื่อนามาเรียงใหม่จะเป็นคำประพันธ์ชนิดเดียวกับบทพากย์เอราวัณ

๑. รักเธอตั้งดวงอาทิตย์แต่ใจเธอปิดเข้าไปใกล้ชิดไม่ได้
 ๒. รักที่ตามหาหรือเพียงลวงตาปัจจุบันเตือนว่าไม่มีจริง
 ๓. ความรักที่ดีอยู่ที่ไหนอยากรู้ใครนำไปจากใจฉัน
 ๔. ไม่มาหากก็ได้แต่คงให้พร่าเพรียกถึง
- (วิเคราะห์)

๑๔. ข้อใดไม่ปรากฏคำไวพจน์ที่แปลว่าลิง

๑. วานรสำแดงเดช	หักถอนพฤษภา	ถือต่างอาวุธยุทธยง
๒. มยุรฉัตรชุมสายพรายศรี	พัดโบกพัชนี	กบี่ระบายโบกกลม
๓. เร่งพลโยธาพานรินทร์	เร่งรัดหัตดิน	วานรให้เร่งรีบมา
๔. เมื่อนั้นพระศรีอนุชา	เอื่อนอรรธวัจน	ตรัสถามสุครีพขุนพล
- (เข้าใจ)

๑๕. บทประพันธ์ใดแสดงอำนาจของเสียงได้มากที่สุด

๑. เทียมสินธพอาชาไนย	เรีกร้องถวายชัย	ชั้นหุระเหิดหรรษา
๒. ปักขาศีนาตาขันชาน	หาญเคียงประสาน	สำเนียงเสนาในไพร
๓. เสียงพลโห่ร้องเออชัย	เลื่อนลั่นสนั่นใน	พิภพเพียงทำลาย
๔. อึงอินทเกริดีระงม	แตรสังข์เสียงประสม	ประสานเสนาในไพร
- (วิเคราะห์)

๑๖. ข้อใดแสดงภาพเคลื่อนไหวชัดเจนที่สุด

๑. เมื่อนั้นพระศรีอนุชา	เอื่อนอรรธวัจน	ตรัสถามสุครีพขุนพล
๒. ล้วนถืออาวุธเกรียงไกร	โตมรศรชัย	พระขรรค์คทาถ้วนตน
๓. บรรดาโยธาจตุรงค์	เปลี่ยนแปลงกายคง	เป็นเทพไทเทวัญ
๔. จัประบำร่าร้ายส่ายหา	ชำเลื่องหางตา	ทำที่ดังเทพอัปสร
- (วิเคราะห์)

๑๗. ข้อใดมีสัมผัสอักษรมากที่สุด

๑. บรรดาโยธาจตุรงค์	เปลี่ยนแปลงกายคง	เป็นเทพไทเทวัญ
๒. ช้างนิรมิตฤทธิ์แรงแข็งขัน	เผือกผ่องผิวพรรณ	สีสังข์สะอาดโอพาร
๓. งาหนึ่งเจ็ดโบกขรณี	สระหนึ่งย่อมมี	เจ็ดกอบลบันดาล
๔. จัประบำร่าร้ายส่ายหา	ชำเลื่องหางตา	ทำที่ดังเทพอัปสร
- (วิเคราะห์)

๑๘. คำประพันธ์ข้อใดไม่สะท้อนคุณค่าด้านสังคม

๑. เทียมสินธพอาชาไนย	เรีกร้องถวายชัย	ชั้นหุระเหิดหรรษา
๒. อากาศบดบังสุริย์ศรี	เทวัญจันทร	ทุกชั้นอำนวยอวยชัย
๓. ทัพหน้าอารักขไพรีสนธ์	ทัพหลังสุบรรณ	กินนรนาคนาคา
๔. พระผู้เรืองฤทธิ์แข็งขัน	คอยดูสำคัญ	อย่าไว้พระทัยไพร
- (วิเคราะห์)

๑๙. ข้อใดกล่าวไม่ถูกต้องเกี่ยวกับบทพากย์เอรಾವัน

๑. ผู้แต่งบทพากย์เอรಾವันได้รับการยกย่องจาก UNESCO ว่าเป็นบุคคลสำคัญของโลก
๒. ผู้แต่งบทพากย์เอรಾವันคือพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช
๓. สุนทรภู่เป็นกวีคนสำคัญในยุคสมัยของผู้แต่งบทพากย์เอรಾವัน
๔. ยุคของผู้แต่งบทพากย์เอรಾವันเป็นยุคทองของวรรณคดี (รู้จำ)

๒๐. ข้อใดเป็นประเด็นจากบทพากย์เอรಾವันที่ควรนำมาเป็นสถิติในการโต้วาทีน้อยที่สุด

๑. เล่ห์กลดีกว่าเก่งกาจ
๒. ช้างเอรಾವันน่าเกลียดมากกว่าสวยงาม
๓. อินทรชิตเก่งกว่าพระลักษมณ์
๔. ชัยชนะสำคัญกว่าวิธีการ (วิเคราะห์)

๒๑. ใครนำสิ่งที่เรียนรู้จากบทพากย์เอรಾವันไปปรับใช้ได้ดีที่สุด

๑. หมอก รับฟังทุกคนแต่ชอบกังวลเพราะกลัวถูกหลอก
๒. วิน ไม่กลัวคู่ต่อสู้ เพราะวางแผนเอาชนะคู่ต่อสู้ทุกวิถีทาง
๓. ชัน ทำตัวสะอาด ดูดีเสมอ เพื่อให้ผู้หญิงชอบเขามากขึ้น
๔. ต้า เป็นเด็กกำพร้า มีเพื่อนติดยา แต่เชื่อฟังที่พ่อแม่เตือนเสมอ (นำไปใช้)

๒๒. เนื้อความในข้อใดไม่สะท้อนคุณค่าทางสังคมในยุคสมัยของเรื่องเหินแก้ว

๑. (เสียงเครือ) เจ้าคุณ! ผม.... ผม..... (เซ็ดน้ำตา)
๒. ขอให้เก็บเงินร้อยชั่งแล้วก็ไปเสียให้พ้นเถอะ
๓. เพราะฉะนั้น แกก็ปล่อยตัวไปตามใจแกยั้งนั้นซี
๔. ต้องพูดกันอย่างเดี๋ยวนาน! (ไปหยิบแส้มาที่แขวนไว้ที่ผนังลงมา) (วิเคราะห์)

๒๓. “แล้วว่าแกสินสมุทรสุดที่รัก แม้นนางยักษ์มารับจงกลับหลัง
อันตัวพ่อขอตายวายชีวิ กันแสงสังลูกยาด้วยอาลัย”

กลอนข้างต้นสะท้อนลักษณะนิสัยของผู้พูดเหมือนตัวละครใดในเรื่องเหินแก้ว

๑. นายลี้
๒. พระยาภักดีนฤนาถ
๓. เจ้าคุณรณชิต
๔. อ้ายคำ (วิเคราะห์)

๒๔. นักเรียนจะนำลักษณะนิสัยที่ดีของแม่ไปปรับใช้อย่างไร

๑. เป็นคนประหยัดมัธยัสถ์
 ๒. เป็นคนช่างจินตนาการ
 ๓. เป็นคนแต่งตัวเหมาะสมแก่กาลเทศะ
 ๔. เป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตน
- (นำไปใช้)

๒๕. หากนายลำต้องการเปิดเผยว่าเป็นพ่อที่แท้จริงของแม่ไป นายลำจะต้องวางแผนชีวิตอย่างไร

๑. อดทนทำงาน สร้างชีวิตใหม่ให้ดีขึ้น
 ๒. เสี่ยงโชคเพื่อให้มีเงินมาดูแลแม่ได้
 ๓. บอกความจริงแม่ไป แล้วอยู่บ้านเดียวกับแม่ไป
 ๔. เลิกเหล้าแล้วคบค้ากับเศรษฐกิจเพื่อให้มีหน้ามีตาในสังคม
- (วิเคราะห์)

๒๖. สาเหตุที่ทำให้นายลำติดคุกถึง ๑๐ ปี ตรงกับข่าวในข้อใด

๑. นักการเมืองถูกเปิดโปงเรื่องคดโกงคดีจำนำข้าว
 ๒. ไฮโซหนุ่มเมาแล้วขับรถชนคนเสไฟฟ้า ไฟดับทั้งเมือง
 ๓. ตำรวจหนุ่มดื่มเหล้าขณะขับรถ จึงทำให้ผู้ต้องหาหนีไปได้
 ๔. รปภ.แอบค้ายาบ้าขณะปฏิบัติหน้าที่ เจ้าของคอนโดจับได้โร้แรงความ
- (วิเคราะห์)

๒๗. สำนวนใดตรงกับนิสัยนายลำที่จะเปิดเผยตัวจริงต่อแม่ไป

๑. ชุบมือเปิบ
 ๒. น้ำขึ้นให้รีบตัก
 ๓. มือไม่พาย เอาเท้าราน้ำ
 ๔. น้ำพึ่งเรือ เสือพึ่งป่า
- (วิเคราะห์)

๒๘. คำพูดใดที่แสดงถึงความรักของพ่อที่มีต่อลูกมากที่สุด

๑. ผมนะประพฤติไม่ดี บกพร่องในหน้าที่บิดามาก แต่ต่อไปผมจะตั้งใจประพฤติให้

สมควร

๒. เงินนะฉันไม่เสียดายหรอก ฉันเสียดายชื่อและเสียดายความสุขของแม่ไปมากกว่า
 ๓. เป็นหน้าที่ที่จะต้องมาอยู่ใกล้ชีวิตลูกสาวผม เพื่อจะได้ช่วยเหลือเงื่อนงานในธุระต่างๆ
 ๔. อย่าได้บอกความจริงแก่แม่ไปเลย ให้เขานับถือรูปผมอันเก่าว่าเป็นพ่อเขา
- (วิเคราะห์)

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ หมายถึง กระบวนการทางสติปัญญาในการอ่านภาษาไทยระดับสูงที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของถ้อยคำ สำนวน การใช้ภาษา สามารถสรุปใจความสำคัญ วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่าสิ่งที่อ่านได้อย่างรอบคอบน่าเชื่อถือ นำความรู้ที่อ่านมาทำให้เกิดประโยชน์ต่อชีวิต โดยวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทั้งนี้ได้นำการวัดทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของสุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ ซึ่งเป็นการวัดผล การอ่านในระดับสูงที่เน้นการวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่ามาปรับใช้

คำชี้แจง ๑. แบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ ๔ ตัวเลือก จำนวน ๓๐ ข้อ ใช้เวลาในการทำ ๕๐ นาที
๒. ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย X ตรงกับคำตอบที่นักเรียนเลือกลงในกระดาษคำตอบ

ใช้เพลงต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ ๑-๕

เสียงลมคำราม พ้าครามพลันมีดมัวหัวใจสั่นระรัว ฉันทกลัวอะไร
ทะเลเอาจริง หรือเพียงจะวัดใจใครเหมือนคำขู่ทำลาย ให้ยอมจำนน
พายุ ถั่งโถม อยู่ในใจจะออกไปแตะขอบฟ้า แต่เหมือนว่าโชคชะตาไม่เข้าใจ
มองไปไม่มีหนทาง ชีวิตฉันต้องล่มลงไซ้ไหม

หัวใจคำราม พ้าครามไม่สร้างใครทะเลจะสร้างคน ด้วยอันตราย
พายุ ถั่งโถม สักเพียงไหนจะไม่ยอมแพ้คำขู่ เรียนรู้ และสู้ไป.....

ที่มา เพลงเรือเล็กควรรอกจากฝั่ง บอดี้สแลม

๑. เพลงข้างต้นต้องการสื่อความรู้สึกใดถึงผู้ฟัง

๑. ให้กำลังใจ
 ๒. ปลุกเร้า
 ๓. สงสัย
 ๔. หวาดกลัว
- (วิเคราะห์)

๒. เพลงข้างต้น ไม่ปรากฏ ความงามทางวรรณศิลป์ใด

๑. คำถามเชิงวาทศิลป์
 ๒. อติพจน์
 ๓. บุคคลวัต
 ๔. สัทพจน์
- (วิเคราะห์)

๓. ใครที่จะได้ “ตะขอบฟ้า” ตามเนื้อเพลงข้างต้น
๑. บ๊อฟพ่อแม่ไปเที่ยวรอบโลกเพื่อแสดงความกตัญญู
 ๒. มาริโอ้ทำธุรกิจแล้วขาดทุน จึงเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง
 ๓. หมากพั่นกับบอยว่าถ้าจิบคิมเบอร์ลีได้จะพาไปดูหนัง
 ๔. ปันปันเช่าหออยู่ตั้งแต่ยังเด็ก เพื่อเรียนรู้การแก้ปัญหาชีวิต (วิเคราะห์)
๔. เพลงนี้มีลักษณะเด่นด้านใด
๑. ใช้คำเปรียบเทียบให้เห็นภาพ
 ๒. แต่งถูกต้องตามฉันทลักษณ์
 ๓. ใช้ภาษาเข้าใจง่าย
 ๔. ลำดับเรื่องราวได้ดี (ประเมินค่า)
๕. ผู้แต่งเพลงนี้ต้องการให้ผู้ฟังมีคุณธรรมตามข้อสรุปในข้อใด
๑. เมตตาการุณธรรมคำจุนโลก
 ๒. ความกล้าหาญเผชิญกับโชคชะตา
 ๓. ความเพียรพยายามนำไปพบปลายทางที่ดี
 ๔. ความอดทนอดกลั้นต่อสิ่งทำให้เกิดความไม่สบายใจ (สังเคราะห์)

ใช้ข้อความต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ ๖- ๘

ฉันรู้...วันที่เราต้องจากกัน...มันเป็นเรื่องน่าเศร้า

และฉันก็เสียใจ...ที่อยู่กับเธอนานกว่านี้ไม่ได้

แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม...สิ่งที่ดีที่สุดในระหว่างเรา

ก็คือความทรงจำที่เรามีร่วมกันไม่ใช่หรือ ?

ความรักของเธอ...คือของขวัญอันแสนพิเศษ

หัวใจของเธอ...คือสิ่งสวยงาม

อย่าบอกฉัน...ว่าเธอคงรักหมาตัวไหนเท่าฉันไม่ได้อีก

เพราะมันน่าเสียดาย...และฉันคงมีความสุขมากกว่า

ถ้าได้รู้ว่า...การที่ฉันต้องจากเธอไป.....

.....คือโอกาสที่ฉันได้แบ่งปันความรักของเธอ

ให้หมาตัวอื่นได้สัมผัสกับความรู้สึกนั้นเหมือนอย่างฉันบ้าง

ไม่อยากเห็นเธอร้องไห้ และได้โปรด.....อย่าบอกฉันว่าเธอจะรักหมาตัวไหนไม่ได้อีก"

ที่มา "หมาจำ"

๖. ข้อใดไม่อาจสรุปได้เกี่ยวกับเนื้อความข้างต้น

๑. สุนัขของผู้เขียนได้ตายไปแล้ว
๒. ผู้เขียนใช้กลวิธีการเขียนโดยให้สุนัขเป็นผู้เล่าเรื่องราว
๓. ผู้เขียนต้องการให้คนที่เสียสุนัขไป เปิดใจรักสุนัขตัวใหม่ได้
๔. สุนัขที่ผู้เขียนเขียนถึงกำลังป่วยหนัก อายุมาก หรืออาจใกล้ตาย (วิเคราะห์)

๗. ข้อใดไม่ใช้ความงามทางวรรณศิลป์ของเนื้อความข้างต้น

๑. ใช้คำถามเชิงวาทศิลป์
๒. ใช้อุปลักษณ์
๓. ใช้ภาษาโน้มน้าวใจ
๔. มีรสวรรณคดี เสาวรจนี (วิเคราะห์)

๘. ข้อใดไม่ใช้ข้อคิดที่ได้จากเนื้อความข้างต้น

๑. สุนัขเป็นเพื่อนที่ซื่อสัตย์ต่อมนุษย์
๒. มีสุนัขอีกมากมายไม่ควรเสียใจนาน
๓. จงสร้างแต่ความทรงจำดีๆเมื่อมีชีวิตอยู่
๔. การพบและจากลาเป็นธรรมดาของทุกชีวิต (วิเคราะห์)

ใช้บทความต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ ๙- ๑๑

ผู้หญิงคนหนึ่งนั่งลงบนเบาะตัวหนึ่งในโรงหนังที่มีอะไรบางอย่างแทงขึ้นมาจากเบาะ เธอลุกขึ้นเพื่อจะมองดูว่าเป็นอะไร แล้วเธอก็พบว่า เป็นเข็มอันหนึ่งที่มิดกระดากเขียนติดไว้ว่าคุณติดเชื้อเอดส์เข้าแล้ว.....

รายงานจากศูนย์ควบคุมโรคของเมืองเมลเบิร์นแจ้งว่า เกิดเหตุการณ์คล้ายกันนี้หลายครั้งในประเทศออสเตรเลีย เข็มทุกอันพิสูจน์แล้วว่า มีเชื้อเอดส์ นอกจากนี้ยังพบเข็มในช่องจำหน่ายเงินสดของเครื่อง ATM ในเดือนที่ผ่านมาประชาชนทางแถบซานเมืองทิศตะวันตก ๑๘ คนถูกแทงด้วยเข็มและติดเชื้อเอดส์ เราจึงได้แต่เตือนให้ผู้ใช้เพิ่มความระมัดระวังเป็นพิเศษเกี่ยวกับเรื่องนี้ ที่นั่งสาธารณะและทุกๆที่ควรตรวจดูให้ดีก่อนที่จะนั่ง

นอกจากนี้คุณยังสามารถช่วยส่งข่าวนี้ไปให้สมาชิก คนในครอบครัวและเพื่อนที่คุณคิดว่าเขาจะได้รับอันตรายจากการนั่งในที่สาธารณะได้

ที่มา Dek-D.com

๙. บทความข้างต้นน่าเชื่อถือหรือไม่

๑. น่าเชื่อถือ เพราะ อ้างอิงรายงานจากแหล่งที่น่าเชื่อถือ
๒. น่าเชื่อถือ เพราะ เกิดขึ้นในประเทศที่เจริญแล้วเช่นออสเตรเลีย
๓. ไม่น่าเชื่อถือ เพราะ ไม่ได้ระบุว่าเกิดเหตุการณ์ที่เมืองใด
๔. ไม่น่าเชื่อถือ เพราะ ไม่มีรายชื่อของคนที่ติดเชื้อทั้ง ๑๗ คน (ประเมินค่า)

๑๐. ข้อใดสอดคล้องที่จะตั้งเป็นข้อบทความ

๑. ชาวออสเตรเลียพึงระวัง หากปรมาทอาจเป็นเอดส์
๒. ระวัง! มีคนคอยยื่นเอดส์ให้กับคุณ
๓. เอดส์ ภัยใกล้ตัวที่ผู้หญิงพึงระวัง
๔. เครื่อง ATM ก็ส่งต่อเชื้อเอดส์ได้ (สังเคราะห์)

๑๑. ใครคือคนที่เข้าใจบทความข้างต้นอย่างแท้จริง

๑. จี๊ด งดการไปดูภาพยนตร์ในโรงเนื่องจากกลัวติดเชื้อเอดส์
๒. จอย เล่าให้คนรู้จักฟังและระมัดระวังในการใช้ชีวิตมากขึ้น
๓. เจ็ด ตรวจสอบเลือดเป็นประจำทุกปีเพื่อแก้ไขได้ทันทั่วทั้งที่
๔. จ้อย ยกเลิกบัตร ATM เพื่อลดความเสี่ยงเมื่อต้องใช้ตู้ (วิเคราะห์)

ใช้บทความต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ ๑๒- ๑๓

หมูอาจจะถือได้ว่าเป็นสัตว์ที่มีความฉลาดเป็นอันดับที่สี่รองมาจากคน สัตว์จำพวกลิง ปลาวาฬและปลาโลมา หมูเป็นสัตว์ที่มีความไวอย่างไม่น่าเชื่อ ตกใจง่าย รักความสะอาด หมูที่เลี้ยงปล่อย แบบไม่ได้ขังกรงจะเลือกบริเวณที่ห่างไกลจากที่นอนของมันและเป็นพื้นที่อยู่ต่ำกว่าเพื่อเป็นที่สำหรับอาบน้ำ หมูฉลาดพอที่จะเรียนรู้ว่าแรงลมและฝนสามารถพัดพาและชะล้างสิ่งปฏิกูลที่มันขับถ่ายออกมาไปสู่บริเวณที่ต่ำกว่า นี่คงเป็นเพราะคนสินะ ที่เลี้ยงให้มันสกปรก

ที่มา thisvouknow.com

๑๒. ข้อใดไม่ใช่ข้อเท็จจริงจากข้อความข้างต้น

๑. หมูฉลาดเป็นอันดับต้นๆของสิ่งมีชีวิต
๒. หมูตามธรรมชาติเลือกที่อยู่เองได้
๓. คนทำให้หมูถูกมองว่าสกปรก
๔. หมูเป็นสัตว์ที่ชอบอาบน้ำ (วิเคราะห์)

๑๓. ข้อใดปรากฏน้ำเสียงของผู้แต่งบทความข้างต้น

๑. โต้แย้ง	๒. เห็นอกเห็นใจ
๓. ขบขันปนเสียดสี
(วิเคราะห์)	๔. พยายามโน้มน้าวใจ

ใช้สารคดีชีวิตต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ ๑๔- ๑๖

มีด-ประเสริฐ สิงห์ลอ กะเทยวัย ๓๙ ปี แม่ค้าขายข้าวเกรียบอยู่ในตลาดสวรรคโลก จังหวัดสุโขทัย มีดเป็นลูกคนโตในบรรดาพี่น้อง ๖ คน พ่อประกอบอาชีพเป็นพนักงานกวาดขยะ ส่วนแม่รับจ้างทั่วไป แต่เมื่อ ๒ ปีที่แล้ว หลังจากพ่อเกษียณ ก็ป่วยเป็นอัมพาตทำงานไม่ได้ แม่ก็ต้องมาดูแลพ่อ ไม่สามารถไปรับจ้างได้ มีดในฐานะลูกชายคนโต จึงต้องกลายมาเป็นเสาหลักของครอบครัว...จากลูกที่ไม่เคยถูกตั้งความหวัง กลายมาเป็นความหวัง และเป็นเพียงความหวังเดียวของบ้าน....

ในอดีตพ่อของมีดไม่ยอมรับที่มีดเป็นกะเทย ทั้งดูต่ำและตีลูกคนนี้ แต่พี่มีดก็ไม่เคยโกรธในทางกลับกัน เขาพยายามที่จะทำงานหาเงิน เพื่อให้พ่อแม่ได้มีกินมีใช้ ทำงานหนักหารู้งานค่าเดินทางข้าวเกรียบขายวันละหลายสิบกิโล ตั้งแต่เช้าจนเย็น ตกค่ำก็ตระเวนเก็บของเก่าขาย บางครั้งก็ไปรับจ้างตัดหญ้า รับจ้างทำความสะอาดบ้านคนอื่น ยอมอดเพื่อให้พ่อแม่อิ่ม ยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เงิน ขณะที่พี่น้องคนอื่น แยกย้ายไปมีครอบครัว...จากลูกที่พ่อไม่ยอมรับกลายมาเป็นลูกที่พ่อรักที่สุด... ที่มา นางสาวมีดใจสว่าง คนค้นคน

๑๔. ข้อใดกล่าวไม่ถูกต้องจากคำกล่าวที่ว่า “จากลูกที่พ่อไม่ยอมรับ กลายมาเป็นลูกที่พ่อรักที่สุด”

๑. คุณมีดได้พิสูจน์ตัวเองว่าถึงแม้จะเป็นกะเทยแต่ก็เลี้ยงพ่อแม่ได้
 ๒. คุณมีดไม่โกรธพ่อ และพยายามทำงานหาเลี้ยงพ่อแม่
 ๓. คุณมีดไม่ทิ้งพ่อแม่ให้ต้องลำบากและยังดูแลใกล้ชิด
 ๔. คุณมีดได้พยายามเอาใจพ่อจนพ่อยอมรับ
- (วิเคราะห์)

๑๕. สารคดีชีวิตข้างต้นตั้งชื่อเรื่องเหมาะสมหรือไม่

๑. เหมาะสม เพราะสะท้อนตัวตน และเห็นความขัดแย้งของชื่อและนิสัยคุณมีด
 ๒. เหมาะสม เพราะ แสดงให้เห็นว่าคุณมีดยังไม่ได้แต่งงาน และเป็นคนดี
 ๓. ไม่เหมาะสม เพราะ คุณมีดเป็นกะเทย ไม่สามารถใช้นางสาวได้
 ๔. ไม่เหมาะสม เพราะ เป็นการกล่าวกระทบเรื่องสีผิวของคุณมีด
- (ประเมินค่า)

๑๖. ข้อใดสามารถใช้สรุปชีวิตของคุณมิตได้ตรงที่สุด

๑. ดำแต่ นอกในแผ้ว ผ่องเนียนพคุณ
 ๒. ดำดีสีไม่ตก ขาวสกปรกคบไม่ได้
 ๓. ข้างนอกสดใสข้างในตะดิงโหนง
 ๔. กรุงศรีอยุธยาไม่สิ้นคนดี
- (สังเคราะห์)

ใช้บทอ่านต่อไปนี้ตอบคำถาม ข้อ ๑๗- ๑๘

เมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ เว็บไซต์กวางโจวเดลี รายงานว่า หนุ่มคนหนึ่งจากเมืองฉงชิ่ง ประเทศจีน ถูกบังคับให้ตัดสินใจในสิ่งที่ไม่มีความปรารถนา

เมื่อหญิงผู้ที่เป็นคนรักเก่าของเขาต้องการที่จะให้ชายหนุ่มจับสัมพันธ์กับคนรักใหม่เพื่อกลับมาหาเธอ เธอจึงตัดสินใจกระโดดน้ำลงไปในอ่างที่ว่ายน้ำไม่เป็น และด้วยความที่ชายหนุ่มเป็นห่วงคนรักเก่า เขาจึงกระโดดตามลงไปช่วยเธอ สถานการณ์ที่เกิดขึ้นสร้างความไม่พอใจให้แก่สาวคนรักคนปัจจุบันอย่างมาก เธอจึงกระโดดน้ำตามลงไปบ้าง ทั้งที่ว่ายน้ำไม่เป็นเช่นกัน ปรากฏว่าชายหนุ่มเลือกที่จะช่วยคนรักเก่าให้ขึ้นฝั่งก่อน ทำให้คนรักคนปัจจุบันจมน้ำตายไปกับสายน้ำ

ชาวประมงที่เห็นเหตุการณ์จึงรีบขับเรือเข้ามาช่วยทั้งสาม และพยายามหาร่างของหญิงสาวที่จมน้ำไปในน้ำหลายนาทีก่อน ปรากฏว่า เธอเสียชีวิตไปแล้ว ทั้งนี้ หลังเกิดเหตุชายหนุ่มเอาแต่พูดซ้ำไปมาว่า....

"เรื่องนี้มีมันเกิดขึ้นเพราะเธอ เพราะเธอคนเดียว"

๑๗. "เรื่องนี้มีมันเกิดขึ้นเพราะเธอ เพราะเธอคนเดียว"เธอ หมายถึงใคร

๑. คนรักใหม่
 ๒. คนรักเก่า
 ๓. ชายหนุ่ม
 ๔. ชาวประมง
- (วิเคราะห์)

๑๘. นักเรียนคิดว่า คำพูดวิจารณ์ข่าวใด ที่เหมาะสมที่สุด

๑. ไม่น่ามาลงใจ เอาแต่ใจกับเรื่องแบบนี้ ตายแล้วคนเขาไม่สงสาร
 ๒. น่าสงสารที่ต้องมาจบชีวิตแบบนี้ ไม่คิดถึงพ่อแม่บ้างเลย
 ๓. ผู้ชายเห็นแก่ตัว ถ้ารักแฟนเก่า ก็ไม่น่ามีแฟนใหม่เลย
 ๔. แค่ผู้ชายคนเดียว แย่งกันอยู่ได้ น่าจะคิดเสียใหม่
- (ประเมินค่า)

ใช้ข้อความต่อไปนี้ ตอบคำถามข้อ ๑๙- ๒๐

ชาวบ้านร้อยเอ็ดทอดแหติดพญานาค ปชช.แห่บูชาขอเลขเด็ด จนท.หวั่นถูกหลอก ส่งพิสูจน์สำนักศิลปากรที่ ๑๐ ทำกลางเสียงสาปแช่งชาวบ้าน

จากกรณีที่แฟนเพจแจ้งข่าวชาวร้อยเอ็ด ได้โพสต์ภาพพร้อมข้อความระบุว่า ชาวบ้านทอดแหติดพญานาค ที่ จ.ร้อยเอ็ด ประชาชนทราบข่าวแห่ขอเลขเด็ดวันละกว่าพันคน จนตำรวจต้องสั่งรักษาการณ์เข้มจากการลงพื้นที่ตรวจสอบพบนายสายันต์ จอมคำสิงห์ และนางเทียมจันทร์ จอมคำสิงห์ แสดงตัวว่าเป็นเจ้าของพญานาคสมุทรีดังกล่าว ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจแจ้งว่าเข้าข่ายหลอกลวง และจะขอนำไปตรวจพิสูจน์ที่สำนักศิลปากรที่ ๑๐ จ.อุบลราชธานี แต่ถูกชาวบ้านกว่า ๓๐๐ คนขัดขวางและสาปแช่ง ร้อนถึงผู้ใหญ่บ้านเข้ามาไกลเกลี่ยจนยินยอมมอบให้ตำรวจและปลัดอำเภอไปตรวจสอบตามคำร้อง ทั้งนี้จากการสอบถาม นางเทียมจันทร์ จอมคำสิงห์ เจ้าของพญานาคสมุทรี เล่าว่า เมื่อช่วงประมาณ ๓ วันก่อน สามิได้ไปทอดแหหาปลาในหนองมะนาว ขณะทอดแหริมสระสังเกตเห็นน้ำเป็นฟองนึกว่าปลาช่อน เลยหว่านแหลงไป ดึงขึ้นมาเป็นพญานาคตัวนึ่งๆ แต่พอเอามาขึ้นมากลายเป็นทองสมุทรี ตนจึงได้นำมาตั้งบูชาไว้ที่บ้าน และกลายเป็นข่าวดัง

ก ล ำ ว

ตนและชาวบ้านเชื่อว่าเป็นปาฏิหาริย์และเป็นสิริมงคลเชื่อว่าจะโชคดี ทั้งนี้ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ ผลการตรวจสอบ

๑๙. จากเนื้อความข้างต้นสรุปได้ด้วยข้อใด

๑. ผีมันหลอกช่างผีตามที่มัน คนเหมือนกันหลอกกันเองกลัวเกรงนัก
๒. เดินตามรอยผู้ใหญ่หมาไม่กัด ไปพูดขัดเขาทำไมขัดใจเขา
๓. ล้อจูเห่าเล่นได้ใจกลักล้า แต่ว่าอย่ายกเยื้องเข้าเบื่องหาง
๔. เพชรอย่างดีมีค่าราคายัง สูงให้ลึงจะรู้ค่าราคาหรือ (สังเคราะห์)

๒๐. สิ่งใดไม่อาจสรุปได้จากเนื้อความข้างต้น

๑. ชาวบ้านเชื่อและให้ความเคารพผู้นำชุมชน
๒. ชาวบ้านมีความเชื่อเรื่องพญานาคอย่างมาก
๓. พญานาคติดแหที่สามีนายสายันต์ทอดจริง
๔. ชาวบ้านชอบเล่นหวย เพราะต้องการรวยทางลัด (วิเคราะห์)

ใช้ข้อความต่อไปนี้ ตอบคำถามข้อ ๒๑- ๒๒

ทหารที่กล้าหาญไม่ดูร้าย
 นักสู้ที่ดีไม่โกรธง่าย
 ผู้พิชิตที่ยิ่งใหญ่ไม่สู้ในเรื่องเล็กน้อย
 ผู้รู้จักเลือกใช้คนได้ดีย่อมตั้งตนต่ำกว่าผู้อื่น

๒๑. ข้อใดคือจุดประสงค์หลักของผู้เขียนข้อความนี้

๑. ให้เป็นคนอารมณ์ดี
 ๒. ให้เรียนรู้วิธีปฏิบัติตน
 ๓. ให้รู้จักใส่ใจกับสิ่งสำคัญ
 ๔. ให้ทำตัวต่ำต้อยเมื่อจะใช้คน
- (วิเคราะห์)

๒๒. ข้อความข้างต้น เหมาะจะนำไปกล่าวกับใครจึงจะเหมาะสมที่สุด

๑. นักเรียน
 ๒. ผู้นำ
 ๓. ชาวนา
 ๔. ทหาร
- (ประเมินค่า)

ใช้ข้อความต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ ๒๓

คุณคือผู้โชคดี เข้าชมเว็บไซต์ของเราเป็นคนที่ ๑๐๐,๐๐๐ คุณมีโอกาสรับ
 รับทองคำหนัก ๕ บาท กด *๔๒๑๐ แล้วโทรออก (๓ บาท/ ข้อความ)

๒๓. ขณะที่นักเรียนเล่นอินเทอร์เน็ต แล้วมีข้อความนี้ปรากฏบนจอ นักเรียนจะสรุปได้ว่าอย่างไร

๑. นักเรียนจะเสียเงิน ๓ บาท ถ้ากดโทรออก
 ๒. นักเรียนมีโอกาสรับทองคำ ๕๐ เปอร์เซ็นต์
 ๓. นักเรียนจะเสียเงินเพิ่มแน่นอนถ้ากด *๔๒๑๐
 ๔. นักเรียนเป็นผู้โชคดีเพราะเข้าชมคนที่ ๑๐๐,๐๐๐
- (สังเคราะห์)

อ่านการ์ตูนแล้วตอบคำถามข้อ ๒๔- ๒๕

บล็อกเฮียๆ ตอนที่ 01 1 http://p-achblog.exteen.com คนโป๊ะจะครอบโลก!!!

เคยสงสัยไหมว่าทำไมทุกวันนี้คนโง่ถึงเยอะนัก..วันนี้เจ้าของบล็อกจะมาเสนอการ์ตูนส่วนที่จะ อนาคตไอคิวเฉลี่ยของมนุษย์ อาจจะต่ำลงเรื่อยๆ จนในที่สุดอาจจะกลับไปเป็นมนุษย์ทากก็ได้ว่าแล้วก็ยื่นไว้เฉลยไข่มุกมนุษย์ชาติ 2 นาที...

นายA ไอคิว 130	นายB ไอคิว 90
มัธยม วันๆเอาแต่เรียน	แว่นซ์ สก๊อต
เรียนหนัก	ขี่มอเตอร์ไซด์
ช่วงสอบ	สก๊อต
เริ่มชีวิตมหาวิทยาลัย	สก๊อตท้อง
หญิงไม่ยุ่งมึงแต่เรียน เป็นเกย์แน่ๆ	เรียนไม่จบ ลาออกมาหาเงิน
เรียนหนัก เพื่ออนาคต	เมียจำพวกเมา ขอล้ำทนอย

เรียนจบแล้ว เริ่มสร้างอนาคต	ไอคิวเฉลี่ย=90
สอบผ่านไป เริ่มเป็นหัวหน้า	ลูกชายอายุ 13 ทำหญิงท้อง
เริ่มมีเงินเก็บ แต่งงาน	ลูกสาวอายุ 13 ท้อง
ฐานะเราแค่นี้ ยังไม่พร้อมปลูกไวรอรี่กว่านั้นจะ	
ทำปีผ่านไป	ลูกคนที่สาม มีเมียคนเดียวสองคน
อีกห้าปีผ่านไป	ออกลูกออกหลาน...
สรุปจำนวนทายาท 0 คน	สรุปจำนวนทายาท 14 คน
WIN	and go on..

ยินดีต้อนรับสู่ยุคมนุษย์ลิง

๒๔. ข้อใดคือจุดมุ่งหมายของผู้เขียนภาพการ์ตูนข้างต้น

๑. รณรงค์ให้รู้จักการคุมกำเนิด
 ๒. วิตกกังวลถึงอนาคตของชาติ
 ๓. ยกย่องคนไอคิวสูง
 ๔. ดุฎกคนไม่วางแผนชีวิต
- (วิเคราะห์)

๒๕. หากเป็นไปตามภาพเหตุการณ์ข้างต้น บทสรุปประเทศไทยจะเป็นอย่างไร

๑. มีจำนวนเด็กและเยาวชนเพิ่มมากขึ้น
 ๒. เศรษฐกิจดีขึ้นเพราะผู้บริโภคมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น
 ๓. ประชากรด้อยคุณภาพก่อให้เกิดปัญหาสังคมมากยิ่งขึ้น
 ๔. ครอบครัวที่ร่ำรวยจะประสบปัญหาสุขภาพ และไร้ทายาท
- (สังเคราะห์)

อ่านเนื้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถามข้อ ๒๖

ความว่างเปล่ากำลังนั่งถกเสื่อหนาวให้ลูก ๆ อยู่ในหัวใจของฉัน
 หลอนถือน้ำที่นี้เป็นเสมือนบ้านมานานปีแล้ว
 พ่อเป็นคนมอบหลอนให้ฉัน ในวันที่พ่อเลิกร้างกับแม่
 ตอนนั้น.....หลอนยังเป็นเพียงเด็กตัวนิดเดียว
 เหมือนจุดต่างจุดเล็กๆที่ฉันอาจลบให้หายได้สนิท
 แต่วันเวลาที่ผ่านไปดูเหมือนว่า
 จะทำให้หลอนเจริญเติบโตขึ้นมาได้รวดเร็วอย่างที่คิด
 ความว่างเปล่าไม่ต้องการแสงแดด ไม่ต้องการอากาศหรือน้ำ
 ความมืดหวัง ขมขื่น และความย่อยยับของฉันต่างหากที่ทำให้หลอนแข็งแรง
 เดียวนี้.....หลอนมีลูกหลายคน วิ่งเล่นอยู่ในความรู้สึกของฉันอย่างเรงร่า
 พ่อของเด็กเหล่านั้นเชื่อว่าความทุกข์ เขาไม่ได้อยู่บ้านหลังนี้กับเมียและลูก
 แต่ก็แวะมาเยี่ยมเยียนอยู่เสมอๆ
 เป็นครอบครัวที่มีความสุข และอบอุ่นในบ้านสีแดงหลังเล็ก
 และฉันก็อ่อนแอเกินกว่าที่จะขับไล่พวกเขาไปได้
 ในคืนที่น้ำตาเริ่มเดินทาง
 ฉันจึงได้แต่แอบฟังเสียงหลอนร้องเรียกลูกๆเข้ามาพบพ่อ
 ในบ้านที่สว่างไสวด้วยไฟอารมณ์
 หลอนชื่อ ความว่างเปล่า มีลูกเล็กๆมากมาย พ่อของเด็กเหล่านั้นเชื่อว่าความทุกข์
 พวกเขากำลังสนุกสนานในบ้านสีแดงหลังเล็ก ในคืนที่น้ำตาเริ่มเดินทาง

ที่มา ความว่างเปล่ากับบ้านสีแดง ผู้แต่ง อริน

๒๖. เหตุผลใดที่ทำให้บ้านสีแดงมีสมาชิกเพิ่มขึ้นอีกหลายคน

๑. เพราะเธอไม่รู้จักปล่อยวางปัญหาต่างๆ
 ๒. เพราะพ่อมอบความว่างเปล่าให้แก่เธอ
 ๓. เพราะเธอต้องการมีเพื่อนมากๆ
 ๔. เพราะเธอขาดความอบอุ่น
- (วิเคราะห์)

๒๗. ข้อใดเหมาะที่จะเป็นชื่อลูกของความว่างเปล่า

๑. เรียนรู้
 ๒. มั่นคง
 ๓. อุดทน
 ๔. เย็นชา
- (สังเคราะห์)

๒๘. ข้อใดไม่ใช่วิธีการขบไล่ความว่างเปล่า

๑. ไม่คาดหวังกับสิ่งต่างๆมากเกินไป
 ๒. ทำให้พ่อและแม่กลับมาคืนดีกัน
 ๓. ไม่ต้อนรับเมื่อความทุกข์มาเยือน
 ๔. ค่อยๆรับมือกับปัญหา
- (วิเคราะห์)

๒๙. ข้อใดกล่าว ไม่ถูกต้อง

๑. เมื่อสมาชิกของบ้านสีแดงมีความสุข ผู้หญิงคนนี้จะรู้สึกทุกข์
 ๒. ความทุกข์จะไม่ได้มาพบลูกอีกหากผู้หญิงคนนี้ทำใจให้สบาย
 ๓. ผู้หญิงคนนี้รู้ว่าที่ตนเองเป็นแบบนี้เพราะพ่อแม่เป็นจุดเริ่มต้น
 ๔. ไม่ว่าผู้หญิงคนนี้จะสุขหรือทุกข์ บ้านสีแดงจะรื่นเริงเสมอ
- (วิเคราะห์)

ใช้คำประพันธ์ต่อไปนี้ตอบคำถามข้อ ๓๐

ขวาลงเด็กแรกเกิดกำเนิดก่อ หมาคาบมาข้างรั้วตัวชิดเขียว เจ้าลูกยางเป็นไฉนหล่นไกลตัน แต่ข่วนี่หรือคือลูกคน บังเอิญหมามาพบมิขบกัด ให้เจ้านายช่วยไว้ได้ทันที ภายหลังเป็นมนุษย์สุดสะอาด ทั้งลูกไร่เวทนามีอาลัย สังคมไทยไยจึงถึงเหลวแหลก หมึงเปลือยร่างหลายที่มีให้ดู เพราะเกิดขึ้นจากใจคนไร้แบบ เด็กกำพร้าสมหัวอยู่ทั่วแดน	ถูกแม่พ่อทิ้งไปไม่แลเหลียว แสนห่อเหี่ยวกลัวในน้ำใจคน เพราะลมบ่นจึงหล่นหายเสียหลายหน ไยทำหล่นทิ้งไว้ไม่ไยดี คาบเลาะลัดแล้วพามาเร็วรี่ เด็กจึงมีชีวิตรอดได้ปลอดภัย ใจซืหาดีสัตว์ป่าเข้าอาศัย ยากอภัยเธอแนหากแม้รู้ ความชั่วแทรกคลุกเคล้าเข้าสิ่งสุ ธรรมะอยู่สู้บ้างอย่างแค้นแค้น ที่อิงแอบกันไปอย่างไรแผน จะให้แก่นใครดีที่ถูกทิ้ง
--	--

ที่มา ยิ่งกว่าเลว ผู้แต่ง krupunya วิชาการ.คอม

๓๐. วิธีการใดน่าจะช่วยแก้ปัญหาข้างต้นได้ดีที่สุด

๑. รณรงค์ให้วัยรุ่นใส่ถุงยางเมื่อคิดมีเพศสัมพันธ์
๒. ปฏิรูปศาสนาให้ประชาชนปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด
๓. สังคมเอาใจใส่สร้างจิตสำนึกให้เกิดแก่เยาวชนอย่างจริงจัง
๔. ลงโทษผู้ปกครองของผู้นำทารกไปทิ้งด้วยเพราะไม่ดูแลใกล้ชิด (ประเมินค่า)

ภาคผนวก ง

- ตารางแสดงค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย
- ตารางแสดงค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
- ตารางแสดงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย ก่อนเรียน- หลังเรียน (Pretest- Posttest) ของนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E
- ตารางแสดงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย ก่อนเรียน- หลังเรียน (Pretest- Posttest) ของนักเรียน ที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบเดิม
- ตารางแสดงคะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ก่อนเรียน-หลังเรียน (Pretest- Posttest) ของนักเรียน ที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E
- ตารางแสดงคะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ก่อนเรียน-หลังเรียน (Pretest- Posttest) ของนักเรียน ที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบเดิม

ตาราง 11 แสดงค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	0.8	0.2
2	0.6	0.6
3	0.6	0.4
4	0.25	0.3
5	0.5	0.2
6	0.7	0.2
7	0.55	0.3
8	0.5	0.6
9	0.55	0.5
10	0.6	0.2
11	0.4	0.4
12	0.7	0.6
13	0.45	0.5
14	0.7	0.2
15	0.75	0.3
16	0.35	0.2
17	0.75	0.3
18	0.8	0.4
19	0.3	0.4
20	0.25	0.3
21	0.5	0.6
22	0.65	0.2
23	0.3	0.2
24	0.4	0.2
25	0.8	0.4
26	0.5	0.4
27	0.4	0.2
28	0.2	0.2
29	0.75	0.3
30	0.45	0.3
	$\bar{X} = 0.55$	$\bar{X} = 0.34$

ตาราง 12 แสดงค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถ
ในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ข้อที่	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (r)
1	0.5	0.8
2	0.6	0.2
3	0.45	0.5
4	0.7	0.4
5	0.75	0.3
6	0.3	0.6
7	0.6	0.2
8	0.7	0.4
9	0.5	0.2
10	0.4	0.2
11	0.8	0.4
12	0.5	0.3
13	0.6	0.4
14	0.45	0.5
15	0.75	0.5
16	0.7	0.6
17	0.5	0.2
18	0.7	0.4
19	0.65	0.3
20	0.6	0.3
21	0.7	0.4
22	0.25	0.3
23	0.65	0.3
24	0.7	0.4
25	0.4	0.2
26	0.7	0.4
27	0.75	0.3
28	0.5	0.6
29	0.45	0.5
30	0.6	0.4
	$\bar{X} = 0.58$	$\bar{X} = 0.38$

ตาราง 13 แสดงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย ก่อนเรียน และหลังเรียน ของนักเรียน
ที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E

คนที่	ก่อนเรียน (30 คะแนน)	หลังเรียน (30 คะแนน)	ผลต่าง D	ผลต่างยกกำลังสอง D^2
1	21	26	5	25
2	16	27	11	121
3	14	20	6	36
4	18	24	6	36
5	11	18	7	49
6	23	26	3	9
7	11	19	8	64
8	9	18	9	81
9	10	20	10	100
10	6	18	12	144
11	16	26	10	100
12	13	17	4	16
13	15	22	7	49
14	13	20	7	49
15	7	18	11	121
16	20	27	7	49
17	16	25	9	81
18	19	24	5	25
19	14	23	9	81
20	9	18	9	81
21	16	25	9	81
22	17	23	6	36
23	17	21	4	16
24	14	18	4	16
25	8	16	8	64
26	15	22	7	49
27	4	17	13	169
28	10	20	10	100
29	10	15	5	25
	$\bar{x} = 13.52$	$\bar{x} = 21.14$	$\sum D = 221$	$\sum D^2 = 1873$

ตาราง 14 แสดงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทย ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียน
ที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบเดิม

คนที่	ก่อนเรียน (30 คะแนน)	หลังเรียน (30 คะแนน)	ผลต่าง D	ผลต่างยกกำลังสอง D^2
1	21	23	2	4
2	19	22	3	9
3	18	23	5	25
4	15	19	4	16
5	8	18	10	100
6	21	25	4	16
7	18	24	6	36
8	11	16	5	25
9	14	22	8	64
10	16	22	6	36
11	11	14	3	9
12	11	17	6	36
13	13	16	3	9
14	12	16	4	16
15	7	14	7	49
16	20	26	6	36
17	17	20	3	9
18	14	20	6	36
19	14	21	7	49
20	16	23	7	49
21	18	24	6	36
22	13	24	11	121
23	14	14	0	0
24	13	19	6	36
25	19	19	0	0
26	16	17	1	1
27	14	17	3	9
28	20	22	2	4
29	14	17	3	9
30	12	16	4	16
	$\bar{X} = 14.97$	$\bar{X} = 19.67$	$\sum D = 141$	$\sum D^2 = 861$

ตาราง 15 แสดงคะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ก่อนเรียนและหลังเรียนของ
นักเรียน ที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E

คนที่	ก่อนเรียน (30 คะแนน)	หลังเรียน (30 คะแนน)	ผลต่าง D	ผลต่างยกกำลังสอง D^2
1	23	25	2	4
2	24	25	1	1
3	15	22	7	49
4	24	26	2	4
5	17	24	7	49
6	24	27	3	9
7	14	18	4	16
8	17	21	4	16
9	15	23	8	64
10	16	19	3	9
11	19	25	6	36
12	16	20	4	16
13	17	21	4	16
14	13	19	6	36
15	14	17	3	9
16	24	25	1	1
17	21	23	2	4
18	21	25	4	16
19	21	23	2	4
20	17	20	3	9
21	21	24	3	9
22	22	25	3	9
23	16	23	7	49
24	19	25	6	36
25	16	20	4	16
26	19	22	3	9
27	17	21	4	16
28	15	17	2	4
29	16	18	2	4
	$\bar{x} = 18.38$	$\bar{x} = 22.17$	$\sum D = 110$	$\sum D^2 = 520$

ตาราง 16 แสดงคะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ก่อนเรียนและหลังเรียนของ
นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบเดิม

คนที่	ก่อนเรียน (30 คะแนน)	หลังเรียน (30 คะแนน)	ผลต่าง D	ผลต่างยกกำลังสอง D^2
1	25	26	1	1
2	20	22	2	4
3	20	20	0	0
4	18	21	3	9
5	15	18	3	9
6	16	22	6	36
7	20	20	0	0
8	18	18	0	0
9	14	21	7	49
10	14	17	3	9
11	18	19	1	1
12	9	11	2	4
13	20	22	2	4
14	12	18	6	36
15	13	15	2	4
16	25	27	2	4
17	17	20	3	9
18	20	21	1	1
19	19	21	2	4
20	16	23	7	49
21	15	20	5	25
22	18	18	0	0
23	20	22	2	4
24	21	24	3	9
25	23	24	1	1
26	15	18	3	9
27	18	18	0	0
28	23	25	2	4
29	18	19	1	1
30	11	14	3	9
	$\bar{x} = 17.70$	$\bar{x} = 20.13$	$\sum D = 73$	$\sum D^2 = 295$

ตาราง 17 แสดงผลการวิเคราะห์ตัวแทนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสามารถก่อนการวิจัย ไม่แตกต่างกัน

Group Statistics					
	Group	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
PreAchieve	1	30	14.97	3.643	.665
	2	29	13.52	4.642	.862
PreReading	1	30	17.70	3.888	.710
	2	29	18.38	3.427	.636

Independent Samples Test										
		Levene's Test for Equality of Variances		t-test for Equality of Means						
		F	Sig.	T	Df	Sig. (2-tailed)	Mean Difference	Std. Error Difference	95% Confidence Interval of the Difference	
									Lower	Upper
PreAchieve	Equal variances assumed	1.769	.189	1.337	57	.187	1.449	1.084	-.722	3.621
	Equal variances not assumed			1.331	53.100	.189	1.449	1.089	-.734	3.633
PreReading	Equal variances assumed	.011	.916	-.711	57	.480	-.679	.955	-2.592	1.234
	Equal variances not assumed			-.713	56.530	.479	-.679	.953	-2.589	1.230

ตาราง 18 แสดงผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่าน
 อย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E โดยใช้การวิเคราะห์
 ความแปรปรวนพหุคูณแบบทางเดียว (One - way MANOVA: Multivariate Analysis of
 Variance)

Descriptive Statistics							
		Mean	Std. Deviation	N			
preAchiev		13.5172	4.64159	29			
postAchiev		21.1379	3.59289	29			
preRead		18.3793	3.42693	29			
postRead		22.1724	2.86692	29			

Multivariate Tests

Effect			Value	F	Hypothesis df	Error df	Sig.	Partial Eta Squared
Between Subjects	Intercept	Pillai's Trace	.981	696.879 ^b	2.000	27.000	.000	.981
		Wilks' Lambda	.019	696.879 ^b	2.000	27.000	.000	.981
		Hotelling's Trace	51.621	696.879 ^b	2.000	27.000	.000	.981
		Roy's Largest Root	51.621	696.879 ^b	2.000	27.000	.000	.981
Within Subjects	response	Pillai's Trace	.938	203.179 ^b	2.000	27.000	.000	.938
		Wilks' Lambda	.062	203.179 ^b	2.000	27.000	.000	.938
		Hotelling's Trace	15.050	203.179 ^b	2.000	27.000	.000	.938
		Roy's Largest Root	15.050	203.179 ^b	2.000	27.000	.000	.938

a. Design: Intercept
 Within Subjects Design: response

b. Exact statistic

ตาราง 19 แสดงผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณระหว่างนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการสอน 7E กับการสอนแบบเดิมโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบทางเดียว (One - way MANOVA: Multivariate Analysis of Variance)

Box's Test of Equality of Covariance Matrices^a

Box's M	16.814
F	1.553
df1	10
df2	15489.941
Sig.	.114

Multivariate Tests^a

Effect		Value	F	Hypothesis df	Error df	Sig.	Partial Eta Squared
Intercept	Pillai's Trace	.986	941.564 ^b	4.000	54.000	.000	.986
	Wilks' Lambda	.014	941.564 ^b	4.000	54.000	.000	.986
	Hotelling's Trace	69.746	941.564 ^b	4.000	54.000	.000	.986
	Roy's Largest Root	69.746	941.564 ^b	4.000	54.000	.000	.986
GROUP	Pillai's Trace	.432	10.272 ^b	4.000	54.000	.000	.432
	Wilks' Lambda	.568	10.272 ^b	4.000	54.000	.000	.432
	Hotelling's Trace	.761	10.272 ^b	4.000	54.000	.000	.432
	Roy's Largest Root	.761	10.272 ^b	4.000	54.000	.000	.432

a. Design: Intercept + GROUP

b. Exact statistic

Levene's Test of Equality of Error Variances^a

	F	df1	df2	Sig.
PreACHIEVEMENT	1.769	1	57	.189
PostACHIEVEMENT	.014	1	57	.908
PreREADING	.011	1	57	.916
PostREADING	.116	1	57	.734

Tests the null hypothesis that the error variance of the dependent variable is equal across groups.

a. Design: Intercept + GROUP

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาววรางคณา ชั่งโต
วันเดือนปีเกิด	9 มิถุนายน 2529
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	รับราชการครู
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนพุลเจริญวิทยาคม

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2547	สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนการเรียนศิลป์คำนวณ จาก โรงเรียนสตรีสมุทรปราการ
พ.ศ. 2552	สำเร็จการศึกษา ครุศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับ 2) การสอนมัธยมศึกษา (ภาษาไทย) จาก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
พ.ศ. 2559	สำเร็จการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการ ทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ (ภาษาไทย) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ